

தமிழ் உரைநடை வரலாறு

விநாசித்தம்பி செல்வநாயகம்

இந்நூல் தமிழில் உரைநிலை இலக்கியங்கள் வளர்ந்த வரலாற்றினைத் தெளிவாக எடுத்துக்கூறும் துல்லிய ஆய்வு நூலாகும். இத்துறையில் அந்நூல் ஒரு முன்னோடி.

உரைநிலை எழுத்துக்களின் வளர்ச்சியையும், ஒவ்வொரு கட்டத்தின் வளச் செழுமையையும், எடுத்துக் கூறும் இந்நூல் தமிழில் உரைநடை வளர்ச்சி பற்றிய ஈடினையற்ற விமர்சிப்பாக அமைந்துள்ளது.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய இந்நூல் இருபத்தோறாம் நூற்றாண்டின் தமிழிலக்கிய ஆய்வு வரலாற்றிலும் புலமைக் கோலோச்சுவதாக நின்று நிலைக்கப் போகின்றது.

இப்பதிப்பிற்கான பின்குறிப்பு இந்த வளர்ச்சிகளை இலக்கியக் கொள்கைகளின் அடிப்படையில் விளங்கிக் கொள்வதற்கான ஒரு திறவுகோலைத் தருகின்றது.

பேராசிரியர் விநாசித்தம்பி செல்வநாயகம் : இருபதாம் நூற்றாண்டின் தமிழாய்வுலகில் முக்கிய இடம் பெறுபவர். “அவருடை தமிழ் இலக்கிய வரலாறு” பிரதான இலக்கிய வரலாற்றுப் பாடப் புத்தகமாக மாத்திரம் அமையாது ஆய்வுத்தன நூலாகவும் விளங்குகின்றது.

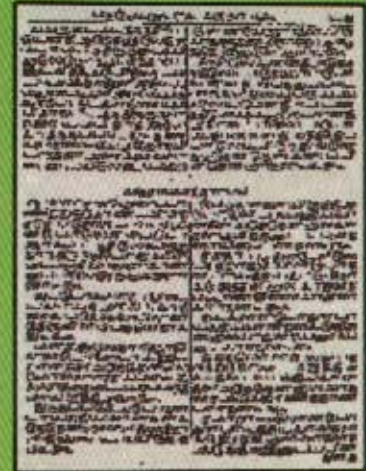
இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்து பி.ஏ. பட்டத்தைப் பெற்ற இவர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் எம்.ஏ. பட்டம் பெற்றார். அங்கு அவர் பண்டிதமணி கதிரேசன் செட்டியார், சோமசுந்தர பாரதியார் போன்றோரிடம் பாடம் கேட்டவர்.

கோப்பாய் ஆசிரிய கலாசாலை விரிவுரையாளராகவிருந்த இவர் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையில் நீண்டகாலம் ஆய்வுப் புலமையாளராக விளங்கிப் பின், பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை ஓய்வு பெற்றதும் பேராசிரியராகவும். தமிழ்த்துறைத் தலைவராகவும் கடமையாற்றித் தமது சேவையை நிறைவு செய்தார்.

தொல்காப்பிய ஆய்வில் புதிய தடங்கள் பல பதித்த பேராசிரியர் செல்வநாயகம், இலக்கிய விமர்சனத்தைப் பல்கலைக்கழகக் கற்கை நெறியாக்குவதில் முக்கிய இடம் பெறுபவர்.

குமரன் புத்தக இல்லம்

உரைநடை வரலாறு

Kot

வி.செல்வநாயகம்

தமிழ் உரைநடை வரலாறு

வி.செல்வநாயகம்
(முன்னை நாள் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை,
இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம், பேராதனை)

பித்தூறிப்பு :
கா.சிவத்தம்பி
(தகைசார் ஒய்வுநிலை பேராசிரியர்,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்)

குமரன் புத்தக இல்லம்
கொழும்பு - சென்னை
2000

தலைப்பு : தமிழ் உரைநடை வரலாறு
 ஆசிரியர் : பேராசிரியர். வி.செல்வநாயகம்
 பதிப்புரிமை : திருமதி. வி.செல்வநாயகம் ©
 முதற் பதிப்பு : 1957
 மீள் பதிப்பு : 2000
 (பின்னூரையுடன்)
 ஒளியச்சு : குமரன் அச்சகம், கொழும்பு - 12.
 வெளியீடு : குமரன் புத்தக இல்லம்
 2011 டாம் வீதி |
 கொழும்பு - 12 | குமரன் காலனி
 தொலைபே: 421388 | சென்னை - 26.
 இமெயில் : kumaranbh@eureka.lk
 விலை : 55.00

முதற் பதிப்பின் முன்னுரை

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை அறிய விரும்பும் மாணவர்களுக்கு உதவுதற்பொருட்டு இச்சிறு நூலை எழுதத் துணிந்தேன். 'தமிழ் இலக்கிய வரலாறு' என்னும் நூலை நான் எழுதிய போது, தமிழில் உரைநடை வளர்ந்தவாற்றையும் ஆராய்ந்து வெளியிடல் வேண்டும் என எண்ணி அம்முயற்சியில் ஈடுபடலானேன். இலங்கை வானொலி நிலையத்துத் தமிழ்ப் பகுதியினர் அப்பொருள்பற்றிச் சில பேச்சுக்களை நிகழ்த்துமாறு சென்ற ஆண்டு பணித்ததும் என்னை இவ்வாராய்ச்சியில் ஊக்கியது. அதன் பயனாக உருவாயதே இந்நூல்.

இந்நூலில் தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சியைப் பற்றி மட்டுமே சுருக்கமாகக் கூறியுள்ளேன். உரைநடை ஆசிரியர்கள் எழுதிய நூல்களைப் பற்றி யாதும் கூறவில்லை. அந்நூல்களைப் பற்றியும் கூறுவதாயின், மாணவர் படித்தற்கென எழுதிய இந்நூல் மிக விரிந்து செல்லும் என அஞ்சி, அவற்றைப்பற்றிக் கூறாது விட்டுள்ளேன். இந்நூலில் எழுத்துப் பிழைகள் சில உள; என் அறியாமை காரணமாக எழுந்த பிழைகள் பல உள. இந்நூலைப் படிக்கும் பெரியோர்கள் இதன்கண் உள்ள பிழைகளை எனக்கு அறிவித்துதவுமாறு வேண்டுகின்றேன்.

இந்நூலை நான் எழுதுதற்குப் பேருதவி புரிந்த கலாநிதி ஆ.சதா சிவம் எம்.ஏ அவர்களுக்கு என் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகின்றேன். பல நாட்களாக என்னுடன் இருந்து என்னை ஊக்கியும் பல திருத்தங்களைச் செய்தும் இந்நூலை உருவாக்குவதற்கு அவர்கைமமாறு கருதாது செய்துதந்த உதவிக்கு நான் பெரிதும் கடமைப் பட்டுள்ளேன். இந்நூல் இலக்கணப் பிழையின்றி வெளிவருதல் வேண்டும் என்னும் நோக்கத்துடன் தம்முடைய நேரக்கழிவையும் சிரமத்தையும் பொருட்படுத்தாது கையெழுத்துப் பிரதியைப் பார்வையிட்டுப் பல திருத்தங்களை அன்புடன் செய்துதவிய வித்துவான் ந.சுப்பையா பிள்ளை அவர்களுக்கு என் மனமார்ந்த நன்றி உரித்தாகுக. இந்நூலிலே அச்சிடப்பட்டுள்ள புகைப்பட எழுத்துப் பகுதிகள் இரண்டினையும்

Title : THAMIL URAINADAI VARALARU
 (HISTORY OF TAMIL PROSE)
 Author : Prof. V. Selvanayagam
 Copyright : Mrs. Selvanayagam ©
 First Edition : 1957
 Reprint : 2000
 (with Notes)
 Typesetting : Kumaran Press (Pvt) Ltd, Colombo - 12.
 Publishers : Kumaran Book House
 201, Dam Street, | 3, Meigai Vinayagar Theru,
 Colombo - 12. | Kumaran Colony,
 Tel : 421388 | Madras - 26.
 E. mail : kumaranbh@eureka.lk
 Price (India) : 55.00

எனக்குத் தந்துதவிய வண.மேற்றிராணியார் ச.குலேந்திரன் அவர்களுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன். யாழ்ப்பாணத்தில் எழுந்த உரைநடை நூல்களுட் பலவற்றை, வட்டுக்கோட்டை, யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி நூல் நிலையத்திற் சென்று பார்க்க வேண்டியிருந்தது. நான் அங்கே சென்றபோதெல்லாம் எனக்கு வேண்டிய உதவிகளை மனமுவந்து செய்த அந்நிலையைத் தலைவர் திரு.K.செல்லையா அவர்களுக்கும் நன்றி கூறுகின்றேன். இந்நூலினைத் திருத்தமாக அச்சிட்டுதவிய கும்பகோணம், சாரதா விலாச அச்சக அதிபர் அவர்களுக்கும் எனது நன்றி உரித்தாகுக.

வி.செல்வநாயகம்
இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம்
பேராதனை
25.10.57

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
பதிப்புரை	
முன்னுரை	
I. சங்ககாலம்	1-15
1. தமிழ்ச் செய்யுளின் ஆரம்பநிலை	1-4
2. உரைநடை ஆரம்பம்	4-5
3. சிலப்பதிகாரத்திலுள்ள உரைநடை	5-8
4. இசை நாடகத் தமிழும் உரையும்	8-11
5. தொல்காப்பியம் குறிக்கும் உரைநடை வகை	12-15
II. களவியலுரைக் காலம்	16-34
1. களவியலுரைக் கால நூல்கள்	16-18
2. களவியலுரையிலுள்ள இருவகை நடை	19-25
3. பாரத வெண்பாவிலுள்ள உரைநடை	25-26
4. சாசனத் தமிழ் உரைநடை	26-32
5. மணிப்பிரவாள நடையின் தோற்றம்	33-34
III. உரையாசிரியர்கள் காலம்	35-63
1. உரை வளர்ச்சிக்குரிய காரணம்	35-36
2. உரை வகுத்த ஆசிரியர்கள்	37-44
3. உரையாசிரியர்கள் கையாண்ட நடை வகை	44-59
4. சாசனத் தமிழ் உரைநடை	59-62
5. மணிப்பிரவாள நடை	62-63
IV. ஐரோப்பியர் காலம்	64-94
1. உரைநடையில் உண்டான மாற்றம்	64-66
2. ஐரோப்பியர் வகுத்த உரைநடை	66-77

3. பழைய மரபு தழுவிய உரைநடை	77-80
4. ஆறுமுக நாவலரும் இக்கால உரைநடையும்	80-88
5. 19ம் நூற்றாண்டிலிருந்த பிற உரைநடை வகைகள்	88-94
V. இருபதாம் நூற்றாண்டு	95-131
பிற்குறிப்பு	132-148
உரையும் நடையும், உரைநடையும்	
பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்களின்	
மீள்பதிப்புக்கான ஒரு குறிப்பு	
அட்டவணை	149-159

பதிப்புரை

இப்புக் கழம்பெற்ற நூலினை மீளச்சு செய்ய அனுமதி தந்த காலஞ்சென்ற பேராசிரியர் செல்வ நாயகத்தின் குடும்பத்தினருக்கும், இந்நூலின் மீள்பதிப்புக்கான யோசனையினை கூறி, பிற்குறிப்பும் எழுதி உதவி, உற்சாகப்படுத்திய பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி அவர்களுக்கும், இதன் முதற்பதிப்பு பிரதியினை தந்துதவிய திரு.செ.யோகராஜா அவர்களுக்கும், மெய்ப்பு பார்க்க உதவிய தேவகௌரிக்கும் எமது நன்றிகள்.

குமரன் புத்தக இல்லம்
01.09.2000

DOCTRINA CHRISTAM en Lingua Malauar Tamul.

தாமபருஞ் சதேசு
வதையலண ஸ்ரீகநீப
பாதிநியா தமிழ்லெ
யித ததேசுதின தமப
ராண வணநகம்.

(வினக்கம் பக்கம் 68)

I. சங்க காலம்

1. தமிழ்ச் செய்யுளின் ஆரம்பநிலை

உலகிலுள்ள எந்த மொழியிலாயினும் இலக்கியம் தோன்றும் பொழுது அது செய்யுள் வடிவத்திலேயே முதலில் தோன்றுகின்றது. பாட்டைத் தொடர்ந்து உரைநடை வெளிவருகின்றது (R.W. Emerson "Poetry and Imagination" P.439) எனவே தமிழ் மொழியிலும் முதலிலே தோன்றியது பாட்டு என்றும் அதனைத் தொடர்ந்து உரைநடை தோன்றிற்றென்றும் கொள்ளுதல் பொருத்தமுடைத்தாகும். தமிழிலே உரைநடை எக்காலத்திற் தோன்றிற்று, அதன் ஆரம்ப வடிவம் எத்தகையது என்று நாம் இப்பொழுது துணிந்து கூற முடியாதிருக்கின்றது. பண்டைக் காலத்தில் முதல், இடை, கடை என முச்சங்கங்கள் தமிழ் நாட்டிலிருந்து தமிழை ஆராய்ந்தன என்றும், அவற்றுள் முதற் சங்கத்திலிருந்த புலவர்கள் முதுநாரை, முதுகுருகு முதலிய நூல்கள் பலவற்றைப் பாடினரென்றும் கதைகள் கூறுகின்றன. அவற்றை நாம் உண்மையெனக் கொள்ளின் கிறிஸ்துவுக்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னேயே தமிழ்மொழியிற் பாட்டு ஆரம்பித்திருத்தல் வேண்டும் எனக் கொள்ளுதல் பொருத்த முடைத்தாகும். நாம் அவ்வாறு கொள்ளின், கி.பி.முதலாம், இரண்டாம் நூற்றாண்டளவில் எழுந்த புறநானூறு முதலிய சங்க நூல்களிற் காணப்படும் செய்யுட்களும் அவற்றின்கண் உள்ள யாப்பமைதிகள் முதலியனவும் காலக்கிரமத்தில் வளர்ச்சிபெற்ற நிலையில் உள்ளனவாதல் வேண்டும். புறநானூற்றிலும், குறுந்தொகை முதலிய அகத்திணைச் செய்யுட்களைக் கொண்ட தொகைநூல்களிலும் உள்ள அகவற்பாக்கள் சிலவற்றை நோக்கும்போது, அவற்றின்கண் உள்ள அகவலோசை பூரண வளர்ச்சி பெற்ற நிலையிலில்லை என்பது தெரிகின்றது. எனவே, அச்செய்யுட்கள் எழுந்த காலத்திற்குச் சிறிது முன்னே, அதாவது ஒரு நூற்றாண்டுக்கு அல்லது இரண்டு நூற்றாண்டுக்களுக்கு முன்னே, அகவலோசை ஆரம்பித்திருத்தல்கூடும் என நாம் கொள்ளுதல் பிழையாகாது.

ஒரு மொழியில் முதன்முதலாகச் செய்யுள் தோன்றும் போது அது பேச்சு வழக்கிலுள்ள மொழிநடையினையும் ஒசைப் பண்பினையும் தழுவினே தோன்றுகின்றது என்பதற்கு ஆதாரங்கள் தமிழில் மட்டுமன்றி ஏனைய மொழிகளிலும் உள்ள இலக்கியங்களிற் காணப்படுகின்றன. தமிழிலேயுள்ள ஒசை வகைகளுட் காலத்தால் முந்தியது அகவலென்பதற்கு ஆதாரம் தொல்காப்பியத்திலும் சங்க நூல்களிலும் காணப்படுகின்றன. தொல்காப்பியர் தம் செய்யுளியலில் அக்காலத்திலிருந்த யாப்பு வகைகளை வகுத்துக் கூறுமிடத்து, அகவல், செப்பல் ஆகிய ஒசைகளே மூல ஒசைகளென்றும் அவற்றிலிருந்தே வஞ்சி, பல்வகைப் பட்ட கவி முதலிய ஒசைகள் எழுந்தனவென்றும் கூறுகின்றனர். அம்மூல ஒசைகளாகிய அகவல், செப்பல் என்பன இரண்டும் அக்கால மக்களுடைய பேச்சு வழக்கிற் காணப்பட்டவை. அவற்றுள் அகவலோசையே முதன்முதலாகச் செய்யுளுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டதென்பது தெரிகின்றது. அக்காலத் தொடக்கமாக அகவலோசை வளர்ச்சியடைந்து மணிமேகலை காலத்திற் பூரண நிலையினை அடைந்துள்ளதென்பதைத் தொகை நூல்களிலுள்ள அகவற் பாக்களுட் சிலவற்றையும் மணிமேகலையிலுள்ள காதைகளையும் ஒப்புநோக்கி அறியலாம். பற்பல காலங்களில் வாழ்ந்த பல்வேறு புலவர்கள் பாடிய பாக்களுள் நானூறு புறப்பாக்களைக் கொண்டுள்ளதாகிய புறநானூற்றில் அகவலோசையின் பல்வேறு நிலைகளைக் காணலாம். அகவலோசையின் ஆரம்ப நிலையிலுள்ள ஒசையையொத்த ஒசையையுடைய செய்யுட்கள் அந்நூலிற் பலவுள். அவற்றின்கண் எதுகை மோனை முதலிய ஒசைக் கட்டுப் பாடுகள், அடிவரையறை என்பன காணப்படா. அகவற்பா பெரும்பாலும் நாற்சீரடிகள் கொண்டது. புறநானூற்றிற் காணப்படுகிற மிகப் பழைய செய்யுட்களில் இத்தகைய வரையறைகளில்லை. அவற்றுட் சிலவற்றின்கண் நாற்சீரடிகள் மட்டுமன்றி ஐஞ்சீரடிகளும் முச்சீரடிகளும் இருசீரடிகளும் பொருளுக்கேற்றவாறு அமைந்திருந்தவைக் காணலாம். உதாரணமாக,

சிறியகட் பெறினெ யெமக்கீயு மன்னே
பெரியகட் பெறினே
யாம்பாடத் தான்மகிழ்ந் துண்ணு மன்னே
சிறுசோற் றானும் நனிபல கலத்தன் மன்னே
பெருஞ்சோற் றானும் நனிபல கலத்தன் மன்னே
என்பொடு தடிபடு வழியெல்லாம் எமக்கீயு மன்னே
அம்பொடு வேனுழை வழியெல்லாம் தானிற்கு மன்னே
நரத்த நாறுந் தன்கையாற்
புலவுநாறு மென்றலை தைவரு மன்னே

அருங்கலை யிரும்பாண ரகன்மண்டைத் துளையூரி
இரப்போர் கையுளும் போகிப்
புரப்போர் புன்கண் பாவை சோர
அஞ்சொ னுண்டேர்ச்சிப் புலவர் நாவிற
சென்றுவீழ்ந் தன்றவன்
அருநிறத் தியங்கிய வேலை
ஆசா கெந்தை யாண்டுளன் கொல்லோ
இனிப், பாடுநரு மில்லைப் பாடுநருக்கொன் றிருநரு மில்லை
பனித்துறைப் பகன்றை நறைகொண் மாமலர்
குடாது வைகி யாங்குப் பிறர்க்கொன்
றியாது வீயு முயிர்தவப் பலவே.

என்ற செய்யுளை நோக்கும் போது பொருளுக்கும் அதனோடு தொடர்ந்து வரும் உணர்ச்சிக்கும் ஏற்றவாறு அடிகள் நீண்டும் குறுகியும் இருத்தல் காணப்படுகிறது. ஒசைக் கட்டுப்பாடுடைய செய்யுட்களைப் புலவர் விரும்பிப் பாடிய காலத்து எழுந்த செய்யுட்களுக்கு உதாரணங்கள் பல அந்நூலிற் காணலாம். உதாரணமாக,

மூத்தோர் மூத்தோர்க் கூற்ற முய்த்தெனப்
பாற வந்த பழவிறற் றாயம்
எய்தின மாயி னெய்தினஞ் சிறப்பெனக்
குடிபுர விரக்குங் கூறி லாண்மைச்
சிறியோன் பெறினது சிறத்தன்று மன்னே
மண்டமர்ப் பரிக்கு மதனுடை நோன்றாள்
விழுமியோன் பெறுகுவ னாயி னாழ்நீர்
அறுகய மருங்கிற் சிறுகோல் வெண்கிடை
என்றுழ் வாடுவறல் போல நன்றும்
நொய்தா லம்ம தானே மையற்று
விசும்புற வோங்கிய வெண்குடை
முரசுகெழு வேந்த ரரசுகெழு திருவே.

என்ற செய்யுளில் ஈற்றயலடியைவிட ஏனை அடிகள் யாவும் நாற்சீரடியாக வந்துள்ளன. அச்செய்யுளானது ஒசைச் சிறப்புடையதாக இருந்தபோதும், அடிமோனை, அடியெதுகை முதலிய சில ஒசைப் பண்புகள் இன்றி வந்திருத்தல் நோக்கற்பாலது. இனி, புறநானூற்றுக் காலத்துக்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்குப்பின் எழுந்த மணிமேகலையிலுள்ள அகவலமைப்பை மேலே காட்டிய செய்யுட்களில் உள்ள ஒசை அமைப்போடு ஒப்பிட்டுப் பார்ப்போமாயின் மணிமேகலையிற் காணப்படும் அகவற்பா எத்துணை வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது என்பதைக் காணலாம். உதாரணமாக,

அஞ்சலென் றுரைத்த தவ்வுரை கேட்டு
நெஞ்ச நடுக்குறாஉ நேரிழை நல்லாள்
காவ லாளர் கண்டுயில் கொள்ளத்
தூமென் சேக்கைத் துயில்கண் விழிப்ப
வலம்புரிச் சங்கம் வறிதெழுந் தார்ப்பப்
புலம்புரிச் சங்கம் பொருளொடு முழங்கப்
புகர்முக வாரண நெடுங்கு விளிப்பப்
பொறிமயிர் வாரணங் குறுங்கு விளிப்பப்
பணை நிலைப் புரவி பலவெழுந் தாலப்
பணை நிலைப் புள்ளும் பலவெழுந் தாலப்
பூம்பொழி லார்க்கைப் புள்ளொலி சிறப்பப்
பூங்கொடி யார்கைப் புள்ளொலி சிறப்ப

.....

என்னும் செய்யுட்பகுதியில் அடியெதுகை முதலாகிய தொடைகள் ஒழுங்காக வருதலையும், ஓசை நயங்கருதி மோனைத் தொடைகள் அமைக்கப்பட்டிருத்தலையும், பொருட் சிறப்பிலும் பார்க்க ஓசைச் சிறப்பே முக்கியமான தென நாம் கருதக்கூடிய வகையில் சொற்கள் அமைக்கப்பட்டிருத்தலையும் காணலாம். இச்செய்யுட்பகுதியில் உள்ள ஓசையோடு நாம் மேலே காட்டிய புறநானூற்றுச் செய்யுட்களில் வந்துள்ள ஓசை அமைப்பினை ஒப்பு நோக்குவோமாயின் அகவலோசை வளர்ச்சியுற்றவாறு புலனாகும். புறநானூற்றுச் செய்யுளிலுள்ள ஓசை பேச்சிலுள்ள சாதாரண ஓசையைப் போல மோனை, எதுகை முதலிய தொடையின்பச் செறிவும் நியதியுமின்றி வந்துள்ளது. ஓசையும் பொருளும் ஒத்துச் செல்கின்ற அச் செய்யுள் அகவலோசையின் ஆரம்ப நிலையை எமக்கு ஞாபகப்படுத்தி நிற்கின்றது. பாட்டைத் தொடர்ந்து உரைநடை தோன்றுதல் இயல்பாதலின் (பக்.1) புற நானூற்றுச் செய்யுட்கள் எழுந்த காலத்திற்கு முன்பின்னாகத் தமிழிலே உரைநடை ஆரம்பித்திருத்தல் கூடும் என நாம் ஒருவாறு கொள்ளலாம்.

2. உரை நடை ஆரம்பம்

பாட்டைத் தொடர்ந்து உரைநடை எழுகின்றது என மேலே குறித்தோம். அங்ஙனம் உரைநடை தோன்றும்பொழுது அக்காலத்து வழக்கிலுள்ள செய்யுளை யொத்த ஒரு நடையிலே தான் தோன்றுகின்றது. எனவே, உரைநடை தோன்றுகின்ற காலத்துச் செய்யுள் நடைக்கும் அவ்வுரை நடைக்கும் உள்ள பேதம் பெரிதன்று. காலஞ் செல்லச்செல்ல அவற்றிற்கிடையேயுள்ள வேறுபாடு கூடிக்கொண்டு

போகின்றது. காலகதியில் அவ்வுரை நடைக்கும் அதற்கு ஆதாரமாயிருந்த செய்யுள் நடைக்கும் ஒரு தொடர்பும் இருந்திருக்கவில்லையென்று ஒருவர் கொள்ளக்கூடிய நிலைக்கு உரைநடை மாற்றம் அடைந்து விடுகின்றது. முற்காலத்தில் உரையும் பாட்டும் ஓசையளவில் ஒத்திருந்ததனாற்போலும், உரைநடையும் 'செய்யுள்' என்ற சொல்லால் வழங்கப்பட்டது. 'செய்யுள்' என்பது செய்யப்படுவது என்னும் பொருளையுடையது. பாட்டைப் போலவே உரையும் முற்காலத்திற் செப்பமாகச் செய்யப்பட்டதொன்றாகும். அதனால், பாட்டுடன் உரையினையும் தொல்காப்பியர் செய்யுள் வகையுள் ஒன்றாகக் கொண்டார். அங்ஙனம் அவற்றை ஒரு பொதுச் சொல்லாற் குறித்த போதும் பாட்டிற்கும் உரைக்கும் வேறுபாடு இருந்தமையால் ஒன்றைப் பாட்டு என்றும் மற்றையதை உரையென்றும் அவர் குறித்தார். பாட்டிற்கும் உரைநடைக்கும் ஓசைக்கட்டுப்பாட்டிலே பேதமில்லாதிருப்பின், அவற்றை ஒரு சொல்லாற் குறியாது பாட்டு என்றும் உரை யென்றும் வேறுபடுத்திக் கூற வேண்டி காரணம் என்னவெனின், அவை இரண்டிற்குமிடையே ஓசையில் ஒப்புமையிருந்த போதும் சீர் அடி என்ற வரையறை பாட்டிற்கு இருந்தது போல உரைக்கு இல்லை. அவை இரண்டிற்கு மிடையேயுள்ள வேறுபாடுகளுள் இது முக்கியமானதொன்றாகும். எனவே, பாட்டிலிருந்து முளைத்த ஒரு கிளைதான் உரைநடை எனலாம். புறநானூற்றுக்காலத்தில் ஓசையிலே பாட்டைப் போன்ற உரைநடை தோன்றியிருத்தல் கூடுமெனினும் அதற்கு உதாரணம் நாம் இக்காலத்திற் காணமுடியாது.

3. சிலப்பதிகாரத்திலுள்ள உரைநடை

தமிழ் உரைநடையின் ஆரம்ப வடிவத்தை நாம் சிலப்பதிகாரத்திலே காணலாம். சிலப்பதிகாரத்திலுள்ள கானல்வரி, ஆய்ச்சியர் குரவை, குன்றக் குரவை என்னும் பகுதிகளில் வந்துள்ள உரைப் பாகங்களைப் பார்க்கும் போது அவை தமிழ் உரைநடையின் ஆரம்ப நிலையினை ஞாபகப்படுத்தி நிற்கின்றன. மேல்வரும் உரைப்பகுதி ஆய்ச்சியர் குரவையின் தொடக்கத்திலுள்ளது:

“ஈய லெழுதிய இமய நெற்றியின்
ஈய லெழுதிய புலியும் வில்லும்
நாவலத் தண் பொழின் மன்னர்
ஏவல் கேட்பப் பாரர சாண்ட
மாலை வெண்குடைப் பாண்டியன் கோயிலிற்

காலை முரசங் கனைசூரல் இயம்புமாகலின்
நெய்ம் முறை நமக்கின்றா மென்று
ஐயை தன் மகளைக் கூஉய்க்
கடை கயிறு மத்துங் கொண்
டிடை முதுமகள் வந்து தோன்று மன்.”

செய்யுளிலுள்ள ஓசை நுட்பங்களை அறிந்து கொள்ள முடியாத வர்கள் இந்த உரைப்பகுதியையும் பாட்டு என்றே கருதிக் கொள்வார்கள். நாம் மேலே காட்டிய (பக்.3) 'மூத்தோர் மூத்தோர்க் கூற்ற முய்த்தென' எனத் தொடங்கும் புறநானூற்றுப்பாட்டிற் காணப்படும் அடியெதுகைத் தொடை, அடிமோனைத் தொடை முதலியவற்றிலுங் கூடிய அளவினதாக இவ்வுரைப் பகுதியிலே தொடைச் சிறப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. சிலப்பதிகார காலத்தில் எழுந்த அகவற் பாட்டுக்கள் சிலவற்றின்கண் அடியெதுகைத் தொடைகள் இடையீட்டின்றி வந்திருத்தலைக் காணலாம். அதேபோல, இவ்வுரைச் செய்யுளிலும் கயல்-அயல், நாவல்-ஏவல், மாலை - காலை, நெய்ம்முறை- ஐயைதன், கடைகயிறு - இடைமுதுமகள் என அடியெதுகைத் தொடைகள் இடையீட்டின்றி வந்துள்ளன. சிலப்பதிகாரத்திலுள்ள அகவற் பாக்களுக்கும் இவ்வுரைப்பகுதிக்கும் தொடையளவில் ஒப்புமை இருத்தல் கண்கூடு. இங்ஙனம் இவ்வுரைப் பகுதிக்கும் இந்நூலில் வரும் செய்யுட் பகுதிகளுக்கும் மிக நெருங்கிய தொடர்பு இருத்தலால், சிலப்பதிகார காலத்திலேதான் தமிழில் உரைநடை ஆரம்பித்திருக்கலாமென நாம் கொள்ளுதற்கு இடமுண்டு. மேற்காட்டிய உரைப்பகுதியிற் காணப்படும் தொடைச் சிறப்பைப் புறநானூற்றுப் பாக்களிற் காண்பது அரிது. புறநானூற்றுக் காலத்தில் உரைநடை ஆரம்பித்திருக்குமாயின், அது அக்காலத்துச் செய்யுளை யொத்த ஓசையையுடையதொன்றாகவே இருந்திருக்கும். அது காலஞ் செல்லச் செல்லச் செய்யுளுக்குரிய ஓசைப் பண்புகளை விட்டு விட்டுத் தனக்குரிய நடைச் சிறப்பை எய்தி வளர்ந்திருக்கத்தகும். இங்ஙனமின்றி, புறநானூற்றுச் செய்யுட்களிற் காணப்படும் ஓசைமுறைகளிலும் பார்க்கச் சிறப்புடைய ஓசை முறையினை அது பிற்காலத்தில் அதாவது சிலப்பதிகார காலத்திற் பெறத்தக்கதாக வளர்ச்சியுற்றிருக்க முடியாது. ஆகவே, சிலப்பதிகாரத்திலுள்ள செய்யுள் முறையைத் தழுவி மேலே காட்டிய உரைப்பகுதி வந்திருத்தலால், அக்காலத்திலேதான் தமிழில் உரைநடை ஆரம்பித்திருக்கிறதெனக் கொள்ளுதல் பிழையாகாது.

இனி, சிலப்பதிகாரத்திலுள்ள ஏனை உரைப்பகுதிகள் சிலவற்றை நோக்குவோம். நாம் மேலே காட்டிய உரைப்பகுதி அகவற் பாவிலிருந்து தோன்றியதொன்று. சிலப்பதிகாரத்தில் அகவற்பா மட்டுமன்றிக்

கலிப்பாவும் வந்துள்ளது. அப்பாவகைவரும் இடங்கள் சிலவற்றின்கண் உரைப்பகுதிகள் சிலவும் வந்துள்ளன. அவை கலியோசை தழுவி வருதலை நாம் காணலாம். இவ்வாறு அகவலோசை தழுவியும் கலியோசை தழுவியும் உரைநடைப் பகுதிகள் வந்திருத்தலைக் கொண்டு அக்காலச் செய்யுள் வழக்கிலிருந்த ஓசைகளைத் தழுவியே உரைநடை தோன்றலாயிற்றெனக் கொள்ளுதல் பிழையாகாது. உதாரணமாக, சிலப்பதிகாரத்துக்கானல் வரிப் பாட்டின் தொடக்கத்திலுள்ள கட்டுரைப் பகுதி கலியோசை தழுவி வந்திருத்தலைக் காணலாம்:

சித்திரப் படத்துட்புக்குச் செழுங்கோட்டின் மலர்புனைந்து
மைத்தடங்கண் மணமகளிர் கோலம்போல் வனப்பெய்திப்
பத்தருங் கோடு மாணியு நரம்புமென்
றித்திறத்துக் குற்ற நீங்கிய யாழ்க்கையிற் றொழுது வாங்கிப்
பண்ணல் பரிவட்டணை யாராய்த் தைவரல்
கண்ணிய செலவு விளையாட்டுக் கையூழ்
நண்ணிய குறும்போக் கென்று நாட்டிய
வெண்வகையா லிசையெழீஇப்
மண்வகையாற் பரிவு தீர்ந்து
மரகத மணித் தாள் செறிந்த மணிக் காந்தண் மெல்விரல்கள்
பயிர் வண்டின் கிளைபோலப் பன்னரம்பின் மிசைப்படர
.....

என இவ்வாறு செல்கின்றது அவ்வுரைப்பகுதி. இதன் கண்ணுள்ள முதலிரண்டடியும் இறுதியிரண்டடியும் கலியோசை தழுவி வந்துள்ளன. முதலடியிலுள்ள 'சித்திரப் படத்துள்' என்ற சொற்றொடரிற் பாடபேதம் காணப்படுகின்றது. 'படத்துள்' என்பது 'படாம்' என்றும் இருக்கின்றது. அது 'சித்திரத்துப் படாம்' என்றிருப்பின் முதலிரண்டு அடியும்,

சித்திரத்துப் படாம்புக்குச் செழுங்கோட்டின் மலர்புனைந்து
மைத்தடங்கண் மணமகளிர் கோலம்போல் வனப்பெய்தி

எனக் கலியோசை பிழையாது வருதலைக் காணலாம். மேற்காட்டிய உரைப்பகுதியின் நடுவிலுள்ள அடிகளுள்,

பண்ணல் பரிவட்டணை ஆராய்தல் தைவரல்
கண்ணிய செலவு விளையாட்டுக் கையூழ்
நண்ணிய குறும்போக் கென்று நாட்டிய

என்னும் அடிகளில் அகவலோசையும்,

எண்வகையா லிசையெழீஇப்
பண்வகையாற் பரிவுதீர்ந்து

என்னும் அடிகளில் வஞ்சியோசையும் வந்துள்ளன. ஆகவே, சிலப்பதிகாரக் காலத்திலே செய்யுள் வழக்கிலிருந்த ஓசை வகைகள் பல கலந்து உரைநடையில் வந்துள்ளன வென்பதை மேற் காட்டிய உரைப் பகுதியைக் கொண்டு அறியலாம். இத்தகைய உரைநடைப் பகுதிகள் சிலப்பதிகாரத்தில் 'உரைப்பாட்டு மடை' எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றை 'உரைப்பாட்டு' என்று கூறுவதிலிருந்து இவற்றின் கண் உரையின் பண்பும் பாட்டின் பண்பும் அடங்கியிருக்கின்றன வென்பது தெரிகின்றது. இவ்வாறு பல ஓசைவகைகள் சிலப்பதிகாரத்திலுள்ள உரைப்பகுதிகளில் கலந்து வருதலை நோக்குமிடத்து, அக்காலப் பகுதியிலேதான் தமிழில் உரை நடை தோன்றலாயிற்றென்றும், எந்த ஓசையிற் பாட்டு அமைகின்றதோ அந்த ஓசையின் சாயல் அதனோடு தொடர்ந்து வரும் உரைப்பகுதிகளிலும் அமைந்துவிடுகின்றதென்றுத் தெரிகின்றது.

4. இசை நாடகத் தமிழும் உரையும்

சிலப்பதிகாரத்திலுள்ள உரைப்பகுதிகளை ஆராயுமிடத்து எமக்கு ஓர் உண்மை புலப்படுகின்றது; அந்நூலிலே கதையைக் கூறும் பகுதிகளாய் உள்ள காதைகளும் பிறவும் அகவற்பாவிலும் கலிப்பாவிலும் அமைந்திருத்தல் நோக்கற்பாலது. அவற்றைவிட, கானல்வரி முதலிய இசைத்தமிழும் ஆய்ச்சியர் குரவை முதலிய நாடகத்தமிழும் வந்துள்ளன. நாம் மேலே குறித்த உரைப்பகுதிகள் யாவும் இவ்விசை நாடகத் தமிழ்ப் பகுதிகளோடு மட்டுமே தொடர்புற்று நிற்கின்றன. இதனை நோக்கும்பொழுது இசை நாடகத் தமிழிலேதான் உரைநடை முதன் முதலிற் கையாளப்பட்டது என நாம் ஊகித்தற்கு இடமுண்டு. எட்டுத் தொகை நூல்களுள் ஒன்றாகிய கலித்தொகையில் வந்துள்ள செய்யுட்களுட் பல, இசைத்தமிழின்பாற்படுபவை. அச்செய்யுட்கள் சிலவற்றின் கண் உரைநடைப்பகுதி வந்திருத்தலும் நாம் மேற்கூறியதை வலியுறுத்துகின்றது. இவ்வாறு இசைத் தமிழிலும் நாடகத் தமிழிலும் அது வரும் பொழுது முறையே பாட்டுக்கும் கூத்துக்கும் வேண்டற்பாலதாய் சந்தர்ப்பங்களை முதலில் எடுத்துக்காட்டுதற்கு உரைநடை பயன்பட்டது என்பது தெரிகின்றது.

இனி, உரையும் அதனோடு தொடர்ந்து வரும் பாட்டும் ஏறக்குறைய ஒரேவகை ஓசை தழுவி வருதலை நாம் சிலப்பதிகாரத்திற் காண்கின்றோம். அங்ஙனமாயின், பாட்டின் வேறாக உரைநடை எழவேண்டிய காரணம் என்ன, உரைநடையில் அமைக்கும் பொருளைப் பாட்டிலேயே அமைத்து விடலாமே என ஒருவர் வினாவுதல் கூடும்.

புலவன் பாட்டைக் கையாளும் நோக்கம் வேறு, உரைநடையைக் கையாளும் நோக்கம் வேறு. உரைநடையில் அமைக்கவேண்டியதைப் பாட்டிலும், பாட்டில் அமைக்கவேண்டியதை உரைநடையிலும் அமைத்தல் பொருந்தாது. உணர்ச்சிக் கலப்பில்லாத ஒரு பொருளைத் தர்க்க முறையாகவும் தெளிவாகவும் கூறுதற்கு உரைநடை பெரும்பாலும் பயன்படுகின்றது. ஒன்றைத் தெளிவாகக் கட்டுரைக்க வேண்டிய இடத்தில் ஓசைக் கட்டுப்பாடு முதலிய யாப்பமைதிகள் பயன்பட மாட்டா; அது மட்டுமன்று, அவை அதற்குத் தடையாக இருத்தலும் உண்டு. எனவே, தெளிவாகக் கட்டுரைக்க வேண்டிய ஒன்றை உரைநடையிலும் உணர்ச்சித் தொடர்புடைய தொன்றைப் பாட்டிலும் கூற வேண்டியது அவசியமாகின்றது. ஆகவே, உணர்ச்சித் தொடர்புடைய தொன்றை அத்தொடர்பில்லாத மற்றொன்றோடு சேர்த்து, ஒன்றன்பின் ஒன்றாகக் கூறவேண்டியிருப்பின் ஒன்றை ஓசைக் கட்டுப்பாடுள்ள பாட்டிலும் மற்றதை அத்தகைய கட்டுப்பாடில்லாத உரைநடையிலுங் கூறுதல் பண்டை வழக்காறாக இருந்தது. இதனை ஓர் உதாரணமுகத்தால் விளக்குவாம். கலித்தொகையிலுள்ள கலிப்பாட்டுகளுட் பல, தரவு தாழிசை தனிச்சொல் சுரிதகம் என்னும் நான்கு உறுப்புகளைக் கொண்டனவாகவுள்ளன. அவற்றுள், தாழிசை பெரும்பாலும் ஒரு பொருண்மேல் மூன்றடுக்கி வருவது. அது இசையோடு படித்தற்குரியதாகலின் அதனை இசைத்தமிழின்பாற்படு மெனக் கூறினும் அமையும். ஏனைத் தரவு, சுரிதகம் என்பவை இயற்றமிழோசை தழுவி வருவன. இசையோடு படித்தற்கு வேண்டிய பொருளைப் புலவன் தாழிசையில் அமைக்கும் போது அப்பொருளுக்குரிய சந்தர்ப்பத்தை முதல் தரவில் அமைக்கப்படும். உணர்ச்சிக் கலப்புடைய பொருளைக் கேட்டு அனுபவித்தல் கூடும். இனி, தாழிசையிலுள்ள பொருளைச் சுரிதகம் முடித்துக் காட்டுகின்றது. ஆகவே, புலவன் தரவையும் சுரிதகத்தையும் இயற்றமிழிலும் தாழிசையை இசைத்தமிழிலும் அமைக்கின்றான். இதற்கு உதாரணமாக மேல்வரும் பாட்டைக் காட்டலாம்:

அரிதாய அறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்
பெரிதாய பகைவென்று பேணாரைத் தெறுதலும்
புரிவமர் காதலிற் புணர்ச்சியுந் தருமெனப்
பிரிவெண்ணிப் பொருள்வயிற் சென்றநங் காதலர்
வருவார்கொல் வயங்கிழாஅய் வலிப்பல்யான் கேளினி;

அடிதாங்கு மளவின்றி அழலன்ன வெம்மையாற்
கடியவே கணங்குழாஅய் காதென்றா ரக்காட்டுள்

துடியடிக் கயந்தலை கலக்கிய சின்னீரைப்
பிடியூட்டிப் பின்னுண்ணுங் களிநெனவு முரைத்தனரே;

இன்பத்தி னிகந்தொரீஇ இலைதீந்த உலவையால்
துன்புறஉந் தகையவே காடென்றா ரக்காட்டுள்
அன்புகொள் மடப்பெடை அசைஇய வருத்தத்தை
மென்சிறக ராலாற்றும் புறவெனவு முரைத்தனரே;

கல்மிசை வேய்வாடக் கனைகதிர் தெறுதலால்
துன்னுருஉந் தகையவே காடென்றா ரக்காட்டுள்
இன்னிழ லின்மையான் வருந்திய மடப்பிணைக்குத்
தன்னிழலைக் கொடுத்தளிக்குங் கலையெனவு முரைத்தனரே;

எனவாங்கு,

இனைநல முடைய கானஞ் சென்றோர்
புனைநலம் வாட்டுந ரல்லர் மனைவயிற்
பல்லியும் பாங்கொத் திசைத்தன
நல்லெழி லுண்கணும் ஆடுமா லிடனே.

இப்பாட்டிலுள்ள தரவு என்னும் பகுதியிலே தலைவி தோழியை விளித்துப் பிரிந்து சென்ற தலைவன் வருதற்கான நிலைமையைக் கூறுகின்றாள். அங்ஙனங் கூறியபின் தலைவன் தமக்குக் கூறிச்சென்ற உணர்ச்சிக் கலப்புடைய மொழிகள் தாழிசைகளில் அமைக்கப்படுகின்றன. தாழிசைகளின் முடிவிலே தனிச்சொல் அமைக்கப்படுகின்றது. அதன்பின் தலைவன் மீண்டு வருவான் என்பதற்கான காரணங்களைச் சுரிதகத்திலே கூறிப் பாட்டை முடிக்கின்றாள் தலைவி. ஆகவே தாழிசை யிற் கையாளப்பட்ட பொருளுக்கு வேண்டிய சந்தர்ப்பம் தரவிலே தரப்பட்டுள்ளவற்றைக் கண்டு தெளியலாம். இதேபோல, பண்டைக் கால வழக்கிலிருந்த வரிப்பாட்டு முதலிய இசைத்தமிழிலும் சந்தர்ப்பங் கூறும் பகுதி முதலிலே காணப்படுகின்றது. ஆனால், கலிப்பாட்டிலுள்ள சந்தர்ப்பங் கூறும் பகுதி, தரவு வடிவமாகச் செய்யுணடையிலுள்ளது. வரிப்பாட்டில் உள்ள சந்தர்ப்பங் கூறும் பகுதி உரைநடையிலுள்ளது. வரிப்பாட்டுக்கும் கலிப்பாட்டுக்கும் உள்ள முக்கியமான வேறுபாடு களுள் இது ஒன்றாகும். சிலப்பதிகாரத்திலுள்ள கானல்வரி, வேட்டுவ வரி முதலியவற்றின் கண் சந்தர்ப்பங் கூறும் பகுதிகள் பாட்டின் முதலில் உரைநடையில் அமைக்கப்பட்டிருத்தல் காணலாம். கானல் வரிப்பாட்டில் அத்தகைய உரைப்பகுதியைத் தொடர்ந்து வரும் பாடற் பகுதிகள் ஒரு பொருண்மேல் மூன்றடுக்கி வருதலும் அப்பாட்டின் இறுதி,

ஆங்கு,
மாயிரு ஞாலத் தரசுதலை வணக்குஞ்
சூழி யானைச் சுடர்வாட் செம்பியன்
மாலை வெண்குடை கவிப்ப
ஆழி மால்வரை யகவையா வெனவே

எனச் சுரிதகமாய் முடிதலும் நோக்கற்பாலது.

இனி, நாடகத் தமிழுக்கு ஆய்ச்சியர் குரவையை உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். அதன் ஆரம்பத்தின் கண் அக்குரவைக் கூத்துக்குத் தோற்றுவாயாகவுள்ளதை ஆசிரியர் 'கயலெழுதிய.....' எனத் தொடங்கும் உரைப்பாட்டு மடையிற் கூறுகிறார். அதனைத் தொடர்ந்து அக் கூத்துக்கு வேண்டிய கருப்பம், கொளு முதலியன அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அக்குரவையின் முடிவில், 'என்றியாம்.... கடிப்பிகு முரசே' என்னும் பகுதி வந்துள்ளது. அது யாப்பிலும் பொருளிலும் கலிப்பாவிற் காணப்படும் சுரிதகத்தை ஒத்துள்ளது. இனி, குன்றக் குரவையின் தொடக்கத்தில்,

குருவி ஒப்பியுங் கிளி கடிந்துங்
குன்றத்துச் சென்று வைகி
அருவி ஆடியும் சுனை குடைந்தும்
அலவுற்று வருவேமுன்....

என வருகின்ற கட்டுரைப்பகுதி அக்குரவைக் கூத்துக்கு வேண்டிய சந்தர்ப்பத்தை எடுத்துக் கூறுகின்றது. இங்ஙனம் சிலப்பதிகாரத்தில் வந்துள்ள இசைத்தமிழ் நாடகத்தமிழ்ப் பகுதிகளில் உரைப்பகுதி வருதலால் முற்காலத்தில் இசை நாடகத் தமிழிலேயே உரைநடை முதன்முதலாகக் கையாளப்பட்டதெனக் கொள்ளுதல் பொருத்தமுடைத் தாகும். அக்காலத்தில் வழங்கிய இசைத்தமிழில் உரைநடை கையாளப்பட்டதற்குச் சான்றுகள் கலித்தொகைப் பாட்டுக்கள் சிலவற்றிலும் காணப்படுகின்றன. அவற்றின்கண் இடையிடையே உரைப்பகுதிகள் வந்துள்ளமையை இளம் பூரணர்தாம் தொல்காப்பியச் செய்யுளியலுக்கு எழுதிய உரையில் ஆங்காங்கு சுட்டிச் செல்வதை அவ்வுரை நோக்கி அறியலாம். (தொல்காப்பியம், செய்யுளியல் சூத்திரம் 166, இளம் பூரணருரை)

5. தொல்காப்பியம் குறிக்கும் உரைநடை வகை

சிலப்பதிகாரத்தில் உரைநடைப் பகுதிகள் காணப்படுகின்றன வெனினும் சிலப்பதிகாரக் காலத்திலோ அல்லது அதற்கு முன்னோ உரைநடையில் நூல்கள் இருந்தன வென்பதற்கு ஆதாரங்கள் கிடைத்தில. அக்காலத்தில் உரைநடை நூல்கள் எழுந்திருப்பின் அவையாவும் அழிந்துபோயின வென்றே கொள்ளுதல் வேண்டும். சிலப்பதிகாரக் காலத்திற்குப்பின் தமிழில் உரைநடை நூல்கள் பல எழுந்தன வென்பதற்குச் சான்றுகள் தொல்காப்பியத்திற்கு காணப்படுகின்றன. தொல்காப்பியர் செய்யுளை ஏழாக வகுத்துக் கூறுகின்றனர். அவற்றுள் ஒன்று, அடிவரையுள்ள செய்யுட்பகுதியாகிய பாட்டு. ஏனை அடிவரையில்லாச் செய்யுட்பகுதிகள் ஆறனுள் உரைநடைவகை ஒன்றாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அவ்வுரைநடைவகை நான்கு என மேல்வருஞ் சூத்திரத்திலே தொல்காப்பியர் குறிக்கின்றனர்:

பாட்டிடை வைத்த குறிப்பி னானும்
பாவின் நெழுந்த கிளவி யானும்
பொருளோடு புணராப் பொய்ம்மொழி யானும்
பொருளோடு புணர்ந்த நகைமொழியானு மென்
றுரைவகை நடையே நான்கென மொழிப.

இச்சூத்திரத்திற்கு இளம்பூரணர் கூறிய உரைக்கும் பேராசிரியர், நச்சினார்க்கினியர் ஆகிய இருவர்கூறிய உரைகளுக்கும் வேறுபாடுண்டு. தொல்காப்பியர் தம்நூலை இயற்றிய போது தம்முடைய காலத்து வழக்கிலிருந்தவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டே இயற்றினர். அவர் வாழ்ந்த காலம் ஏறக்குறைய கி.பி.5ம் நூற்றாண்டென்பர். அவர் காலத்தில் வழக்கிலிருந்தன பல பிற்காலங்களில் வழக்கொழிந்து போயின. தொல்காப்பியத்திற்கு உரையெழுதிய ஆசிரியர்களுள் இளம்பூரணர் வாழ்ந்த காலம் 10ம் அல்லது 11ம் நூற்றாண்டு என்றும், பேராசிரியர் வாழ்ந்த காலம் 12ம் நூற்றாண்டு என்றும் நச்சினார்க்கினியர் வாழ்ந்த காலம் 16ம் நூற்றாண்டு என்றும் ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர். எனவே, தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு 500 ஆண்டுகளுக்குப் பின் இளம்பூரணரும் ஏறக்குறைய 1000 ஆண்டுகளுக்குப் பின் நச்சினார்க்கினியர் முதலியோரும் வாழ்ந்தனராதலின், அந்நூலாசிரியர் காலத்திலிருந்த நூல்களுட் பல அவ்வுரையாசிரியர்களுக்குக் கிடைத்திருக்க மாட்டா. ஆதலின், அவர்கள் தம்முடைய காலத்தில் வழங்கிய மரபினையும் நூல்கள் முதலியவற்றையும் துணைக் கொண்டே தொல்காப்பியத்திற்கு உரை எழுதலாயினர். அதனால், அவர்கள் உரை ஒன்றற்கொன்று

வேறுபடுகின்றன. தொல்காப்பியர் தம்முடைய காலத்தில் வழக்கிலிருந்த நால்வகை உரைநூல்களையே மேற்காட்டிய சூத்திரத்திற்கு குறித்திருக்கின்றனர். அவை உரையாசிரியர்கள் காலத்தில் இல்லாமையால், அவர்கள் தத்தம் காலத்திருந்த உரைநூல்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு அச்சூத்திரத்திற்கு உரை கூறினரெனக் கொள்ள வேண்டியிருக்கின்றது. 'பாட்டிடை வைத்த குறிப்பு' என்னுஞ் சூத்திரப் பகுதியையும்,

தொன்மை தானே

உரையொடு புணர்ந்த பழைமை மேற்றே

என்ற சூத்திரத்தையும் நாம் ஒருங்கு சேர்த்துப் பார்க்கும் பொழுது, பாட்டும் இடையிடையே உரைநடைப் பகுதிகளும் கலந்துவந்த நூல்கள் பல அக்காலத்தில் இருந்திருத்தல் வேண்டுமென நாம் கொள்ளக்கிடக்கின்றது. பிறமொழிகளிலும் உரைநடை ஆரம்பிக்குங் காலத்தில் எழும் உரைநடை நூல்கள் பாட்டும் உரையும் கலந்த நூல்களாகவே காணப்படுகின்றன. வடமொழியில் இத்தகைய நடையினைச் 'சம்புநடை' என்பர். ஒரு கதையினைத் தொடர்நிலைச் செய்யுளில் அமைக்கும் போது உணர்ச்சித் தொடர்புடைய கதைப் பகுதிகளைப் பாட்டில் அமைத்தலும் உணர்ச்சிக்கும் கற்பனைச் சிறப்பிற்கும் இடமில்லாத பகுதிகள் இடையிடையே வரின் அவற்றைச் சுருக்கமாக உரைநடையில் அமைத்தலும் உரைநடை ஆரம்பித்தகாலத்தில் வழக்காறாக இருந்தது. தமிழில் இந்நடையிலே எழுந்த நூல்களுக்குப் பெருந்தேவனார் பாரதம், தகடூர் யாத்திரை முதலியவற்றை உதாரணமாகக் காட்டுவர். இதனையே தொல்காப்பியர் 'பாட்டிடை வைத்த குறிப்பு' என்பதனாற் குறித்தனர் போலும்.

இனி, 'பாவின் நெழுந்த கிளவி' என்பதற்கு இளம்பூரணர் கூறிய உரைக்கும் ஏனை உரையாசிரியர்கள் கூறிய உரைக்கும் வேறுபாடு உண்டு. அவற்றுள் இளம்பூரணர் கூறிய உரையே பொருத்தமுடையதாகக் காணப்படுகின்றது. அவர் உரை வருமாறு:

பாவின் நெழுந்த கிளவியானும் என்பது பாக்களை யொழியத் தோற்றிய சொல்வகையானும் உரையாம் என்றவாறு, அஃதாவது, வழக்கின்கண் ஒரு பொருளைக் குறித்து வினவுவாருஞ் செப்புவாருங் கூறுங் கூற்று. அதுவும் இலக்கணம் பிழையாமற் கூறவேண்டுதலானும் ஒரு பொருளைக் குறித்துச் செய்யப் படுதலானுஞ் செய்யுளாம்.

இனிப் பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும் இதற்கு உரை கூறுமிடத்துப் 'பாவின் நெழுந்த கிளவியானும்' என்பது பாட்டினிற்

சூத்திரத்திற்குப் பொருளெழுதுவன போல்வன' எனக் கூறுகின்றனர். இலக்கண நூல்களிலுள்ள சூத்திரங்களுக்குக் கூறப்படும் உரைப்பகுதிகளை உரைநூல் எனத் தொல்காப்பியர் குறித்தார் எனக் கொள்ளுதல் பொருத்தமுடைத்தன்று; ஏனெனின், அவ்வுரைப் பகுதிகள் ஒரு பொருளைக் குறித்துச் செய்யப்படும் நூலாகா. இச் சூத்திரத்தில் தொல்காப்பியர் நான்காக வகுத்துக் கூறியவை தம்முடைய காலத்தில் வழக்கிலிருந்த நால்வகைப்பட்ட உரைநூல்களெனக் கொள்ளுதற்கு உரையாசிரியர்கள் இச்சூத்திரத்திற்குக் கூறுகின்ற உரைப்பகுதிகள் சான்றாகவுள்ளன. அங்ஙனம் கொள்ளின் 'பாவின் நெழுந்த கிளவியான்' வந்த உரைநூலும் அக்காலத்தில் இருந்திருத்தல் வேண்டும். எனவே, 'பாக்களை யொழியத் தோற்றிய சொல்வகையானும் உரையாம்' என இளம்பூரணர் கூறியது பொருத்தமுடைத்தாகும். இலக்கியம் ஆரம்பிக்கும் பொழுது முதலில் பாட்டிலும் அதனைத் தொடர்ந்து உரையும் பாட்டுங் கலந்த ஒரு நடையிலும் எழுகின்ற தென்பதை மேலே குறித்தோம். அங்ஙனம் உரையும் பாட்டுமாக வருகின்ற முறையைத் தொடர்ந்து தனியே உரைநடையில் இலக்கியம் தோன்றுதலுண்டு. இத்தகைய வளர்ச்சி முறையைத் தமிழில் மட்டுமன்றி ஏனைய மொழிகளிலும் காணலாம். 'பாட்டிடை வைத்த குறிப்பினாலும்' என்ற சூத்திரத்திலே தொல்காப்பியர் தம்முடைய காலத்திலிருந்த நால்வகை உரைநூல்களையே குறித்தனராயின் 'பாவின் நெழுந்த கிளவி' என்பது பாட்டின்றித் தனி உரை நடையில் வந்த நூலாதல் வேண்டும்.

இனி, தொல்காப்பியர் குறித்த 'பொருண் மரபில்லாப் பொய்ம் மொழியானும்', 'பொருளோடு புணர்ந்த நகை மொழியானும்' எழுந்த இருவகை உரைநடை நூல்கள் அவர் காலத்தில் இருந்திருக்கின்றன. அவை இளம்பூரணர் காலத்திற் காணப்படாமையாற் போலும் அவர் அந்நூல்களைப் பற்றி யாதும் கூற்றில்லை. இனி, 'பொருண் மரபில்லாப் பொய்ம் மொழியானும்', 'பொருளோடு புணர்ந்த நகை மொழியானும்' என்பதற்குப் பேராசிரியர் கூறுவன வருமாறு:

பொருள் மரபில்லாப் பொய்ம் மொழியானும் என்பது ஒரு பொருளின்றிப் பொய்ப்படத் தொடர்ந்து சொல்லுவன. அவை ஓர் யானையும் ஞாயிறும் தம்முள் நட்பாடி இன்னுழிச் சென்று இன்னவாறு செய்தனவென்று அவற்றுக்கியையாப் பொருள் படத் தொடர்நிலையான் ஒருவனுழை ஒருவன் கற்று வரலாற்று முறையான் வருகின்றன.

பொருளோடு புணர்ந்த நகைமொழியானும் என்பது பொய்யெனப்படாது மெய்யெனப் படும் நகுதற்கேதுவாகுந்

தொடர்நிலை, அதுவும் உரையெனப்படும்; அவையாவன, சிறு ஞாயிறும், தந்திர வாக்கியமும் போல்வனவெனக் கொள்க. இவற்றுட் சொல்லப்படும் பொருள் பொய்யெனப்படாது உலகிய லாகிய நகை தோற்றுமென்பது.

இவ்வுரையைத் தழுவியே நாச்சினார்கினியரும் உரை கூறியுள்ளனர். இச்சூத்திரப் பகுதியாற் குறிக்கப்பட்ட நூல்களுக்குப் பேராசிரியர் காட்டும் காரணங்கள் பொருந்துவனவாகா. தொல்காப்பியர் கருதிய நூல்களைத்தான் பேராசிரியர் குறித்தனரெனின் அவை இளம்பூரணர் காலத்திலும் இருந்திருத்தல் வேண்டும். அங்ஙனமாயின் இளம்பூரணரும் அவற்றைக் குறித்திருப்பார். அவற்றை அவர் குறியாமையால் அவை தொல்காப்பியர் காலத்திலிருந்த நூல்களல்ல; பேராசிரியர் காலத்திலிருந்த நூல்களே யெனக் கொள்ளுதல் வேண்டும். தொல்காப்பியர் காலத்தில் அகம் புறம் என்னும் இருவகைப் பொருண்மரபைவிட வேறு பொருண்மரபு இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. அப் பொருண்மரபே, இயல் இசை நாடகம் என்னும் முத்தமிழுக்கு முரிய தொன்றாக இருந்தது. எனவே, தொல்காப்பியர் குறித்த 'பொருண்மரபில்லாப் பொய்ம் மொழி' அகத்திணை, புறத்திணை என்னும் இருவகைத் திணையோடு தொடர்புறாதது என்றும், 'பொருளோடு புணர்ந்த நகைமொழி' என்பது அதனோடு தொடர்புற்றிருந்த தொன்றாகவும் கொள்ளுதலே பொருத்தமுடைத்து. அவ்விலக்கியங்கள் இக்காலத்திலில்லாமையால் அவற்றைப் பற்றி யாதும் தெளிவாகக் கூறுதல் இயலாது. இதுகாறும் கூறியவற்றால், தொல்காப்பியர் காலத்திலும் அதற்கு முன்னும் நான்கு வகைப்பட்ட உரைநடை இலக்கியங்கள் தமிழ் மொழியில் இருந்தன என்பது பெறப்படுகின்றது.

II. களவியலுரைக்காலம்

1. களவியலுரைக்கால நூல்கள்

தமிழ் உரைநடை வரலாற்றிலே சிறப்பிடம் பெற்று விளங்குவது இறையனாரகப் பொருளுக்கு எழுந்த உரையாகும். அது களவியலுரையெனவுங் கூறப்படும். கிறிஸ்துவுக்குப் பின் 6ம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் சோழப் பெருமன்னர் ஆட்சிக் கால ஆரம்பம் வரையுமுள்ள காலப் பகுதியில் எழுந்த உரைநடை நூல்களுள்ளே களவியலுரையே மிகச் சிறந்த தொன்றாகலின் அக்காலப்பகுதி களவியலுரைக்காலம் எனப்படுகின்றது. அக்காலப்பகுதி தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் ஒப்புயர்வற்ற பத்திப்பாடல்கள் எழுந்த காலப்பகுதியெனினும் அது தமிழுரைநடை வளர்ச்சிக்கு உரியதொரு காலப் பகுதியாகவும் விளங்குகின்றது. அதன்கண் எழுந்த உரைநடை நூல்களுட் பல் எமக்குக் கிடைத்தில. தொல்காப்பியர் குறித்த 'தொன்மை' போன்ற உரைநடை நூல்வகைகள் அக்காலப்பகுதியில் எழுந்திருத்தல் கூடுமென்றும் அவை போற்று வாரின்றி அழிந்து போயினவென்றும் நாம் கொள்ளுதற்கு இடமுண்டு. அவற்றைவிட, அக்காலத்தில் எழுந்த யாப்பிலக்கண நூல்களும் இசை நாடகத் தமிழ் நூல்களும் பிறவும் அழிந்து போயின என்பதற்கு ஆதாரங் கள் பலவுள. சோழப் பெருமன்னர் காலத்தில் நம்பியாண்டார் நம்பி, நாடமுனிகள் முதலானோர் தோன்றியிராவிடின், அக்காலத்துப் பத்திப் பாடல்களும் அழிந்திருக்கும் எனக் கொள்ளுதல் மிகையாகாது. ஆகவே, அக்காலத்தில் எழுந்த சாசனங்களுள் எமக்குக் கிடைத்துள்ளனவற்றைக் கொண்டும் களவியலுரை முதலியனவற்றைக் கொண்டுமே நாம் அக்காலத்தில் உரைநடை வளர்ந்தவாற்றை ஒருவாறு கண்டுகொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.

சங்க காலத்தில் எழுந்த இறையனாரகப் பொருளுக்குச் சங்கப் புலவராகிய நக்கிரே முதன்முதலாக உரை கூறினாரென்றும் அவ்வுரை பல ஆண்டுகளாகக் கர்ணபரம்பரையாக வந்தபின்னரே ஏட்டுவடிவத்

தில் அமைந்ததென்றும் தெரிகின்றது. அதற்கு அந்நூலிலுள்ள மேல் வரும் உரைப்பகுதி சான்றாக விளங்குகின்றது:

மதுரைக்கணக்காயனார் மகனார் நக்கிரனார் தம் மகனார் கீரங்கொற்றனார்க்கு உரைத்தார். அவர் தேனூர்க்கிழார்க்குரைத்தார்; அவர் படியங் கொற்றனார்க்குரைத்தார்; அவர் செல்வத் தாசிரியர் பெருஞ்சுவனார்க்குரைத்தார்; அவர் மணலூர் ஆசிரியர் புளியங் காய்ப்பெருஞ் சேந்தனார்க்குரைத்தார்; அவர் செல்லு ராசிரியர் ஆண்டைப் பெருங்குமாரனார்க்குரைத்தார்; அவர் திருக்குன்றத்தாசிரியர்க்குரைத்தார்; அவர், மாதவனார் இள நாகனார்க்குரைத்தார்; அவர் முசிறியாசிரியர் நீலகண்டனார்க்குரைத்தார். இங்ஙனம் வருகின்றது உரை.

நக்கிரனார் காலந் தொடங்கி நீலகண்டனார் காலம் வரையும் இவ்வாறு கர்ணபரம்பரையாக வந்த உரை கி.பி.8ம் அல்லது 9 ம் நூற்றாண்டளவில் ஏட்டு வடிவத்தில் அமையலாயிற்றெனக் கொள்ளு தற்கு அவ்வுரையிலேயே ஆதாரம் காணப்படுகின்றது. அவ்வுரையிலே துறை விளக்கத்துக்கு மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ள செய்யுட்களுள் 327 செய்யுட்கள் பாண்டிக்கோவை யென்னும் நூலொன் றிலிருந்து எடுக்கப்பட்டுள்ளன. அந்நூல் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் காலத்தவனான நின்றசீர்நெடுமாறன் என்னும் பாண்டிய அரசனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டதாகும். அவன் அரசகேசரி மாற வர்மன் என்றும் வழங்கப்பட்டான். அவன் வாழ்ந்த காலம் கி.பி.650க்குச் சிறிது முன்னும் பின்னுமான காலமாகும். அவனைப் பாட்டுடை தலைவனாகக் கொண்ட அந்நூல் 7ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் எழுந்ததெனக் கொள்ளின், இறையனாரகப் பொருளுரை 7ம் நூற்றாண் டின் முடிவிலே அல்லது 8ம் நூற்றாண்டிலே ஏட்டுவடிவில் எழுந்த தெனக் கொள்ளலாம். ஆகவே அவ்வுரையிற் காணப்படும் நடை 8ம் நூற்றாண்டிற்குரிய நடையெனக் கொள்ளலாம். பல்லவர் காலப் பகுதியில் எழுந்த யாப்பிலக்கண நூல்களுக்கும், இசை நாடகம் பற்றிய நூல்களுக்கும் அக்காலப் பகுதியிலேயே உரைகள் எழுந்திருத்தல் கூடும். அவற்றுள் ஒன்றேனும் எமக்குக் கிடைத்திலது. அந்நூல்களைவிட, உரையிடைபிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுளாகிய பாரத வெண்பா, தகடூர் யாத்திரை ஆகிய இலக்கிய நூல்களும் அக்காலப் பகுதியில் எழுந்தவை. அவற்றுள் தகடூர் யாத்திரை இக்காலத்திற் கிடைத்திலது. அந்நூலிலுள்ள பாக்களுட் சில பழைய உரையாசிரியர்களால் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன; எனினும், அந்நூலில் வந்துள்ள உரைநடைப் பகுதிகளுள் யாதொன்றுங் கிடைத்திலது. பாரத வெண்பா என்னும் இலக்கியம் நூல்வடிவில் வந்துள்ளதெனினும் வடமொழியிற் காணப்படுகின்ற மகாபாரதம்

என்னும் நூலினுடைய உத்தியோக பருவம், வீடும பருவம், துரோண பருவம் ஆகிய மூன்று பருவங்களே இந்நூலில் வந்துள்ளன.

இந்நூல் 9ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த தெள்ளாறெறிந்த நந்தி வர்மன் காலத்தில் எழுந்ததென்பதற்கு இந்நூலிலேயே சான்றுகள் உள. வெண் பாவில் அமைந்த இந்நூல் இடையிடையே உரைநடைப் பகுதிகளையுங் கொண்டுள்ளது. அவ்வுரைநடைப் பகுதிகள் கதைத் தொடர்பினையும் சந்தர்ப்பங்களையும் எடுத்துக் கூறுவனவாக அமைந்துள்ளன. இங்ஙனம் பாட்டும் உரையுமாக அமையும் 'சம்புநடை' தமிழ் நாட்டில் மட்டு மன்றி, கங்கைநாடு முதலிய பிற நாடுகளிலும் அக்காலப் பகுதியில் வழக்கில் இருந்திருக்கின்றது. வடமொழியில் இந்நடை அக்காலத்திற் பிரசித்தி பெற்றிருந்ததனாற் போலும் வட மொழியின் ஆதிக்கம் நிலவிய பல இடங்களில் வழங்கிய மொழிகளிலும் இந்நடை கையாளப்பட்டது. இந்நூலிலுள்ள உரைநடைப்பகுதிகளை ஆதாரமாகக் கொண்டும் நாம் அக்கால உரைநடை வளர்ச்சியை ஒருவாறு மட்டிடலாம். இந்நூலைப் பாடிய புலவன் பெயர் பெருந்தேவனார் என்பது. 'பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார்' என்ற பெயருள்ள பல புலவர்கள் தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்திருக்கின்றனர். பெருந்தேவனார் என்ற பெயருள்ள புலவர்கள் பாரதக் கதையைத் தமிழிற் பாடியதனால், 'பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார்' என்ற பெயரைப் பெற்றார்கள். அவர்களுள் ஒருவர் இப்பாரத வெண்பாவைப் பாடினார். தமிழ் உரையாசிரியர்கள் பாரதக் கதை கூறும் வெண்பாக்கள் பலவற்றைத் தம்முரையில் எடுத்தாண்டிருக்கின்றனர். அப்பாக்கள் இந்நூலிற் காணப்படாதவையென்றும் அவை வெண்பாவிற் பாடிய வேறொரு பாரத நூலுக்கு உரியவை என்றும் ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர். அங்ஙனமாயின், வெண்பாவிற் பாடப் பட்ட வேறுமொரு பாரத வெண்பா அக்காலத்தில் இருந்திருத்தல் வேண்டும். அந்நூலையே சம்பு நடையில் இயற்றப்பெற்ற பாரத வெண்பா வென்று உரையாசிரியர்கள் குறித்தனரென ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர். அந்நூலோ அல்லது அந்நூலில் வந்த உரைப்பகுதிகளோ எமக்குக் கிடைத்தில. தெள்ளாறெறிந்த நந்திவர்மன் காலத்தில் எழுந்த தாக நாம் மேலே குறித்த பாரத வெண்பாவும் சம்புநடையிலுள்ளது. அதன்கண் உள்ள உரைநடைப்பகுதிகள் யாவும் பிற்காலத்துப் புலவ ரொருவரால் வரையப்பட்டவையெனக் கருதுவாரும் உளர். அங்ஙன மாயின் அவ்வுரைநடைப் பகுதிகள் 9ம் நூற்றாண்டிற்கு உரியவையென நாம் திட்டமாகக் கூறுதல் முடியாது; எனினும் அக்காலத்து உரைநடை யிற் காணப்பட்ட பண்புகள் சிலவற்றை அவ்வுரைநடைப் பகுதிகளிற் காண முடிகிறது.

2. களவியலுரையிலுள்ள இருவகை நடை

இறையனாரகப் பொருள் உரையினை ஆராயுமிடத்து அக்காலத்து வழங்கிவந்த உரைநடையிலுள்ள பண்புகள் சிலவற்றைக் கண்டு தெளியலாம். அவ்வுரைநடையில் இரண்டு வகை நடைகள் தெளிவாகக் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் ஒன்று, உலக வழக்கிலே ஒரு பொரு ளைக் குறித்து வினாவுவாருஞ் செப்புவாருங் கூறுங் கூற்றை ஒத்தது; மற்றது எதுகை மோனை முதலிய ஓசைப் பண்புகளையுடைய செய்யுள் நடையை ஒத்தது. அவற்றுட் பிந்தியது சிலப்பதிகாரக் காலத்தில் ஆரம்பித்த உரைநடையைப் பின்பற்றி வந்த தொன்றாகத் தெரிகின்றது. சிலப்பதிகாரத்தே ஆய்ச்சியர் குரவை முதலியவற்றின்கண் வந்துள்ள உரைநடைப் பகுதிகளிலே சில ஒலிவகைகள் திரும்பத் திரும்ப வருத லினால் அவ்வுரைப் பகுதிகளைப் பாட்டைப்போல அடியுஞ் சீரும் அமைவுற அமைந்து அச்சிட்டிருத்தலைக் காணலாம். அந் நடையை யொத்ததொரு நடை இந்நூலுரையிலும் வந்துள்ளது; எனினும், அது சிலப்பதிகாரத்தில் உள்ள உரையைப் போன்றில்லாமல் சிற்சில வகை யில் வேறுபட்டுள்ளது. சிலப்பதிகாரத்து உரைநடை பாட்டுத்தானோ வென்று ஐயுறத்தக்க வகையில் ஓசை அமைப்புடன் காணப்படுகின்றது. இந்நூலில் உள்ள உரைநடையில் அத்தகைய ஓசைப் பண்புகள் இடை யிடையே விட்டிசைத்து நிற்குமாறு சொற்கள் தொடுக்கப் பெற்று வாக்கியம் நீண்டு செல்கின்றது. உரைநடைக்கு இன்றியமையாது வேண்டற்பாலதாய தெளிவு, தர்க்கமுறையாகக் கட்டுரைத்தல் முதலிய பண்புகள் இவ்வுரை நடையில் வந்திருத்தலால் இந்நடை அச் சிலப்பதி கார நடையிலுஞ் சிறிது வேறுபட்டு நிற்கின்றது. இந்நடை யாதேனும் ஒரு நிகழ்ச்சியை அல்லது காட்சியை விவரித்துக் கூறும் இடங்களிற் பெரும்பாலும் பயின்று வருகின்றது. எனவே, இத்தகைய நடை இவ் வுரையாசிரியர் காலத்தில் மட்டுமன்றி அதற்கு முன்னும் ஒன்றை விவரித்துக் கூறுதற்கு அல்லது கட்டுரைத்தற்குக் கையாளப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என நாம் ஒருவாறு ஊகிக்கலாம். இதனை ஓர் உதாரணங் காட்டி விளக்குவாம்:

(அவள்) சந்தனமும் சண்பகமும் தேமாவும் தீம்பலவும் ஆசினியும் அசோகமும் கோங்கும் வேங்கையும் குரவமும் விரி ந்து, நாகமும் திலகமும் நறவும் நந்தியும் மாதவியும் மல்லிகையும் மௌவலொடு மணம் கமழ்ந்து, பாதிரியும் பாவை ஞாழலும் பைங்கொன்றையொடு பிணியவிழ்ந்து, பொரிப்புன்கும் புன்னா கமும் முருக்கொடு முகைசிறந்து, வண்டறைந்து தேனார்ந்து, வரிக்குயில்கள் இசைபாட, தண்தென்றல் இடைவிராய்த் தனிய

வரை முனிவுசெய்யும் பொழிலது நடுவண், ஒருமாணிக்கச்
செய்குன்றின்மேல், விசம்பு துடைத்துப் பசும்பொன் பூத்து
வண்டு துவைப்பத் தண்தேன் துளிப்பதோர் வெறியுறு நறுமலர்
வேங்கை கண்டாள்.

இவ்வுரைப் பகுதியின்கண் இடையிடையே எதுகை மோனை
முதலிய ஓசைப் பண்புகள் வாய்ந்த சொற்றொடர்கள் வந்துள்ளன.
அவற்றைப் பொருளறிந்து படிக்கும்போது செய்யுளொன்றைப் படிக்கும்
நேரத்தில் எம்மிடத்தில் உண்டாகும் உணர்ச்சி எத்தகையதோ
அத்தகையதோர் உணர்ச்சி எம்மனத்தில் எழுகின்றது; எனினும்; அவ்
வுரைப் பகுதியைத் தொடர்ந்து படிக்கும்போது, நாம் பாட்டைப்
படிக்கின்றோம் என்ற எண்ணம் நீங்க, உரைநடைப் பகுதி ஒன்றினையே
படிக்கின்றோம் என்ற எண்ணம் எம் மனத்தில் எழுகின்றது. சுருங்கச்
சொல்லின், உரையும் பாட்டும் கலந்து வருகின்ற நடையே இத்தகைய
உரைநடையெனலாம். பாட்டிலிருந்து உரைநடை தோன்றி விருத்தி
யடையும் பொழுது காலகதியில் அது பாட்டிலிருந்து வேறுபட்டுச்
செல்கின்ற தென்பதை நாம் அறிந்து கொள்வதற்கு இத்தகைய உரை
நடைப் பகுதிகள் பெரிதும் உதவுகின்றன. நாம் மேலே காட்டிய
உரைநடைப் பகுதி, சொற்கள் தம்முள்ளே ஓசையும் தொடையும்
ஒன்றுபட்டும் வேறுபட்டும் ஒலித்தும் பொருள்முடிவு பெற்றும்
செல்லுமாற்றுக்கு இயைய வெவ்வேறு தொடர்களாகப் பிரித்து வாசிக்க
அமைந்திருக்கின்றது. அதற்கியைய அப்பகுதியைப் பிரித்து அமைப்ப
தாயின், பின்வருமாறு அமைக்கலாம்:

சந்தனமும் சண்பகமும்
தேமாவும் தீம்பலவும்
ஆசினியும் அசோகமும்
கோங்கும் வேங்கையும் குரவமும் விரிந்து
நாகமும் திலகமும் நறவும் நந்தியும்
மாதவியும் மல்லிகையும் மௌவலொடு மணங்கமிழ்ந்து
பாதிரியும் பாவைஞாழலும் பைங்கொன்றையொடு பிணியவிழ்ந்து
பொரிப்புன்கும் புன்னாகமும் முருக்கொடு முகைசிறந்து
வண்டறைந்து தேனார்ந்து
வரிக்குயில்கள் இசைபாடத் தண்தென்றல் இடைவிராய்த்
தனியவரை முனிவுசெய்யும் பொழிலது நடுவண்
ஒரு மாணிக்கச் செய்குன்றின்மேல்
விசம்பு துடைத்துப் பசும்பொன் பூத்து
வண்டு துவைப்பத் தண்தேன் துளிப்பதோர்
வெறியுறு நறுமலர் வேங்கை கண்டாள்

மேலே காட்டிய உரைப்பகுதியிலே தலைவி ஆயத்தினிடைப்
பிரிந்து ஒரு பூங்காவிற சென்று அச்சோலையின் அழகைக் கண்டு தன்னை
மறந்து நிற்கின்ற ஓர் உவகை நிலை வர்ணிக்கப்படுகின்றது. அச்சோலை
யின் அழகினை நாம் அகக் கண்ணாற் கண்டு அனுபவித்தற்கு ஏற்ற
சொற்றொடர்களும் ஓசைப் பண்பும் அதன்கண் அமைந்திருத்தலைக்
காணலாம். இவ்வுரையாசிரியர் காலத்திற்குப் பின்வந்த உரைநடை
களில் இத்தகைய நடைமுறை வந்துள்ளதெனினும் பாட்டிற்குரிய
ஓசைப்பண்பு அவற்றின் கண் காலக்கிரமத்திற் படிப்படியாகச் சுருங்கிச்
செல்கின்றது.

உலக வழக்கிலே ஒரு பொருளைக் குறித்து வினாவுவாரும்
செப்புவாரும் கூறுங் கூற்றை ஒத்ததோர் நடை இவ்வுரையின் கண்
வந்துள்ளது என மேலே குறித்தோம். அந்நடை வகைக்கும் வெண்பா
விற்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருப்பதாகத் தெரிகிறது. பாவகைகளுக்
கெல்லாம் ஆதாரமாகவுள்ள அகவல், செப்பல் என்னும் இருவகை
ஓசைகளுள், செப்பலோசை வெண்பாவிற்கு உரியதொன்றாகும்.
செப்பல் என்பது விடைகூறுதல் என்னும் பொருளையுடையது. எனவே,
செப்பலோசை வினாவிற்கு விடையிறுக்கும் பான்மையில் அமைவ
தொன்றாகும். செப்பல், அகவல் ஆகிய ஓசைகள் இரண்டும் முற்காலத்
தில் மக்களிடையே நிகழ்ந்த சாதாரண பேச்சு வழக்கிற் காணப்பட்டவை
(பக்.2) அவ்வேளாசைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டே தமிழிற்
பாவகை எழுந்தன என்பதற்கு ஆதாரங்கள் தொல்காப்பியச் செய்யு
ளியலிற் காணப்படுகின்றன. இங்ஙனம் வினாவும் விடையும் ஒன்றன்
பின் ஒன்றாக அமைதல் போன்ற ஒரு முறையைத் தழுவி வெண்பாக்கள்
வந்திருத்தற்கு உதாரணங்களைப் பழைய இலக்கியங்களிற் காணலாம்.
அவற்றுட் சிலவற்றை ஈண்டுக் காட்டுவாம்:

ஆற்றும் இளமைக்கண் கற்கலான் மூப்பின்கண்
போற்றும் எனவும் புணருமோ - ஆற்றச்
சுரம்போக்கி உல்குகொண்டார் இல்லையேஇல்லை
மரம்போக்கிக் கூலிகொண் டார்.

முன்னும் ஒருகால் பிழைப்பானை ஆற்றவும்
பின்னும் பிழைப்பப் பொறுப்பவோ - இன்னிசை
யாழின்வண் டார்க்கும் புனலூர ஈனுமோ
வாழை இருகாற் குலை.

ஆற்றவும் கற்றார் அறிவுடையார் அஃதுடையார்
நாற்றிசையும் செல்லாத நாடில்லை - அந்நாடு

வேற்றுநா டாகா தமவேயாம் ஆயினால்
ஆற்றுணா வேண்டுவ தில்.

மேலே காட்டிய வெண்பாக்களுள் முதலது வினாவும் விடையுமாக அமைந்திருத்தலும், இரண்டாவது வினாவும் வினாவுருமாகிய குறிப்பு விடையுமாக அமைந்திருத்தலும் ஈற்றது விடை உருவமாத்திரமாக அமைந்திருத்தலும் குறிப்பிடத்தக்கவை. ஈற்றிலுள்ள வெண்பா கல்வியறிவுடையார் பெருமை செப்பி நிற்கின்றது. 'கல்வியறிவுடையார் பெருமை எத்தகையது' என்ற வினாவினைப் புலவன் மனத்துட் கொண்டு அதற்குக் கூறிய விடையாக அமைந்துள்ளது அச் செய்யுள். இங்ஙனம் பழைய வெண்பாக்களுட் பல, வினாவும் விடையுமாகவும் வினா வருவதாகவும் விடையுருவமாகவும் வந்துள்ளன. இம்முறை உலகவழக்கிலே வினாவுவாருஞ் செப்புவாருங் கூறுங் கூற்றைத் தழுவி வந்ததொன்று என நாம் ஊகிக்கலாம். எங்ஙனம் அகவலோசையைத் தழுவித் தமிழில் ஒருவகை உரைநடை ஆரம்பித்ததோ, அங்ஙனமே வெண்பாவிற்குரிய செப்பலோசையைத் தழுவி வேறொரு வகை உரைநடை ஆரம்பித்துள்ளது. அதற்கு உதாரணங்கள் பல இறைய னாரகப் பொருளுரையில் உள. அதற்கு ஓர் உதாரணம் வருமாறு:

இனிப் பயன் என்பது 'இது கற்க இன்னது பயக்கும்' என்பது. 'இது கற்க இன்னது பயக்கு மென்பதறியேன்; யான் நூற்பொருள் அறிவல்' என்னுமேயெனின், 'சில்லெழுத்தினால் இயன்ற பயனறியாதாய், பல்லெழுத்தினான் இயன்ற நூற் பொருள் எங்ஙனம் அறிதியோ பேதாய்' எனப்படுமாகலின் இன்னது பயக்குமென்பது அறியல் வேண்டும். 'என் பயக்குமோ இது கற்க' எனின், வீடுபேறு பயக்கும் என்பது. 'என்னை! இது களவியலன்றே! இது கற்க வீடுபேறு பயக்குமாறு என்னை! களவு, கொலை, காமம், இணைவிழைச்சு என்பனவன்றோ சமயத்தாரானும் உலகத்தாரானும் கடியப்பட்டன? அவற்றுள் ஒன்றன்றாலோ இது! எனின், அற்றன்று; களவெனுஞ் சொற் கேட்டுக் களவு தீதென்பதூஉம், காமமெனுஞ் சொற்கேட்டுக் காமந் தீதென்பதூஉமன்று; மற்றவை நல்லவாமாறு முண்டு.

ஆசிரியன் மாணவனுக்கு ஒன்றை விளக்கும்போது எழுப்பும் கடாக்களும் அவற்றிற்கு அவன் கூறும் விடைகளும் பேச்சில் எவ்வாறு அமையுமோ அவ்வாறே எழுத்திலும் அமைதலை மேலே காட்டிய இவ்வுரைப் பகுதியிற் காணலாம். முற்காலங்களில் ஆசிரியரிடத்தே மாணவர்கள் கல்வி பயிலும் பொழுது ஆசிரியர்கள் மாணவர்களை வினாவுதல், அதற்கு அவர்கள் விடையிறுத்தல், மாணவர்கள் ஆசிரியர்களை வினாவுதல், அதற்கு அவர் விடையிறுத்தல் ஆகிய முறை வழங்கி

வந்தது. இறையனாரகப் பொருளுரையினை நக்கீரனார் கீரங்கொற்ற னார்க்கு உரைத்தாரென்றும், அவர் தேனூர்க்கிழார்க்குரைத்தாரென்றும் இங்ஙனம் ஒன்பது தலைமுறையாக உரைக்கப்பட்டு வந்ததென்றும் கூறப்பட்டிருத்தல் இதனை வலியுறுத்துகின்றது. இங்ஙனம் கேள்வி வாயிலாக வந்ததொன்றை ஏட்டு வடிவத்தில் அமைக்கும்போது வினாக்களும் விடைகளும் பேச்சு வடிவில் இருந்தவாறே எழுத்து வடிவில் அமைதல் உண்டு. நாம் மேலே காட்டிய உரைப்பகுதியை வினாவும் விடையுமாக வகுத்து எழுதுவோமாயின் நாம் கூறிய உண்மை புலனாகும். அங்ஙனம் அதனை வகுத்து எழுதுவதாயின் அது பின்வரு மாறு அமையும்:

ஆசிரியன் : இனிப் பயனென்பது இதுகற்க இன்னது பயக்கும்.

மாணாக்கன் : இது கற்க இன்னது பயக்குமென்பதறியேன்; யான் நூற்பொருள் அறிவல்.

ஆசிரியன் : சில்லெழுத்தினான் இயன்ற பயன் அறியாதாய், பல் லெழுத்தினான் இயன்ற நூற்பொருள் எங்ஙனம் அறி தியோ பேதாய்? இன்னது பயக்குமென்பது அறியல் வேண்டும்.

மாணாக்கன் : என் பயக்குமோ இது கற்க?

ஆசிரியன் : வீடுபேறு பயக்கும்.

மாணாக்கன் : என்னை? இது களவியலன்றே? இது கற்க வீடுபேறு பயக்குமாறென்னை? களவு, கொலை, காமம், இணை விழைச்சு என்பனவன்றோ சமயத்தாரானும் உலகத் தாரானும் கடியப்பட்டன? அவற்றுள் ஒன்றன்றாலோ இது?

ஆசிரியன் : அற்றன்று, களவெனுஞ் சொற்கேட்டுக் களவு தீதென் பதூஉங், காம மென்னுஞ் சொற் கேட்டுக் காமந் தீதென்பதூஉ மன்று; மற்றவை நல்ல வாமாறுமுண்டு.

ஒரு வினாவையும் அதற்கு இறுக்கும் விடையையும் ஒருங்கு சேர்த்து உரைநடையில் அமைக்கும் போது அவற்றை 'எனின்' என்ற சொல்லாலே தொடுத்து 'என்பது' என்ற சொல்லால் முடிப்பது அக் காலத்தில் பெருவழக்காக இருந்தது. மேலே காட்டிய உரைப்பகுதியில் உள்ள 'என் பயக்குமோ இது கற்கவெனின், வீடு பேறு பயக்கும் என்பது' என்னும் வாக்கியத்தை அதற்கு உதாரணமாகக் கூறலாம். இவ்வாக்கியத்

திலுள்ள 'இது கற்க என் பயக்குமோ' என்பது வினா. அதற்கு 'விடுபேறு பயக்கும்' என்பது விடை. இவையிரண்டும் 'எனின்' என்ற சொல்லால் தொடுக்கப்பட்டு 'என்பது' என்ற சொல்லால் முடிக்கப்பட்டிருத்தல் காண்க. இவ்வாறு வரும் வினா விடைகள் 'என்பது' என்ற சொல்லின் நியும் முடிக்கப்படுதலும் உண்டு. அதற்கு 'அவற்றுள் இவ்வதிகாரம்' 'என்னுதலி எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டதோ வெனின், பொருளாராய் தலை நுதலி எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது' என்ற அந்நூலில் உள்ள வாக்கியம் உதாரணமாகும். இங்ஙனம் வாக்கியங்கள் 'என்பது' என்ற சொல்லின்றியும் முடிந்திருத்தலால் இத்தகைய வினாவிடைகளைத் தொடுத்துக் கூறும்போது 'என்பது' என்ற சொல்லால் முடித்தல் இன்றியமையாததாக அக்காலத்திற்குருதப்படவில்லை. அச்சொல் ஓசை இன்பத்தின் பொருட்டு அமைக்கப்பட்ட தொன்று எனத்தெரிகின்றது. உரைநடையிலே அச்சொல் வழங்கிவந்தது போல 'எனப் படுவது' என்ற சொல் சூத்திரங்களிலே வழங்கி வந்திருக்கிறது. அது பெரும்பாலும் ஒரு பொருளைச் சிறப்பித்துக் கூறுதற்கே கையாளப்பட்டதெனத் தெரிகிறது. எனினும், செய்யுளின்பத்தின் பொருட்டும் அது அமைக்கப்பட்டதென்ற கொள்கையும் முற்காலத்தில் இருந்திருக்கின்றது. இதனைப்பற்றி இறையனாரகப் பொருளுரையாசிரியர் குறித்துள்ளது வருமாறு:

அஃதே எனின், 'அன்பினைந்திணைக் களவு அந்தணர் அருமறை' என அமையாதோ? 'எனப்படுவது' என்றது எற்றிற்கோ? எனின், செய்யுள் இன்பத்தின் பொருட்டு வந்தது என்னும் ஒருவன்; 'அற்றன்று அதனான் ஒரு பொருளுரைப்பான்', என்னும் ஒருவன். அதனான் ஒரு பொருளுரைப்பன் பக்கம் வலியுடைத்து. 'அஃதியாதோ!' எனின், களவென்றற்குச் சிறப்புடைத்து என்றவாறு, 'ஊரெனப்படுவது உறையூர்', என்ற இடத்துப் பிறவும் ஊருண்மை சொல்லி, அவற்றுளெல்லாம் உறையூர் சிறப்புடைமை சொல்லுப.

இதனை நோக்கும் பொழுதும் அச்சொல் பொருளைச் சிறப்பித்தற்கு மட்டுமன்றி ஓசையின்பத்தின் பொருட்டும் கையாளப்பட்டு வந்ததென்பது தெரிகின்றது. வினாவும் விடையும் சேர்ந்து வரும்போது மேற்காட்டிய வகையில் வருதலே பெருவழக்காகும். அங்ஙனமன்றி, வேறுவகையில் வருதலும் உண்டு. அங்ஙனம் வரும்போது வினாவும் விடையும் தொடுக்கப்படாது தனித்தனி நின்றலுண்டு. அதற்கு உதாரணம் வருமாறு:

அஃதேயெனின், இதனை முதனூலென்று புகுந்தமை யாற் கந்தருவ வழக்கமென்றே மொழியற் பாற்று, என்மனார்

புலவரென்று சொல்லற் பாற்றன்று; அது வழிநூல் வாய்ப்பாடாகலான் என்பது கடா. அதற்கு விடை: பிறநூல்களெல்லாம் ஆசிரியப் பகுதிப்படும். இதுவும் அவையே போல ஆசிரியப் பகுதிப்படுங் கொல்லோவென்றிப் பட்டாது.

இவ்வுரைப் பகுதியின்கண் 'என்மனார் புலவர் என்று சொல்லற் பாற்றன்று, அது வழிநூல் வாய்பாடாகலான்' என்னும் வாக்கியம் வினாவன்று; எனினும், அதன்கண் 'என்மனார் புலவர் என்று ஏன் சொன்னார்?' என்ற வினா அவ்வாக்கியத்தின்கண் அடங்கியுள்ளது. இவ்வாறன்றி, வினாவும் விடையும் ஒன்றையொன்று தொடர்ந்து வரும்போது வேறு வகையாகவும் வருதலுண்டு. அவற்றையெல்லாம் ஈண்டுரைப்பிற் பெருகும்; அவ்வுரையிற் கண்டுகொள்க.

3. பாரத வெண்பாவிலுள்ள உரைநடை

இனி, பெருந்தேவனார் பாரதவெண்பாவில் வந்துள்ள உரைநடை பற்றிச் சில வார்த்தைகள் கூறுவாம். அந்நூலில் வந்துள்ள உரைநடைப் பகுதிகள் யாவும் சந்தர்ப்பங்களை விளக்குதற்கும் கதைத் தொடர்பைக் காட்டுதற்கும் வந்தமையால் அவை நாம் மேலே இறையனாரகப் பொருளுரையிற் காட்டிய இருவகை உரைநடைகளிலும் வேறுபட்டுத் தெளிவும் சொற் சுருக்கமும் உடையனவாக விளங்குகின்றன. அவ்வுரைநடைப் பகுதிகள் களவியலுரைக் காலத்தையடுத்த தொரு காலப்பகுதியில் வந்திருப்பின் அவ்வுரையின் சாயலும் படிந்திருக்கும். அவ்வுரைப் பண்புகள் இவற்றின் கண் காணப்படாமையாலும் வடமொழிப் பதங்கள் கலந்து வருதலினாலும் இவை பிற்காலத் தவை என்றே கொள்ளக்கிடக்கின்றன. இறையனாரகப் பொருளுரையில் வடமொழிச் சொற்களும் சொற்றொடர்களும் மிக அருகியே காணப்படுகின்றன. அங்ஙனமன்றி அவை பாரதவெண்பாவில் உள்ள உரைநடைப் பகுதிகளிற் பெருந்தொகையாக வந்துள்ளன. வடமொழிச் சொற்கள் வடமொழி உருவத்திலும் அவற்றின் கண் அமைந்திருத்தலை நோக்கும் போது அவை பிற்காலத்தனவென்று கொள்ளல் தகும். அன்றேல், 9 ம் நூற்றாண்டுச் சாசனத் தமிழைப் பின்பற்றிவந்த ஒரு நடையாக இதனைக் கொள்ளல் வேண்டும். இவ்வாறு வடமொழிச் சொற்கள் அவ்வுரைநடைப் பகுதிகளில் இடம் பெற்றிருத்தல் போல அந்நூலில் உள்ள பாக்களில் இடம்பெறவில்லை. இதனை நோக்கும் போது இப்பாக்களையும் உரைப்பகுதிகளையும் ஒரு புலவர்தான் இயற்றினாரோ என்ற ஐயம் எழுகின்றது. இந்நூலில் உள்ள செய்யுட்களுக்கும் உரைப் பகுதிகளுக்கும் மேல் வருவதை உதாரணமாகக் கூறலாம்:

வேதியனே யுன்றன் வரைவுரைப்ப வேல்வேந்த
னீதியாற் கேட்டு நினையழைத்தான் - சோதிச்
செழுந்தரன் வெண்குடையான் நேர்வேந்தன் றன்பா
லெழுந்தருளா யென்றா ரிசைந்து

இவ்வகை காவலர் சொல்லக் கேட்டு மிகவும் பிரியப்பட்டுக் கதுமெனக் கோவிலுட் புகுந்து வில்லென வளைந்து விரி குடையுங் கோலும் ஊன்றி மெல்லெனச் சென்ற பிராமணனைக் கண்டு கன்னன் எதிர்சென்று அர்க்கிய பாத்தியங் கொடுத்துப் பிராமண ரூபத்தைக் கண்டு மிகவும் பிரியப்பட்டு இன்சொலுடன் ஆசனங் கொடுத்து, பிராமணன் வேதத்துடன் வியந்துரைப் பக் கண்டு சருவ புராணங்கள் பலகேட்டுக் கேவலனல்லெனக் குறித்து மற்றவனை நோக்கி யாது சொன்னான் கன்னன்:-

வாயிலபி தாவிட்ட மாமறையோ னைத்தனியே
யேய மறைநா லதுகேட்டு - நேயமுடன்
நீவேண்டி வந்தபொரு ணீயுரைக்க வென்றுரைத்தான்
கார்வேண்டுங் கையான் கலந்து.

4. சாசனத் தமிழ் உரைநடை

களவியலுரைக் காலத்திலே தமிழுரைநடை வளர்ந்த வாற்ற அக்காலத்திலெழுந்த சாசனங்களின் உதவி கொண்டும் நாம் அறியலா தமிழ்நாட்டிற் சங்ககாலம் முதலாகச் செப்புப்பட்டயங்கள் முதலிய எழுதப்பட்டு வந்திருக்கவேண்டுமெனினும், பல்லவராட்சிக் காலத் திலும் அதன் பின்பும் வரையப்பட்ட சாசனங்களே எமக்குக் கிடைத்துள்ளன. சங்ககாலத்தில் வீரர்களுடைய பீடும் பெயரும் எழுதிய நடுகற்களை நாட்டி வழிபட்டுவந்தார்களென்பது அறியப்படுகின்றது. ஆயின், வீரர்களுடைய பீடு எவ்வித நடையில் எழுதப்பட்டுவந்ததென்பது நம்மால் இப்பொழுது அறிய முடியாதிருக்கின்றது. இவை தவிர, கல்லிலே பொறிக்கப்பட்ட பிற சாசனங்கள் சங்ககாலத்தில் இருந்திருத்தல் கூடும். அவையும் எமக்குக் கிடைத்தில. ஆனால், பல்லவர் காலந் தொடக்கமாகப் பிற்காலத்தில் எழுந்த கல்வெட்டுக்கள் செப்புப் பட்டயங்கள் பல இக்காலத்தில் எமக்குக் கிடைத்துள்ளன. அவற்றிற் காணப்படும் தமிழுரைநடைப் பகுதிகளைக் கொண்டும் தமிழுரை நடையின் வளர்ச்சியை ஓரளவிற்குக் கண்டு கொள்ளலாம்.

பல்லவர் காலத்திலெழுந்த சாசனங்களை, தமிழுரை நடையமைதி நோக்கி மூன்றாக வகுக்கலாம். அவை பின்வருமாறு : தனித் தமிழில் எழுந்தவை ஒருவகை; ஒரு பகுதி வடமொழி யுருவத்திலும்

மற்றப் பகுதி தமிழ் மொழியிலுமாக இருவகையும் ஒருங்கமைய எழுந்தவை இரண்டாவது வகை; இடையிடையே வடமொழி யுருவமான சொற்கள் அமைக்கப்பட்ட தமிழ்மொழிச் சாசனங்கள் மூன்றாவது வகை. அவற்றுள் முதலாவதாக நாம் குறித்த தனித்தமிழ்ச் சாசனங்களுட் பல, காலத்தால் முந்தியவை எனத் தெரிகின்றது. தனித்தமிழில் எழுந்த சாசனங்கட்கு உதாரணமாகப் பாண்டியன் மாறஞ்சடையன் காலத்தில் வட்டெழுத்தில் வரையப்பட்ட ஒரு சாசனத்தை நாம் காணலாம். (Trivandram Museum stone inscription of Maranjadaiyan. Travancore Archeological series Vol., I, p.153) இது முதன்முதலாகப் பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளையாற் கண்டெடுக்கப்பட்டது. இது தனித்தமிழிலெழுந்த கல்வெட்டுக் களுட் பழமையும் சிறப்பும் வாய்ந்ததொன்றாகக் கருதப்படுகிறது. வட்டெழுத்தில் வரையப்பட்ட இச்சாசனம் பதினேழு வரிகளைக் கொண்டுள்ளது. தமிழ் நாட்டில் முற் காலங்களில் கையாளப்பட்ட எழுத்துமுறை வட்டெழுத்து என்பது ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது. பாண்டியன் மாறஞ்சடையனுடைய இருபத்தேழாவது ஆண்டில் வரையப்பட்ட இச்சாசனம் சேரருக்கும் பாண்டியருக்குமிடையே நடந்த போரில் பாண்டிய சேனையில் உள்ள ஒருவன் வீரப்போர் புரிந்து மாண்டதைக் குறிக்கின்றது. இவ்வரசனுடைய காலம் 8 ம் நூற்றாண்டாகும். அச்சாசனம் வருமாறு:

1. ஸ்ரீ கோமாறஞ் சடையற் (குஇ)
2. ருபத்தேழா மாண்டு சேரமா-
3. னார் படை விழுஞ்சுது புறத்து
4. விட்டுழக்கக் கரைக் கோட்டை அழி-
5. ப்பான்வர பெருமானடிகளுள்-
6. (ன்பு)மிக்கூள இரணகீர்த்தி (யு)-
7. ம் அமர்க்கழியும் உள்வீ-
8. ட்டி னொற்றைச் சேவகர் கோட்-
9. டை அழியாமை காத்தெறி-
10. ந்து பலரும் பட்ட இ-
11. டத்து இரணகீர்த்தி உள்-
12. வீட்டுச் சேவகன் கொழுலு-
13. ர் கூற்றத்துப் பெருமூர்-
14. த்தாதம் பெருந்திணை (அ)

15. த்திரத்தாற் பலரொடு (ங்)

16. குத்திப்பட்டான் இ (ரு)

17. பது - கமாளி....

அச்சாசனத்திலுள்ள முதற் பதினாறு வரிகள் ஒருவாக்கியமாக அமைந்துள்ளன. அதன்கண் ஒருவீரன் அமர்புரிந்து உயிர்துறந்தது கூறப்படுதலானும் விளக்கப்படவேண்டிய பொருள் யாதும் அதன்கண் இல்லாமையானும், வினாவும் விடையுமாகக் களவியலுரையில் வருகின்ற நடைவகை கையாளப்படவில்லை. உணர்ச்சியைத் தூண்டும் நோக்கமாக எதுகை மோனைத் தொடைகளை அமைத்துக் களவியலிற் கூறிய உரைவகையும் அதன்கண் பெரிதும் அமையவில்லை; எனினும், பாட்டிற்குரிய சில ஓசைப்பண்புகள் ஆங்காங்கு அமைந்திருத்தலைக் காணலாம். வடமொழிக் கலப்பின்றி வரையப்பட்ட இச்சாசனம், எடுத்துக் கொண்ட பொருளைத் தெளிவாகவும் சுருக்கமாகவும் கூறுகின்றது. இதிற் கையாளப்பட்ட நடைவகை அக்கால வழக்கில் இருந்திருத்தல் வேண்டும். இச்சாசனத்தில் வந்துள்ள சொற்களுள் 'அத்திரம்' என்ற சொல்லே வடமொழிக்கும் தமிழ் மொழிக்கும் பொதுவாயுள்ள சொல்லாகக் காணப்படுகிறது. (அஸ்திரம் - அத்திரம்) 'அமர்' என்ற சொல் தனித்தமிழ்ச் சொல்லாகவும் கொள்ளலாம் - அல்லது 'சமர' என்னும் வடமொழி அடியாக வந்த சொல் என்று கொள்ளற்கும் ஏற்புடைத்து. இவை நீங்கலாகவுள்ள ஏனைய சொற்கள் யாவும் தனித் தமிழ்ச் சொற்களே.

இனி, ஒருபகுதி வடமொழியிலும் ஏனையது தமிழிலும் எழுந்த சாசனங்கள் பலவுள. அவற்றுள் தமிழில் உள்ள பகுதி செய்யுளோசையில் அமைக்கப்பட்டவையும் உள, தனியே உரைநடையில் அமைக்கப்பட்டவையும் உள. அங்ஙனம் செய்யுளோசையில் அமைக்கப்பட்ட பகுதிகளைக் கொண்ட சாசனங்களுக்கு உதாரணமாகச் சென்னைப் பொருட்காட்சிச் சாலையில் உள்ள ஜடிலவர்மன் காலத்துச் செப்பேடுகளைக் கூறலாம். (Madras Museum Plates of Jatilavarman. Indian Antiquary. Vol.22 p.57)

16. टकः श्रीमारवर्मा नृपः तस्मात्=ताराधिनाथाद्=बुध इव विबुधः प (त्) मनाभाद्=इव=आद्या-

17. त् प्रष्टुमो ह्यज्ञ-धाम्नस्-त्रिपुरामिद इव = ओदृक्शक्तिः कुमारः जातो जम्भारि - कल्पो

19. जगति जटिलवर्म्-एति विख्यात - कीर्तिः सर्व्व - ओर्व्व-ईश भोह गव्व - ग्रह - दहन - विधानाप्र -

19. तीप - प्रताप அன்னன் ஆகிய

அலர் கதிர் நெடுவேற் றென்னன் வானவன் செ-

20. ம்பியன் வடவரைய் இருங்கயல் ஆணை

ஒருங்குடன் அடா ஒலி கெழு முந்நீர் உலகு மு-

21. முத்-அளிக்கும் வலிகெழு திணிதோண் மன்னவர்

பெருமான் றென்ன அலர் ஆடி தெம் பு-

22. னற் குறத்திப் பொன் மலர் புறவில்

வெள்ளூர் விண்ணஞ் செ-

23.ழியக்குடி என்ற் -இவற்றுட் டெவ்வர்

அழியக் கொடிஞ்சிலை அன்-

24.றுகால் வளைத்தும் மாஇரும்

பெரும்புனற் காவிரி வடகரை ஆ-

25.(ய்)இரவேலி அயிருர் தன்னிலும்

புகழியூருந் திகழ்வேல் அதிய-

26.னை ஒரு புறங்கண்ட் அவன்

ஒலி உடை மணித்தேர் ஆடல் வெம் ம்(ஆ) அவை-

27.உடன் கவர்ந்தும்

பல்லவனுங் கேரளனும் ஆங்க் அவற்குப் பாங்-

28.க் ஆகிப் பல் படை ஒரு பார்

ஞெளியப் பவ்வம்ம் எனப் பரந்த் எழு-

29.ந்துகுட பாலுங் குண பாலும் அணுக

வந்து விட்ட் இருப்ப வேல்-

30.படை ஒரு மேற் சென்ற் அங்க்

இருவரை உம் இரு பாலும்ம் இடர்எய்த

31. ப் படை விடுத்துக் குட கொங்கத்த்-
அடன் மன்னனைக் கொல் களி-
32. ற்றோடுங் கொண்டு போந்து கொடி
அணி மணி நெடு மாடக் கூடன் மதில் அக-
33. த்து வைத்துக் கங்கபூமி அதன் அளவுங்-
கடி முரைசு தன் பியர் அறையக்
34. கொங்க பூமி அடிப்படுத்துக் கொடுஞ்சிலை
பூட்ட் இழிவித்துப் பூஞ்சோ-
35. லை அணி புறவிற் காஞ்சிவாயப் பேரூர்
புக்குத் திருமாலுக்க அமர்ந்-
36. த்ஹையக் குன்றம் அன்னத் ஓர் கோ (ய்) இல்
ஆக்கி-உம்.....

மேலே காட்டிய சாசனப்பகுதி வடமொழிப்பகுதியைத் தொடர்ந்து வந்துள்ளது. இதன்கண் வடமொழிச் சொற்கள் காணப்படாமை குறிப்பிடத்தக்கது. இது அமைந்திருக்கும் ஓசையை நோக்கும்போது இதனைச் செய்யுளோசை தழுவிய உரைநடை யென்று கொள்ளலாம். இப்பகுதி ஓசையளவில் இடையிடையே விட்டிசைத்து நிற்பதாலும் வேறுபட்ட ஓசைப்பகுதிகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தொடர்ந்து வருதலினாலும் சிலப்பதிகாரக் காலத்தில் ஆரம்பித்து, களவியலுரைக் காலம் வரையில் விருத்தியடைந்துள்ள உரைநடை வகையொன்றினைப் பெரிதும் ஒத்திருக்கின்றதெனலாம். களவியலுரைக்காலமும் இச்சாசனம் எழுந்த காலமும் ஏறக்குறைய ஒரேகாலமாதலின் அக்காலப் பகுதியில் இத்தகைய உரைநடை ஏட்டுவழக்கில் இருந்ததெனக் கொள்ளுதல் மிகையாகாது.

மேலே குறித்த நடைவகை வழங்கியமையன்றியும் செய்யுளோசை தழுவாத நடையில் வடமொழி யுருவப் பகுதியைத் தொடக்கத்தே யுடையதாய் அதனோடு அடுத்துத் தமிழ் மொழி உருவமாய் அமைக்கப்பட்ட சாசனங்களே அக்காலத்திற் பெருவழக்காயிருந்தன. அவற்றுள் வடமொழிச் சொற்கள் கலவாத தமிழ் நடையில் வந்தவை மிகச் சில. தேவநாகரி எழுத்தில் அமைந்த வடமொழிச் சொற்களும், கிரந்த எழுத்தில் அமைந்த வடமொழிச் சொற்களும் விரவப் பெற்ற

தமிழுரைநடைப் பகுதிகளைக் கொண்ட சாசனங்களே பெரும்பாலானவை. அத்தகைய தமிழ்ப் பகுதிக்கு உதாரணம் வருமாறு:

(அ) (பிளேட் III)

1. **सुपास्थिवेभ्यः ॥ राजतां स महीपाल किरीटार्पितशासनः
राजसिंहसुतोरा-**
2. **जचिरमुर्व्याम्परान्तकः ॥॥ इ प्रशरितसर्व्य
क्रतुयाजि आकिय वरोदयमदृणम् से**
3. ம்யப்பட்டது. 111. கொல்யானை பல வோட்டிக்
கூடாமன்னர் குழாந்தவி
4. ர்த்த, பல்யாக முதுகுடுமிப் பெருவழுதி
என்னும் **पाण्ड्याधिराज** னா-
5. னாக மாமலர்ச் சோலை நளிர்சினை மிசை
வண்டலம்பும் பாகனூர் -
6. க் கூற்ற மென்னும் பழனக் கிடக்கை
நீர்நாட்டுச், சொற்கண்ணாளர் சொ -
7. லப்பட்ட **श्रुतिमार्गम्** பிழையாத
கொற்கை கிழானற் கொற்றன் கொண் -
8. டவேள்வி முற்றுவிக்க, கேள்வி அந்தணாளர்
முன்பு கேட்க என்றெடுத்த

(பிளேட் IV)

1. துரைத்து, வேள்வி சாலை முன்பு நின்று
வேள்விகுடி என்றப் பதியைச், சீ -
2. ரொடு திருவளரச் செய்தார். வேந்தனப் பொழுதேய்,
நீரோட்டிக் கொடுத்தமை -

3. யானிடு_सक्ति துத்த பின், னளவரிய
आधिराजरे அகல நீக்கி அகலிடத்தை -

4. க் कलश னென்னுங் கலி அரைசன்
கைக் கொண்டதனை இறங்கியபின்....
(The Velvikudi plates of Jalila Parantaka)

(ஆ) (பிளேட் IV a)

45. ம் पनामा महीपते: [1] अम्रदत्तान्वयव्योमशरत्रीहारदीधिति ।
वाम्नन: [क]

46. यकर्मणि परार्थान्येव यस्य स: [1]
माहेश्वरो मनोधीरः प्रशस्ति कृत-

47. புழற்கொட்டத்து நாயறு
நாட்டுத் திருக்காட்டுப் பள்ளிப் பஞ்சவரம் ஆஇரக்கா -

48. டி இது கொவிசைய ற்கு யாண்டு
ஆறாவது சொழ விண்ணப்பத்தா -

49. ல் இரையூர் உடையான் நம்பனாணத்
தியாகத் திருக்காட்டுப் பள்ளிச் சன்ன -

50. க்குறி (ரெ)டுப்பித்த த்து
ர்க்கு நாட்டு நீங்கலா -

51. ய் உட்புரவாய் தெவர் னானமாகப்
பெற்றதற்குப் பெற்ற ம் நாடாட்சியும்

52. ன்ராட்சியும் புரவு பொன்னும் திருமுக்காணமும்
வட்டி நாழியும் புதாழியும் தட்டு -

53. காயமும் ஈழம்பூட்சியும் இடைப்பூட்சியும்
மன்று பாடும்த் தரகும் தறிக்கூ(ன)ற.... ..

5. மணிப் பிரவாள நடையின் தோற்றம்

மேலே காட்டிய சாசனப் பகுதிகளிலிருந்து வடமொழிச் சொற் களும் சொற்றோடர்களும் எவ்வாறு தமிழிற் புகுந்தன என்பதை ஒருவாறு அறியலாம். இங்ஙனம் சிறிது சிறிதாக வடமொழிச் சொற்கள் தமிழ்மொழியோடு கலக்கத் தொடங்கியதன் விளைவாகத் தமிழில் மணிப்பிரவாளநடை உண்டாயிற்று. 'மணி' என்பது முத்து; 'பிரவாளம்' என்பது பவளம். முத்தையும் பவளத்தையும் மாறி மாறி ஒரு மாலையிற் கோத்ததுபோல வடசொற்களையும் தமிழ்ச் சொற்களையும் சரிக்குச்சரி கலந்து எழுதிய தொடர்மொழி நடையென்பது அதன் பொருளாகும். சங்ககாலந் தொடக்கமாக வடமொழியாளரும் பாகத மொழியாளரு மாகிய பிராமணர், சமணர், பௌத்தர் என்போர் தமிழ் நாட்டிற் குடியேறித் தமிழ் மக்களோடு கூடிவாழ்ந்து வந்திருக்கின்றனர்; எனினும், அவர்கள் பேசிய மொழிச் சொற்கள் முற்காலத்தில் ஏட்டுவழக்குத் தமிழிற் பெருந்தொகையாகச் சென்று கலக்க இடம் பெறவில்லை. ஒரு சில சொற்கள் தமிழுருவம் பெற்றுத் தமிழோடு கலந்துவிட்டன என்ப தற்குப் புறநானூற்றுச் செய்யுட்கள் சான்றாக உள்ளன. வெவ்வேறாய்ப் பலதிறப்பட்ட மொழிகளைப் பேசும் மக்கள் கூடி வாழும்போது ஒரு மொழியிற் கையாளப்படும் சொல் வேறொரு மொழியிற் சென்று கலத்தல் இயற்கை. வடமொழி பேச்சுவழக்கற்ற மொழியாகவின், தமிழ்ச் சொற்கள் அம்மொழியிற் பெருந்தொகையாகச் சென்று கலத்தல் வாய்க்கவில்லை. பல்லவர் காலத்தில் தமிழ் நாட்டிலே வட மொழி சிறப்பாகப் பாராட்டப்பட்டுவந்தது. அதற்குக் காரணங்கள் பலவுள. பல்லவ அரசர்கள் வடமொழியையும் வடமொழியாளர்களையும் போற்றிவந்தமையை அக்காரணங்களுள் முக்கியமான தொன்றாகக் கூறலாம். அங்ஙனம் வடமொழிக்குத் தமிழ் நாட்டிலே செல்வாக்கு அதிகப்படவே, தமிழ்மொழியோடு வடமொழிச் சொற்களையும் சொற்றோடர்களையும் கலந்து எழுதும் மரபு அக்காலத்தில் ஆரம்ப மாயிற்று. அதனை நாம் முதன் முதலாகப் பல்லவர் காலத்துச் சாசனங் களிற் காணலாகும். அக்காலத்திலே எழுந்த தேவாரம் முதலிய பக்திப் பாடல்களில் வடமொழிச் சொற்கள் தமிழ்நடைப்பாங்குக்கியைந்த உருவத்திலேயே அமைந்துள்ளன. அக்காலச் சாசனங்களிலேதான் அவை தேவநாகரி எழுத்திலும் கிரந்த எழுத்திலும் அமையலாயின. இதிலிருந்து விருத்தியடைந்ததே 'மணிப்பிரவாள நடை' எனப்படும். பல்லவ ராட்சிக் காலத்தில் எழுந்த மணிப்பிரவாள நடையிலாக்கப்பட்ட

உரைநடை நூல்களுள் நாம் அறிந்தவை ஸ்ரீ புராணம் கத்தியசிந்தாமணி என்பன. அக்காலத்தில், மணிப்பிரவாள நடையிலெழுந்த வேறும் நூல்கள் எமக்குக் கிடைக்குமாயின் மணிப்பிரவாள நடை வளர்ந்த வாற்றைத் தெளிவாகக் காணலாம்.

III. உரையாசிரியர்கள் காலம்

1. உரை வளர்ச்சிக்குரிய காரணம்

கி.பி. 10-ம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் 17-ம் நூற்றாண்டு வரையும், அதாவது இளம்பூரணர் காலந்தொடக்கம் நச்சினார்க்கினியர் காலம் வரையும் உள்ளகாலப்பகுதி தமிழ் உரைநடை வரலாற்றில் 'உரையாசிரியர்கள் காலம்' எனப்படுகின்றது. தமிழ் உரைநடை மிகச் சிறப்பாக வளர்ச்சியுற்ற காலம் அதுவாகும். அக்காலப் பகுதியில் உரைநடை விரைவாக வளர்தற்கான ஏதுக்கள் பல இருந்தன. உரைநடை தெளிவாகவும் சிறப்பாகவும் தருக்க முறையாகவும் அமைய வேண்டியதற்கான தேவைகள் அக்காலத்தில் காணப்பட்டன. கி.பி. 10-ம் நூற்றாண்டில் ஆரம்பித்து 14-ம் நூற்றாண்டில் முடிவடைந்ததாகக் கொள்ளப்படும் சோழப் பெரு மன்னர் ஆட்சிக் காலத்திலே தமிழருடைய பண்பாடு மட்டுமன்றி அவர்களுடைய வாணிகம், அரசியல், தத்துவ ஆராய்ச்சி, நூலாராய்ச்சிகள் முதலியனவும் மிக விரைவாக முன்னேறின. அம்மன்னர்களுடைய ஆணை தமிழ்நாட்டில் மட்டுமன்றி, இமயம் முதற் கிழக்கிந்திய நாடுகள் வரையும் சென்றது. இங்ஙனம் தமிழ்நாடு பலதுறைகளிலும் வளர்ச்சி பெற்றுவந்த காலத்திலே தமிழ் மொழியும் தமிழ் இலக்கியமும் பலவகையாலும் வளர்ச்சி பெறலாயின. அக்காலத்திற் செய்யுளும் செய்யுள் இலக்கியமும் அடைந்த சிறப்புக்களைப் போலவே உரைநடையும் சிறப்பினை அடையலாயிற்று.

அக்காலப்பிரிவிலே தமிழ் உரை நடை வளர்ச்சிக்கு உதவியாயிருந்த ஏதுக்கள் பல. சோழப் பெருமன்னர் ஆட்சி மிகச் சிறப்புற்று விளங்கிய காலத்திலே சைவ சித்தாந்த விசிஷ்டாத்துவிதம் முதலிய தத்துவக் கொள்கைகள் நாட்டிலே பரவ ஆரம்பித்தன. அவை முதன் முதலாகச் செய்யுள் வடிவத்தில் அமைந்த நூல்களிலேயே வெளிவரலாயின. அந்நூல்களில் காணப்படும் கருத்துக்களை மக்களுக்குத் தெளிவாக விளக்குதற்பொருட்டு அவற்றிற்கு உரைகள் வகுக்கப்

படலாயின. தத்துவக் கொள்கைகளைத் தருக்கமுறைப்படி விளக்க வேண்டியிருந்ததனாலே தமிழ் உரைநடை ஒரு புதுவழியில் விருத்தியடையலாயிற்று.

உரையாசிரியர்கள் காலத்திலே தமிழ் உரைநடை சிறப்பாக வளர்ச்சியடைந்தமைக்கு வேறும் ஒரு காரணம் கூறலாம். பண்டை நூல்களாகிய தொல்காப்பியம், திருக்குறள், பத்துப்பாட்டு, கலித் தொகை முதலியவற்றிற்கு அக்காலத்தில் உரைகள் பல வகுக்கப்பட்டன. இத்தகைய உரைகள் முற்காலத்தில் வகுக்கப்படாமல் உரையாசிரியர்கள் காலத்தில் வகுக்கப்பட்டமைக்கு ஒரு காரணம் கூறலாம். சோழப் பெருமன்னர் காலம் தமிழ்நாட்டில் வடமொழிக்குச் செல்வாக்கு அதிகமாக நிலவிய காலமாகும். அக்காலத்தில் எழுந்த நூல்களுட் பெரும்பாலானவற்றின் கண் வடமொழிச் சொற்கள், காவிய மரபுகள், அணி மரபுகள் முதலியன இடம் பெறலாயின. இங்ஙனம் வடமொழித் தொடர்பால் தமிழிலக்கியம் அடைந்த மாற்றங்களுட் சில, அவற்றிற்குச் சிறப்பினைக் கொடுத்திருந்த போதும் தீமையையும் விளைக்கக்கூடிய சில பண்புகளும் அவற்றின்கண் புகுத்தொடங்கின. அத்தீய பண்புகளால் தமிழிலக்கிய வளர்ச்சி பல வகையாலும் தடைப்படும் என்பதை அறிந்த கல்வியாளர்கள் அத்தீமைகளை நீக்குதற்பொருட்டுச் செய்த முயற்சிகளுள் ஒன்றுதான் பண்டை நூல்களுக்கு உரை செய்தமை. போற்றற்குரிய பல சிறப்புடைப் பண்புகள் சங்க நூல்களில் உள. அவற்றிற்கு இலக்கணமாக அமைந்த தொல்காப்பியத்தில் அவை தெளிவாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளன. அப்பண்புகளை அக்காலத்துப் புலவர்கள் கைவிடாமல் வந்தமையாலேதான் சங்க காலத்திற்குப் பின்பும் சிறப்புடை இலக்கியங்கள் பல தோன்றின. பண்டை இலக்கியங்களிலே தெளிவு, ஆடம் பரமின்றி ஒன்றை நேராகக் கூறுதல், சுருங்கிய சொல்லால் விரிந்த பொருளைக் குறித்தல், குறிப்பாற் பொருளைச் சுட்டுதல், இன்னோரன்ன அரிய பண்புகள் சங்க நூல்களில் எங்கும் பரவித் திடத்தலைக் காணலாம். இத்தகைய பண்புகள் சோழப் பெருமன்னர் காலத்திற்கைவிடப்பட, அவற்றிற்குப் பதிலாக, பொருளை அலங்காரமாகவும் ஆடம்பரமாகவும் வேண்டாத அளவுக்கு விரிவாகவும், அதாவது சொற்பெருக்கமுடையதாகவும் கூறுதல் வழக்காறாக வரத்தொடங்கியது. இதை அறிந்த கல்வியறிவாளர்கள் அப்போக்கினைத் தடுத்தாற் பொருட்டுப் பண்டை இலக்கியங்களின் சிறப்பினை ஆராய்ந்து கூறத் தொடங்கினர். இம்முயற்சியின் பயனாக எழுந்தவைதான் அக்கால உரைநடை நூல்கள்.

2. உரை வகுத்த ஆசிரியர்கள்

உரையாசிரியர்கள் சங்க நூல்களுக்கு மட்டுமன்றிப் பல்லவர் காலத்தில் எழுந்த திருக்கோவையாருக்கும், சோழப் பெருமன்னர் காலத்தில் எழுந்த சீவகசிந்தாமணி, யாப்பருங் கலக்காரிகை, வீரசோழியம் முதலிய இலக்கண நூல்களுக்கும் உரைகள் வகுத்துள்ளனர். ஆழ்வார்கள் பாடியருளிய பிரபந்தங்களுக்கு உரையாசிரியர்கள் காலத்திலே உரைகள் வகுக்கப்பட்டனவெனினும், அவை யாவும் மணிப்பிரவாள நடையில் உள்ளன. தமிழ் உரைநடையில் உரைவகுத்த ஆசிரியர்களுள் இளம்பூரணர், பேராசிரியர், சேனாவரையர், பரிமேலழகர், அடியார்க்கு நல்லார், நச்சினார்க்கினியர் ஆகிய உரையாசிரியர்கள் கையாண்ட உரைநடைகளையே நாம் இங்கே எடுத்து ஆராய விரும்புகின்றோம். குணசாகரர், கல்லாடனார், தெய்வச்சிலையார் முதலான உரையாசிரியர்களும் அக்காலத்திலிருந்து உரைகளை வகுத்துள்ளனர். அவர்கள் கையாண்ட உரைநடைக்கும் நாம் மேலே குறித்த உரையாசிரியர்கள் கையாண்ட உரைநடைக்கும் உள்ள வேறுபாடு பெரிதன்று ஆதலாலும், தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சியை வரலாற்று முறைப்படி ஆராய்வதே இந்நூலின் நோக்கம் ஆதலாலும், அக்காலத்தில் இருந்த சிறந்த உரையாசிரியர்கள் கையாண்ட உரைநடை வகைகளை எடுத்துக்காட்டுதல் போதுமானதாகும்.

மேற்கூறிய உரையாசிரியர்களுள் இளம்பூரணர், பேராசிரியர், தெய்வச்சிலையார், கல்லாடனார், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர் ஆகியோர் தொல்காப்பியத்திற்கு உரை வகுத்துள்ளனர். அவர்களுள் இளம்பூரணர், பேராசிரியர், நச்சினார்க்கினியர் ஆகிய மூவரும் தொல்காப்பியம் முழுவதற்கும் உரை வகுத்தனர். அவர்கள் வகுத்த உரைகளுள் இளம்பூரணர் வகுத்த உரையே தொல்காப்பியம் முழுவதற்கும் கிடைத்துள்ளது. பேராசிரியர் எழுதிய உரையும் உவமவியல் மெய்ப்பாட்டியல், செய்யுளியல், மரபியல் ஆகிய நான்கு இயல்களுக்குமே உரை கிடைத்துள்ளது. நச்சினார்க்கினியர் எழுதிய உரை, உவமவியல், மெய்ப்பாட்டியல், மரபியல் ஆகியவற்றிற்கு வகுத்த, உரை நீங்கலாகக் கிடைத்துள்ளது. தெய்வச்சிலையாரும், கல்லாடனாரும், சேனாவரையரும் சொல்லதிகாரத்திற்கு மட்டுமே உரை வகுத்துள்ளனர்.

இளம்பூரணர்

மேலே குறித்த ஆசிரியர்களுட் காலத்தால் முந்தியவர் இளம்பூரணர். அவர் காலத்தைப்பற்றிப் பலரும் பலவாறு கூறுவர். ஒரு சிலர்

இறையனார் அகப்பொருளுக்கு உரை வகுத்தவர் இளம்பூரணர் என்பர். அதற்கு அவர்கள் சில ஆதாரங்கள் காட்டியுள்ளனர். களவியலுரைகாரர் காட்டிய இலக்கண முடிபுகளும் தொல்காப்பிய உரையில் இளம்பூரணர் காட்டிய இலக்கண முடிபுகளும் பெரும்பாலும் ஒத்திருப்பதால் இளம்பூரணரே களவியலுரை செய்தார் என்பதை ஒரு முக்கிய சான்றாகக் காட்டுவர். இளம்பூரணருடைய நடையையும் களவியலுரை நடையையும் ஒப்புநோக்கும் போது அவை இரண்டிற்கும் உள்ள வேறுபாடு பெரிதாகக் காணப்படலால் அவை இரண்டு உரையும் ஒருவருடைய உரை ஆகா என்றே கொள்ளக்கிடக்கின்றன. இளம்பூரணருடைய உரைநடை களவியலுரை நடையிலும் வளர்ச்சியுற்ற ஒரு நிலையில் உள்ளதாகலின் இளம்பூரணர் களவியலுரைகாரருக்குப் பிந்தியவராதல் வேண்டும். களவியலுரையை 9-ம் நூற்றாண்டில் எழுந்ததாகக் கொண்டால் இளம்பூரணரை 9-ம் நூற்றாண்டுக்குப் பிந்தியதெனக் கொள்ளுதல் வேண்டும். இளம்பூரணருடைய உரையைத் தழுவிப் பவணந்திமுனிவர் நன்னூலிற் பல சூத்திரங்களை இயற்றியுள்ளார். அவர் 3-ம் குலோத்துங்க சோழன் காலத்தவனாய் சீயகங்கன் என்னும் சிற்றரசனால் ஆதரிக்கப் பெற்றவர். அவன் காலம் 13-ம் நூற்றாண்டாகலின் இளம்பூரணர் காலம் அதற்கு முற்பட்ட காலமாதல் வேண்டும். இனி, தொல்காப்பியப் புறத்திணையியலில் உள்ள

ஊரொடு தோற்றமு முரித்தென மொழிப,
வழக்கொடு சிவணிய வகைமையான,

என்ற சூத்திரத்திற்கு இளம்பூரணர் உரை எழுதுமிடத்து 'ஊரொடு தோற்றம்' என்பது 'பேதை முதலாகப் பேரிளம் பெண் ஈறாக வருவது' என்றும், 'உதாரணம் வந்தவழிக் கண்டு கொள்க' என்றும் கூறியுள்ளனர். கவிச்சக்கரவர்த்தி ஒட்டக்கூத்தர் பாடிய உலாக்கள் 12-ம் நூற்றாண்டிற்கு உரியவை. எனவே, இளம்பூரணர் 12-ம் நூற்றாண்டிலோ அல்லது அதற்குப் பிந்தியோ வாழ்ந்தவராயின் 'உதாரணம் வந்த வழிக் கண்டு கொள்க' என்று கூறியிருக்கமாட்டார். எனவே, இளம் பூரணர் காலம் 12-ம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டதாகும். சேரமான் பெருமாள் நாயனார் இயற்றிய திருக்கலாய ஞானவுலா 9-ம் நூற்றாண்டிற்கு உரியதாகலின் இளம்பூரணர் அதை அறிந்திருந்தால் 'உதாரணம் வந்தவழிக் கண்டு கொள்க' என்று கூறியிருக்கமாட்டார்; ஆதலின், அவர் காலம் 9-ம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டதெனச் சிலர் கூறுவர். அங்ஙனம் கூறுதல் பொருந்தாது. அவருடைய உரைநடை களவியலுரை நடைக்குப் பிற்பட்ட தொன்றாகக் காணப்படுதலானும், ஞானவுலாவைப் பற்றி அவர் யாதொன்றும் குறியாமையானும் அவருக்கு அந்நூல்கிடைத்திலது

எனக் கொள்ளுதலே பொருத்தமுடைத்து. ஆகவே, இளம்பூரணர் காலம் 10-ம் நூற்றாண்டு அல்லது 11-ம் நூற்றாண்டு என்னலாம்.

இளம்பூரணர் காலத்திற்குப் பின் வந்த உரையாசிரியர்கள் பலரும் அவரைப் பெருமதிப்புடன் பாராட்டி வந்திருக்கின்றனர். வடமொழி மரபுபற்றித் தொல்காப்பியத்திற்கு உரை வகுத்த ஆசிரியர்களும் அவரை நன்கு மதித்துப் பாராட்டியுள்ளனர். அவருரையை மறுக்குமிடங்களிலும் அவரிடத்திற் கொண்ட நன்மதிப்பை அவர்கள் கைவிடவில்லையென்றே கூறலாம். இதற்குப் பல காரணங்கள் காட்டலாம். அவற்றுள் ஒன்று, தொல்காப்பியம் என்னும் இருள் செறிந்த கருவூலத்தினுள்ளே பிரவேசித்து அதன்கண் உள்ள வியத்தகு பொருள்களையெல்லாம் பிறர் கண்டு களிக்கும் வண்ணம் முதன்முதலாக உரைவிளக்கு ஏற்றிவைத்த பெருமையாகும். வடமொழி மதம் பற்றாது தமிழ் மரபு தழுவி உரை வகுத்தமையால் அம்மரபை அழியாது காத்தமை மற்றொன்றாகும். அத்தொண்டு தமிழ் மக்கள் என்றும் பாராட்டுதற்குரியதொன்று. இங்ஙனம் போற்றற்குரிய வகையிலே தமிழ் மொழிக்கு அருந்தொண்டாற்றிய அப்பெரியாரைப் பின்வந்த உரையாசிரியர்கள் அனைவரும் பாராட்டியிருத்தலில் வியப்பொன்றுமில்லை. தமிழ்நூல்களுக்கு உரை வகுத்த ஆசிரியர்களுள்ளே உரையாசிரியர் என்ற சிறப்புப் பெயரால் வழங்கப்பட்டவர் இவர் ஒருவரே. இவரை மயிலைநாதர் குறிப்பிடும் இடத்தில் 'ஒல்காப் புலமைத் தொல்காப்பியத்துள் உளங்கூர் கேள்வி இளம்பூரணர் எனும் ஏதமில் மாதவர்' என்று கூறியிருத்தலும், சேனாவரையர் அவரை மறுக்கும் இடங்களில் தமக்கு அவர்பால் உள்ள நன்மதிப்பினைப் புலப்படுத்துஞ் சொற்களால் 'மாணாக்கருக்கு உய்த்துணரவைத்தல் அவர்க்கு இயல்பாகலின் செய்யுள்முடிபென்று கூறாராயினர்' என்றும், 'உரையாசிரியர்க்கு அது கருத்தன்றென்க' என்றும் இவ்வாறு பெருமதிப்புடன் கூறுதல் நோக்கற்பாலது. இளம்பூரணர் பெருங்கதை, திருக்குறள் ஆகிய இரண்டு இலக்கியங்கட்கு உரைகண்டார் என்றும் ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர். அவ்விலக்கியங்கட்கு அவர் இயற்றிய உரை கிடைத்தில.

பேராசிரியர்

இளம்பூரணர் காலத்திற்கும் சேனாவரையா காலத்திற்கும் இடையில் வாழ்ந்தவராகக் கருதப்படும் பேராசிரியர் தொல்காப்பியம், திருக்கோவையார், குறுந்தொகை ஆகியவற்றிற்கு உரை எழுதினார் எனத் தெரிகின்றது. அவர் தொல்காப்பியத்திற்கு எழுதிய உரையுள் உவமவியல், மெய்ப்பாட்டியல், செய்யுளியல், மரபியல் ஆகிய நான்கு

இயல்களுக்குரிய பாகம் மாத்திரமே கிடைத்துள்ளது. ஏனைய இயல்களுக்கும் குறுந்தொகைக்கும் எழுதியவை கிடைத்தில. அவர் இளம் பூரணருக்குப் பிற்பட்டவர் என்பது அவர் உரையால் விளங்குகின்றது. உவமவியல் உரையிலே அவர் 'இவ்வோத்திற் கூறிய உவமங்களையும் சொல்லதிகாரத்துள்ளும் செய்யுளியலுள்ளும் சொல்லுகின்ற சில பொருள்களையும் வாங்கிக் கொண்டு செய்யுட் கண்ணே அணி என இக்காலத்து ஆசிரியர் நூல் செய்தாரும் உளர்' என்றும் கூறியதனால் அவர் பாட்டியல், அணியியல் ஆசிரியர்களுக்கும் காலத்தார் பிந்தியவர் எனத் தெளியலாம். மெய்ப்பாட்டியற் சூத்திரம் 25-ன் உரையிலே,

வன்கண் குடிகாத்தல் கற்றறிதல் ஆள்வினையோடு
ஐந்துடன் மாண்டது அமைச்சு

என்னும் குறட்பாவிலுள்ள 'கற்றறிதல்' என்பதற்கு, கற்றலும் அறிதலும் எனப் பிரித்துக் கூறியதைப் பரிமேலழகர் மறுத்துக் கூறியிருத்தலால் அவர் பரிமேலழகர்க்குக் காலத்தால் முந்தியவர் என்பது தெரிகின்றது. பரிமேலழகர் காலம் 14-ம் நூற்றாண்டாகலின் பேராசிரியர் காலம் அதற்கு முற்பட்டது என்பது பெறப்படும். அவருடைய இயற்பெயர் இக்காலத்தில் மறைந்துவிட்டது. அவர் காலத்தில் அவரை யொத்த பெருமையுடைய ஆசிரியர் இல்லாமையாற் போலும், அவருக்குப் 'பேராசிரியர்' என்ற சிறப்புப்பெயர் வழங்கலாயிற்று. அதனால், காலகதியில் அவருடைய இயற்பெயர் மறையச் சிறப்புப் பெயர் நிலைத்ததெனலாம். அவரது கல்விப் பெருமை நோக்கி, அவரை 'நல்லறிவுடைய தொல்பேராசான்' என்று பிற்காலத்தினர் பாராட்டினர்.

பேராசிரியர் காலத்துக்குமுன் வாழ்ந்த களவியலுரைகாரர் முதலானோர் இலக்கண நூல்களுக்கே உரை செய்தனர். இலக்கண நூல்களுக்கு மட்டுமன்றி இலக்கிய நூல்களுக்கும் உரை செய்யும் வழக்கம் பேராசிரியர் காலந்தொடக்கமாக அல்லது அதற்குச் சிறிது முன்னதாக நிலவலாயிற்று எனக் கூறுதல் மிகையாது. புறநானூற்றின் ஒரு பகுதிக்கு வெளிவந்த பழைய உரை பேராசிரியர் காலத்திலோ அல்லது அதற்கு முன்னோ எழுந்ததாதல் கூடும்; ஏனெனின், அவ்வுரையின் நடைப்போக்கு இளம்பூரணர் உரையின் நடைப் போக்கினையும் பேராசிரியர் நடைப் போக்கினையும் பெரிதும் ஒத்திருக்கின்றது. பத்துப்பாட்டு முதலியவற்றிற்கு நச்சினார்க்கினியர் எழுதிய உரையில் ஆங்காங்கு அவர் கூறும் சில குறிப்புக்களிலிருந்து அவர் காலத்திற்கு முன்னேயே சங்கநூல்களுட் சிலவற்றிற் உரைகள் வகுக்கப்பட்டிருந்தன எனத் தெரிகின்றது (பட்டினப் பாலை: அடி. 39 உரை). சங்க காலத்திற்குப் பின் எழுந்த இலக்கியங்களுள் யாதேனும் ஒன்றற்காயினும் பேராசிரியர் காலத்திற்குமுன்

உரை எழுதப்பட்டன எனக் கொள்ளுதற்கு ஆதாரம் ஒன்றும் இல்லை. பல்லவர் காலத்துப் பத்திச் சுவை பொருந்திய இலக்கியங்களுக்குத் தமிழில் உரைவகுத்த ஆசிரியர்களுள் முதலில் வைத்து எண்ணத்தகுந்தவர் பேராசிரியர் என்றே கூறலாம் எனவே பத்திச்சுவை பொருந்திய இலக்கியங்களுக்கு அவர் காலந்தொடக்கமாகப் பெருமதிப்பு ஏற்பட்டுவந்ததை நாம் காணலாம். இங்ஙனம் இலக்கியங்களுக்கு நயங் கூறுங்கருவியாகவும் உரைநடை அமையத் தொடங்கியது பேராசிரியர் காலம் என்பது ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது.

சேனாவரையர்

தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்திற்கு உரை வகுத்த சேனாவரையர் 13-ம் நூற்றாண்டிற்கு உரியவர் என்பது ஆராய்ச்சியாளர் துணிபாகும். திருநெல்வேலியிலுள்ள ஆற்றூறிற் காணப்படும் கல்வெட்டு ஒன்றில் (கி.பி. 1275) சேனாவரையர் என்னும் பெயர் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. அக்கல்வெட்டிற் சொல்லப்படுகின்ற சேனாவரையரே தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்துக்கு உரை கண்டவராதல் வேண்டும் எனக் கருதப்படுகின்றது (தமிழ் இலக்கிய வரலாறு (13ம், 14ம், 15ம் நூற்றாண்டுகள்) பக்கம் 38; சகாசிய பண்டாரத்தார்). சாசனத் தமிழ்க்கவி சரீதமும் அவர் காலம் 'எம் மண்டலமும் கொண்டருளிய மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டியன்' (கி.பி. 1268 - 1311) காலம் எனக் கூறுகின்றது (சாசனத் தமிழ்க்கவி சரிதம்: பக். 110; மு. இராகவையங்கார்). அவர் வடமொழி தென்மொழியாகிய இரண்டிலும் வல்லுநராக விளங்கினார் என்பது 'வடநூற் கடலை நிலை கண்டுணர்ந்த சேனாவரையர்' என்னும் கூற்றாலும் அவர் உரையாலும் தெரிகின்றது. தமிழ் மொழி மரபுபற்றிச் சொல்லதிகாரத்திற்கு இளம்பூரணர் கூறிய உரையை மறுத்து வடமொழி மரபினையுந் தழுவித் தருக்கமுறை வழுவாது அதற்குச் சேனாவரையர் உரை கூறியுள்ளார். அதுபற்றி அவர் உரையாசிரியர்களுட் சிறந்தவர் எனக் கருதப்படுகின்றனர்.

பரிமேலழகர்

திருக்குறளுக்கு உரை வகுத்த ஆசிரியர்களுளே மிகச் சிறந்தவராகக் கருதப்படும் பரிமேலழகர் 14-ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர் என ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர். காஞ்சியிலுள்ள அருளாளப் பெருமாள் கோயிலில் கி.பி. 1272 -ல் வரையப்பட்ட கல்வெட்டு ஒன்றில் 'வண்டு வரைப் பெருமானான பரிமேலழகிய பெருமாள் தாதர்' என ஒருவர் குறிக்கப்பட்டுள்ளார் (தமிழ் இலக்கிய வரலாறு (13ம், 14ம், 15ம் நூற்

றாண்டுகள்) பக் 41: சதாசிவ பண்டாரத்தார்). அவரே உரையாசிரியராகிய பரிமேலழகராயிருத்தல் வேண்டும் என ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர். அங்ஙனம் கருதுதற்கு ஆதாரம் வேறில்லை என்பது ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது. அவர் காமத்துப்பாலின் அவதாரிகையில் 'வடநூலுட் போசராசனும் சுவை பலவென்று கூறுவார் கூறுக; யாம் கூறுவது இன்பச் சுவையொன்றினையுமே என இதனையே மிகுத்துக் கூறினான்' என்று கூறப்பட்டுள்ளது. எனவே, போசராசன் 11-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்தவனாதலின், பரிமேலழகர் காலம் 11-ம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டதாகாது என்பது பெறப்படும். இனி, 'ஒரு பொருட் பன்மொழி' என்ற குறியீடு தமிழிலக்கண நூல்களில் நன்னூலிலேயே முதன்முதலாக வந்துள்ளது. அக்குறியீடு பரிமேலழகர் உரையில் இரண்டு இடங்களில் எடுத்தாளப்படுகின்றதாதலின், நன்னூலார் காலமாகிய 13-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிக்குப் பின்னரே அவர் வாழ்ந்தார் எனக் கொள்ளலாம் (திருக்குறள் 571, 863 உரை). அவர் சேனாவரையர் கருத்துக்களைப் பின்பற்றி உரைவகுத்தார் எனக் கருதப்படுதலாலும், சேனாவரையர் காலம் 13-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியாதலாலும், பரிமேலழகர் காலம் 14-ம் நூற்றாண்டு என கொள்ளுதல் பிழையாகாது.

அவர் திருக்குறளுக்கும் பரிபாடலுக்கும் உரை வகுத்துள்ள ரெனினும் அவர் உரைத்திறனைத் திருக்குறள் உரையிலேயே சிறப்பாகக் காணலாம். முற்காலத்திலே திருக்குறளுக்கு உரை கூறிய ஆசிரியர்கள் பதினமரென்பது,

தருமர் மணக்குடவர் தாமத்தர் நச்சர்
பரிமே லழகர் பரிதி - திருமலையர்
மல்லர் பரிப்பெருமாள் காளிங்கர் வள்ளுவர்நூற்
கெல்லையுரை செய்தார் இவர்.

என்ற செய்யுளால் அறியக்கிடக்கின்றது. அவர்கள் வகுத்த உரைகளுட் பரிமேலழகர் வகுத்த உரையே சிறந்தது என மேல்வரும் செய்யுள் கூறுகின்றது:

பாலெல்லாம் நல்லாவின் புலாமோ பாரிலுள்ள
நூலெல்லாம் வள்ளுவர்செய் நூலாமோ - நூலிற்
பரித்தவுரை யெல்லாம் பரிமே. லழகன்
தெரித்தவுரை யாமோ தெளி.

புலவர் ஒருவர் தமிழ் மொழியிலுள்ள நூல்களை ஆறாக வகுத்து, அவற்றுள் ஒவ்வொன்றிலும் சிறந்த ஒவ்வொரு நூலை, மேல்வரும் வெண்பாவிற் குறித்துள்ளார். அவர் காலத்திலிருந்த உரைநூல்களுட்

சிறந்தது திருக்குறளுக்குப் பரிமேலழகர் எழுதிய உரையென்பது அந்நாற் பெறப்படுகின்றது:

வள்ளுவர்நூ லன்பர்மொழி வாசகந்தொல் காப்பியமே
தெள்ளுபரி மேலழகர் செய்தவுரை - ஒள்ளியசீர்த்
தொண்டர் புராணந் தொகுசித்தி யோராறுந்
தண்டமிழின் மேலாந் தரம்

அவர் பரிபாடலுக்கு எழுதிய உரை திருக்குறளின் உரையளவோடொப்பச் சிறந்ததன்று என்பது கற்றோர் துணிபாகும்.

அடியார்க்கு நல்லார்

முத்தமிழ் இலக்கணங்களையும் துறைபோகக் கற்றுச் சிலப்பதிகாரம் என்னும் தீஞ்சுவைக் காவியத்திற்கு அரியதோர் உரை வகுத்தவர் அடியார்க்கு நல்லார். அவர் கொங்கு நாட்டிற்கு உரியவர் என்றும் 'நிரம்பையர் காவலன்' என வழங்கப்பட்டார் என்றும் தெரிகிறது. கொங்கு நாட்டு நிரம்பையூரிலே தோன்றிய அவ்வுரையாசிரியர் பொப்பண்ண காங்கேயர்கோன் என்னும் வள்ளலால் ஆதரிக்கப் பெற்றார் என்றும் அவன் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கிச் சிலப்பதிகாரத்திற்கு உரைசெய்தார் என்றும் கூறப்படுகிறது. அவர் யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரில் இருந்து அரசாண்ட சிங்கையாரியச் சக்கரவர்த்தியினால் அழைக்கப்பட்டு அவனுக்கு மந்திரியாக இருந்தகாலத்தில் அவன் சேனாபதியாய் காங்கேயன் சொற்படி சிலப்பதிகார உரையை இயற்றினார் என்றும் அவர் காலம் 15-ம் நூற்றாண்டு என்றும் கூறுவர். 14-ம் நூற்றாண்டு தொடக்கமாகவே கண்ணகி வழிபாடு இலங்கையில் நிலவியது என்று சரித்திர ஆசிரியர்கள் கூறுகின்றனர். எனவே அக்காலத்திற் சிலப்பதிகாரம் என்னும் காவியம் மக்களாற் போற்றப்பட்டு வந்தது என்றும், அதற்கு 15-ம் நூற்றாண்டில் அடியார்க்கு நல்லார் உரை எழுந்திருத்தல் கூடும் என்றும் கூறலாம். அடியார்க்கு நல்லார் சிலப்பதிகார உரையிலே தொடர்நிலைச் செய்யுளைப்பற்றிக் கூறுமிடத்துக் காப்பியம் என்னும் வடமொழிப் பெயராற் சிலப்பதிகாரம் முதலிய நூல்களைக் குறித்தல் தகும் எனச் சுட்டிச் செல்கின்றனர். சிந்தாமணிப் பாயிரவுரையிலே நச்சினார்க்கினியர் அதனை மறுத்துக் கூறுவது போலத் தம் கருத்தை வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றனர். இதனை நோக்குமிடத்து, அடியார்க்கு நல்லார் கூறியதை நச்சினார்க்கினியர் மறுத்திருக்கின்றனர் எனக் கொள்ளக்கிடக்கின்றது. அவ்வாறு கொள்ளின், அடியார்க்கு நல்லார் நச்சினார்க்கினியருக்குக் காலத்தால் முந்தியவராவர்.

நச்சினார்க்கினியர்

நாம் மேலே குறித்துள்ள உரையாசிரியர்கள் யாவருள்ளும் காலத்தாற் பிந்தியவர் நச்சினார்க்கினியராவர். அவர் இளம்பூரணர், பேராசிரியர், சேனாவரையர் ஆகிய உரையாசிரியர்கள் கூறியனவற்றுட் சிலவற்றை எடுத்தாளுவதனாலும், சிலவற்றை மறுத்துக் கூறுதலினாலும் அவர் அவ்வுரையாசிரியர்களுக்குக் காலத்தாற் பிந்தியவர் என்பது தெரிகின்றது. அவர் 'உச்சி மேற் புலவர்கொள் நச்சினார்க்கினியர்' என்று பாராட்டப்படுதலினால் அவர்கல்வியறிவும் உரைகூறும் வன்மையும் புலனாகின்றன. அவர் உரைகூறிய நூல்கள் மேல் வரும் வெண்பாவிற் குறிக்கப்பட்டுள்ளன:

பாரத்தொல் காப்பியமும் பத்துப்பாட் டும்கலியும்
ஆரக் குறுந்தொகையு ளைஞ்ஞான்கும் - சாரத்
திருத்தகு மாமுனிசெய் சிந்தா மணியும்
விருத்திநச்சி னார்க்கினிய மே.

அவர் உரை எத்துணைச் சிறப்பாகப் பாராட்டப்பட்டது என்பதற்கு மேல்வரும் செய்யுள் சான்றாகும்:

பச்சைமா லனைய மேகம் பௌவநீர் பருகிக் கான்ற
எச்சில்நாற் றிசையும் உண்ணும் அமிழ்தென எழுநா எச்சில்
மெச்சிநாள் நாளும் விண்ணோர் மிசைசுவர் வேத போதன்
நச்சினார்க் கினியன் நாவின் நல்லுரை கொள்வர் நல்லோர்

அவர் காலம் சேனாவரையர் காலத்திற்கும் பிந்தியது என்று கூறலாமேயன்றி அவர் எந்த நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர் என்று திட்டமாகக் கூற முடியாதிருக்கின்றது. அவர் 16-ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர் என்பது சிலர் கருத்தாகும். அவர் உரைப்போக்கினையும் கையாண்ட மொழி நடையினையும் நோக்கும் பொழுது (அவர் 16-ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்திருத்தல் கூடும் எனக் கொள்ளுதல் பிழையாகாது. அவர் கூறிய உரைகளுள்ளே தொல்காப்பிய உவமவியல், மெய்ப்பாட்டியல், மரபியல் ஆகிய மூன்றற்கும் குறுந்தொகையிலுள்ள இருபது செய்யுட்களுக்கும் கூறிய உரைகள் இக்காலத்திற் கிடைத்தில.

3. உரையாசிரியர்கள் கையாண்ட நடைவகை

களவியலுரைக் காலத்திற்குப் பின் தமிழ் உரைநடையை வளர்த்து வந்த ஆசிரியர்களுட் சிலரைப்பற்றியும் அவர்கள் வாழ்ந்த காலத்தைப் பற்றியும் சுருக்கமாக மேலே குறித்துள்ளோம். அவர்கள் வாழ்ந்த

காலத்தைப்பற்றி விரிவாக ஆராய்தல் எமது நோக்கமன்று. தமிழ் உரைநடை வளர்ந்தவாற்றை அறிந்து கொள்ளுதற்கு உரையாசிரியர்களுள் யார் முந்தியவர், யார் பிந்தியவர் என்பதை அறிந்து கொள்ளுதல் இன்றியமையாத சாதனமாய் உதவுவதலால், உரையாசிரியர்கள் தோன்றிய காலமுறையினைச் சுருக்கமாக மேலே காட்டினோம். இனி அவர்கள் கையாண்ட உரைநடையின் போக்கினைச் சுருக்கமாக ஆராய்வோம்.

இளம்பூரணர் உரைநடை

தமிழ் உரைநடை வினாவும் விடையுமாக வருதல், பாட்டிற்குரிய ஓசைப் பண்புடைத்தாக வாக்கியங்கள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாகத் தொடர்ந்து வருதல் என இருவேறு வகையினதாக வருதலை நாம் களவியலுரையிற் கண்டோம். இளம்பூரணர் தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களை விளக்குதற்கு உரைநடையைக் கையாண்டனராகலின், அவர் நடை வினாவும் விடையுமாக வரும் நடைப்பண்பை உடையதாக உள்ளது. அந்நடைப் பண்பு களவியலுரையிற் காணப்படும் நிலையிலிருந்து சிறிது வளர்ச்சி பெற்ற நிலையில் அவர் உரையிற் காணப்படுகின்றது. ஒரு பொருளை விளக்கும்போது, வினாவொன்றை முதலில் அமைத்து, அதைத் தொடர்ந்து ஒரு விடையை அமைத்தலும், வினாவைக் கூறாது விடையை மட்டுமே கூறுதலும் களவியலுரையிற் காணப்படுவதொன்றாகும். ஒரு பொருளை விளக்குதற்குப் பல வாக்கியங்களை அமைக்க வேண்டிய இடத்தில், களவியலுரைகாரர் கையாண்ட முறைக்கும் இளம்பூரணர் கையாண்ட முறைக்கும் வேறுபாடு உண்டு. அத்தகைய இடத்திலே களவியலுரைகாரர் பெரும்பாலும் வினாக்களையும் விடைகளையும் மாறி மாறி அமைத்துச் செல்வர். அவ்வினாக்கள் பிறர்கூற்றான் வருவனவாகக் காணப்படும். அங்ஙனம் வரும் இடங்களில், ஆசிரியர் ஒன்றைத் தாமே தொடர்ந்து கூறிச் செல்கின்றனர் என்ற எண்ணம் அதை வாசிக்கும் எமக்கு உண்டாகாது. உதாரணமாக,

அவ்வாறு உணர்ந்தாள் பெருநாணினை ஆதலின்,
இறந்துபடாளோ எனின், இறந்து படாள், இவளைத் தன்னின்
வேறன்றிக் கருதுமாகலின், வேறன்றி உணரின், இவ்வொழுக்
கந்தன்னை உணர்த்த அமையாதோ எனின், உணர்த்தாள், யான்
காவற் குற்றப்பட்டேன் எனத் தோழி கவலுமாகலின்.....

எனச் செல்லும் வாக்கியங்கள் வினாவும் விடையுமாக வருதலோடு அவ்வினாக்கள் பிறர் கூற்றாக வருதலையும் நாம் காணலாம். அத்தகைய பிற இடங்களிலும் இருவர் உரையாடுவது போன்ற முறை

யில் உரைநடை அமைந்துள்ளது. பின்னே காட்டப்படும் உரைப்பகுதிக் கண் பிறர் கூற்றாக வரும் வாக்கியங்கள் பல, தொடர்ந்து வருதலின்றி அருகிவரப் பெற்றிருத்தலைக் காணலாம்:

ஆற்றாளா யினானது ஆற்றாமை ஆற்றுவதொன்றனைப் பற்றும்; ஆற்றுவது பிறிதின்மையின் யாய் அறிவாரை வினாவு மிடத்து என்னை வினாவும்; வினாவ, யான் அறியேனென்றதன் புறத்தாம் பிறரை வினாவுவது; அங்ஙனம் என்னை வினாவின விடத்து இனி யாது சொல்லுவேனென்று கூட்டமில் நாட்ட வகையாற் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தாள்; இருந்த நிலைமைக் கண் தாய் பிறரைஞான்று சிறுகாலையே படிமக்கலத்தொடும் புக்காள், மகளை அடியிற் கொண்டு முடிகாறும் நோக்கினாள்; நோக்கி, அன்னாய்! என் மகள் பண்டையளல்லாள், இவ் வேறுபாடு எற்றினானாயிற்று, நின்னால் அறியப்படுவதுண்டோ வென்னும்; என்றவிடத்து.....

எனச் செல்லும் இவ்வுரைப்பகுதி தோழி அறத்தொடு நின்றலை விளக்கவந்தது. அதனை விளக்கும் போது தோழி கூற்றாகவும் தாய் கூற்றாகவும் வரும் வாக்கியங்கள் இடையிடையே வருதலைக் காண லாம். இவ்வாறன்றி ஒரு பொருளை விளக்கப்புகுமிடத்தில், தம் கூற்றாய் அமைந்த வாக்கியங்களை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அமைத்துச் செல்லுதல் இளம்பூரணர் காலத்து வழக்காறாகும். தொல்காப்பியக் களவியற் சூத்திரமொன்றில், 'இன்பமும் பொருளும் அறனும்....' என வந்துள்ளது. தொல்காப்பியர் 'அறனும் பொருளும் இன்பமும்' என் னாது 'இன்பமும் பொருளும் அறனும்' எனக் கூறிய காரணத்தை விளக்குமிடத்திற் காணப்படும் மேல்வரும் உரைப்பகுதியை இதற்கு ஓர் உதாரணமாகக் காட்டலாம்:

அறனும் பொருளு மின்பமும் என்னாது, இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றது என்னை? (எனின்) பலவகை யுயிர்கட்கும் வரும் இன்பம் இருவகைப்படும். அவையாவன, போக நுகர்தலும் வீடு பெறுதலும் என, அவற்றுள் வீடுபேறு துறவறத்தி நின்றார்க் கல்லது எய்தல் அரிதாயிற்று. போக நுகர்தல் மனையறத்தார்க் கெய்துவது. அவரெய்தும் இன்பமும் அவ்வின்பத்துக்குக் காரணமாகிய பொருளும் அப்பொருட்குக் காரணமாகிய அறனும் எனக் காரிய காரணம் நோக்கி வைத்தார் என்க.

மேலே காட்டிய உரைப்பகுதி பிறர் கூற்றானன்றி ஆசிரியர் தங்கூற்றான் அமைந்துள்ளது. அதன்கண் வேறும் ஒரு பண்பைக் காணமுடிகிறது. அவ்வுரைப் பகுதியின் ஆரம்பத்திலே வினாவொன்று

வந்துள்ளது. அதற்கு விடையாக உள்ளது அப்பந்தியின் இறுதியில் வந்துள்ளது. அவையிரண்டற்கும் இடையில் உள்ள வாக்கியங்கள், எடுத்துக் கொண்ட பொருளை விளக்குதற்கு ஆசிரியர் கூறியவை அவ்வுரைப் பகுதியில் உள்ள 'எனின்' என்னும் சொல் பகரக் குறியில் அடைக்கப் பட்டிருத்தலால் அது ஏட்டுப் பிரதிகளிற் காணப்படாதது போலும் (வ.உ.சிதம்பரம்பிள்ளை பதிப்பு, பக்., 141). ஒரு வினாவையும் அதைத் தொடர்ந்து வரும் வாக்கியத்தையும் தொடுத்து நிற்கும் 'எனின்' என்னும் அச்சொல் அக்கால உரைநடை வழக்கில் இல்லாமலும் வாக்கியங்கள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக வந்திருத்தல் கூடும். வினாவும் விடையுமாக வரும் இரு வாக்கியங்களை 'எனின்' என்னும் சொல் லாலே தொடுத்து 'என்பது' என்னும் சொல்லால் முடிப்பது களவியல் உரை எழுந்த காலத்து வழக்காகும். அவ் வாக்கியங்கள் பெரும்பாலும் அவ்வாறு முடிதலை அவ்வுரையிற் காணலாம். இளம்பூரணர் உரையில் அத்தகைய வாக்கியங்கள் முடியும் போது 'என்பது' என்னும் சொல் வின்றி முடிதலே பெருவழக்காகக் காணப்படுகிறது. அச்சொல்லுக்குப் பதிலாக 'என்க', 'கொள்க' என்னும் சொற்கள் வந்துள்ள வாக்கியங்கள் பலவுள். எனவே, அத்தகைய வாக்கியங்கள், தொடக்கக் காலத்தில் 'என்பது' என்னும் சொல்லால் முடிதலும், அதன் பிற்பட்ட ஒரு காலத்தில் 'என்க', 'கொள்க' என்னும் சொற்களால் முடிதலும், ஆகப் பிந்திய காலத்தில் அவை யாதுமின்றி முடிதலும் ஆகிய முறைகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வந்திருத்தல் கூடும் என நாம் கொள்ளலாம்.

ஒரு பொருளை விளக்குமிடத்து அல்லது கட்டுரைக்குமிடத்து, முதலில் வினாவாக்கியமொன்றை அமைத்து ஈற்றில் அதற்கு நேர்விடை யுருவ வாக்கியம் அமைத்து, நடுவிலே வினாவுருவமாகவும் விடை யுருவமாகவும் அமையாதனவாய் விளக்கம் கூறும் சில வாக்கியங்களை அமைத்துக் கூறும் வகையினை நாம் இளம்பூரணர் உரையிலே தெளி வாகக் காணமுடிகின்றது. காலகதியில் அவ்வினா விடைகளின் உதவி யின்றி ஆசிரியர் தம் கூற்றாக விஷய விளக்கம் மாத்திரம் கூறும் முறை கையாளப்படலாயிற்று. இதற்கு உதாரணம் இளம்பூரணருக்குப் பின் வந்த உரையாசிரியர்கள் கூறிய உரைகளிற் பரக்கக் காணலாம்.

இளம்பூரணர் கையாண்ட உரைநடை பல சிறப்புக்களை உடையதாக விளங்குகின்றது. ஒருவர் கையாளும் நடைவகை அவர் குணச் சிறப்புகள் சிலவற்றைப் புலப்படுத்துவதாக அமைதலும் உண்டு. உள்ளத் தெளிவு, அடக்கம், கட்டுரை வன்மை, சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்கும் திறன் என்னும் சிறந்த குணங்களை உடையவர் இளம்பூரண அடிகள் என்பதை அவர் உரை தெளிவாகக் காட்டி நிற்கின்றது. தாம்

அறியாத தொன்றை அறிந்தது போலக் காட்டும் போலிப் பண்பு அவருரையிற் காண்டல் முடியாது. விரிக்க வேண்டும் இடத்திலே மிகைபடக்கூறாது வேண்டுமளவு விரித்தலும் சுருக்க வேண்டிய இடத்திலே மிகச் சுருக்காது கருத்து விளக்கம் பெறச் சுருக்குதலும் அவருக்குரிய இயல்பாகும். ஒரு நல்ல உரைநடையிற் காணப்படும் பண்புகளுள் முக்கியமானது தெளிவு. அது அவர் நடையிலே சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. வடமொழி கலவாத வகையிலே சிறுசிறு வாக்கியங்களிற் பொருளைத் தெளிவாக அமைத்துச் செல்லுதலை நாம் அவர் உரையில் எங்கும் காணலாம். அவர் உரைநடைக்கு ஓர் உதாரணம் வருமாறு :

அஃதற்காக, இவ்வறுவகைப் பருவமும் அறுவகைப் பொழுதும் இவ்வைந்திணைக்கு உரியவாறு என்னையெனின், சிறப்பு நோக்கி என்க. என்னை சிறந்தவாறு எனின், முல்லை யாகிய நிலனும், வேனிற் காலத்து வெப்பம் உழந்து மரனும் புதலும் கொடியும்கவினழிந்து கிடந்தன. புயல்கள் முழங்கக் கவின் பெறும் அதலின் அதற்கு அது சிறந்ததாம். மாலைப் பொழுது இந்நிலத்திற்கு இன்றியமையாத முல்லை மலருங் காலம் ஆதலானும், அந்நிலத்துக் கருப்பொருளாகிய ஆநிரை வருங்காலமாதலானும், ஆண்டுத் தனியிருப்பார்க்கு இவை கண்டுமி வருத்தம் மிகுதலின், அதுவும் சிறந்தது ஆயிற்று. குறிஞ்சிக்குப் பெரும்பான்மையும் களவிற்குப் புணர்ச்சி பொரு ளாதலின், அப் புணர்ச்சிக்குத் தனியிடம் வேண்டுமன்றே. அது கூதிர்க்காலத்துப் பகலும் இரவும் நுண்துளி சிதறி இயங்குவார் இலராம் ஆதலான், ஆண்டுத் தனிப்படல் எளிதாகலின், அதற்கு அது சிறந்தது. நடுநாள் யாமமும் அவ்வாறாகலின் அதுவும் சிறந்தது.

பேராசிரியர் உரை

இனி, நாம் பேராசிரியர் கையாண்ட உரைநடையிற் காணப்படும் பண்புகள் சிலவற்றை நோக்குவாம். தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத் திலுள்ள உவமவியல் முதலியவற்றிற்கு அவர் எழுதியுள்ள உரையை நோக்கும் போது, அவர் இளம்பூரணர் காட்டிய வழியைப் பின்பற்றித் தமிழ் மரபு தழுவி உரை வகுத்தார் எனத் தெரிகின்றது. இளம்பூரணர் நடையைப் போலவே அவர் நடையும் சிறுசிறு வாக்கியங்களைக் கொண்ட ஒரு தெளிந்த நடையாக உள்ளது. அவர் நடையின் சிறப் பினையும் ஆற்றலையும் தொல்காப்பிய உரையிலும் அதிகமாகத் திருக்கோவையார் உரையிற் காணலாம். தமிழ் உரைநடை பேராசிரியர் காலந் தொடக்கமாக ஒரு புதுவழியில் விருத்தியடைந்து வந்துள்ளது.

இலக்கணச் சூத்திரங்களை விளக்குதல் நோக்கமாகத் தொடங்கி வழங்கி வரப்பட்ட உரைநடை, இலக்கிய நயங்களை எடுத்துக்கூறும் கருவி யாகவும் பேராசிரியர் காலத்திற் கையாளப்பட்ட தொடங்கிற்று. கவிநயங்களை எடுத்துக்காட்ட வேண்டும் இடத்தில் உரைநடை வினாவும் விடையுமாக அமைய வேண்டுவதில்லை. ஆகவே, செய்யுட் களில் ஆங்காங்கு காணப்படும் நயங்களையும் பிறவற்றையும் பேரா சிரியர் எடுத்துக் கூறும் இடங்களிலே, வாக்கியங்கள் வினாக்களும் விடைகளும் இன்றி அமைந்திருத்தலைக் காணலாம். வினாவைத் தொடர்ந்து விளக்கம் வருதலை இளம்பூரணர் உரையிற் கண்டோம். அம்முறை பிற்காலத்திலும் கைக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது; எனினும், அம்முறையின்றி, விளக்கம் மட்டுமே கூறப்படுதலைப் பேராசிரியர் உரையிற் காணலாம். சிறுசிறு வாக்கியங்களில் ஒன்றைத் தெளிவாகக் கூறும் பண்பு இளம்பூரணர் உரையிற் காணப்படுகின்றது. அதைப் பின்பற்றி அவர் உரை வகுத்தார் என்பது அவர் உரையைப் படிப்போர்க்குத் தெளிவாகும்.

களவியலுரையிலுள்ள வாக்கியங்கள் பல, மிக நீண்டு செல்லும் இயல்பின. எனவே, தமிழுரைநடையின் இளமைப் பருவத்தில் வாக்கி யங்கள் நீண்டு செல்லுதல் வழக்காறாக இருந்தது எனக் கொள்ளலாம். காலகதியில் உரைநடை வளர்ந்து செல்லும்போது, வாக்கியங்கள் வரவர நீளத்திற் குறைந்து காணப்படுதல் உண்டு. இது உரைநடைக்கு உரிய வளர்ச்சிக் கிரமத்திற் காணப்படும் ஒரு முக்கியமான பண்பாகும். களவியலுரையில் மிக நீண்டு சென்ற வாக்கியம் இளம்பூரணர் உரையிற் குறுகியும் பேராசிரியர் உரையில் அதனற் குறுகியும் காணப்படுவ திலிருந்து தமிழ் உரைநடை வளர்ந்தவாற்றை நாம் ஓரளவிற்குக் காணக்கிடக்கிறது. இங்ஙனம் உரைநடை வளர்ந்து செல்லும்போது, முற்காலத்தில் கிரணப்பட்ட பண்புகள் பிற்காலத்திற் காணப்படா என்று கொள்ளுதல் பொருந்தாது. பின்னேயுள்ள ஆசிரியர்கள் தம்முடைய காலத்துக்கு முன்னே வாழ்ந்த ஆசிரியர்கள் காட்டிய வழிகளைப் போற்றுவதுண்டு. அங்ஙனம் போற்றுவதலோடு வளர்ச்சிக் கிரமத்திலே புதிதாக அமைவனவற்றையும் பயன்படுத்துதல் இயல்பாகும். பேராசிரி யர் நடையிலே பழைய முறைகள் சில காணப்பட்ட போதும், அவர் காலத்திலே தோன்றிய சில புதிய வழக்குகளும் அவர் உரைநடையில் இடம் பெற்றுள்ளன.

சொற்களுக்கு உண்மைப் பொருள் கண்டு கூறுதல், பொருளைத் தெளிவாக அறிந்து கொள்ளுதற்கு இன்றியமையாத இலக்கணக் குறிப் புக்களை விடாமற் சுட்டிச் செல்லுதல் முதலிய பண்புகள் அவர்

நடையைச் சிறப்பித்து நிற்கின்றன. ஒரு மொழியில் உள்ள இலக்கண அமைதிகளை நுணுகி ஆராய்ந்து அறிந்து கொண்டவர்க்கன்றி, ஏனையோர்க்கு அம் மொழியில் எழுந்த செய்யுட்களின் காணப்படும் நயங்களை அறிந்து கொள்ள முடியாது என்பதைத் திருக்கோவையார் உரை தெளிவாகப் புலப்படுத்துகின்றது. அந்நூலிலுள்ள சொற்பிரயோகங்களின் சிறப்பினையும் அழகினையும் விளக்குதற்கு அவர் பண்டை நூல்களிலிருந்து எடுத்தாளும் மேற்கோள்கள் அவருக்கு இருந்த பரந்த நூலறிவையும் கற்பனைத் திறனையும் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. திருக்கோவையாரிலுள்ள உள்ளுறையுமம், ஏனையுமம், இறைச்சிப் பொருள், மெய்ப்பாடு முதலியவற்றை ஆங்காங்குத் திறம்பட எடுத்துக் காட்டுவதனால், அவருக்குப் பண்டைக் காலத்து அகத்திணை இலக்கிய மரபினைப் பற்றிய அறிவு எத்துணை மிகுதியாக இருந்தது என்பது தெரிகின்றது. சிவஞான சுவாமிகள் தாம் எழுதிய இலக்கண விளக்கச் சூறாவளியிலும் தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தியிலும் உரையாசிரியர்கள் பலரைக் கண்டித்திருக்கின்றனர்; எனினும், அவர் பேராசிரியரை மட்டுமே கண்டிக்கவில்லை யாதலின், அவருக்குப் பேராசிரியரிடத்திலிருந்த நன்மதிப்பு எத்தகையது என்பதை அறியலாம். 'வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின்' என்னும் மரபியற் சூத்திரத்துப் பேராசிரியர் உரையிலிருந்து சில வாக்கியங்களை அவர் எடுத்துத் தமது பாயிர விருத்தியிற் காட்டியுள்ளார். அங்ஙனம் சிறந்த ஆசிரியர்களால் எடுத்தாளப்படும் பெருமை வாய்ந்த அவர் உரைநடையின் சிறப்பை நாம் கூற வேண்டுவதில்லை. அளவிடற்கரிய அரும்பொருள் செறிந்த அவருரைக்கு மேல்வரும் பகுதியை ஓர் உதாரணமாகக் காட்டலாம். அது 'திருவளர் தாமரை' எனத் தொடங்கும் செய்யுளிலுள்ள 'திரு' என்னும் சொல்லுக்கு எழுதப்பட்டதாகும்:

திரு வென்பது கண்டாரால் விரும்பப்படுந் தன்மை நோக்கமென்றது அழகு. இஃதென் சொல்லியவாறோ வெனின், யாவனொருவன் யாதொரு பொருளைக் கண்டானோ அக் கண்டவற்கு அப்பொருண்மேற் சென்ற விருப்பத்தோடே கூடிய வழகு. அதன் மேலவற்கு விருப்பஞ் சேறல் அதனின் சிறந்த வருவும் நலனும் ஒளியு மெவ்வகையானும் பிறிதொன்றற் கில் லாமையால், திருவென்றது அழகுக்கே பெயராயிற்று. அங்ஙன மாயின் இது செய்யுளினொழிய வழக்கினும் வருவதுண்டோ வெனின், உண்டு; கோயிலைத் திருக்கோயிலென்றும், கோயில் வாயிலைத் திருவாயிலென்றும், அலகைத் திருவலகென்றும், பாதுகையைத் திருவடி நிலை யென்றும் வழங்கும். இத் தொடக் கத்தன வெல்லாந் திருமகளை நோக்கி யெழுந்தனவல்ல. அது

கண்டவனுடைய விருப்பத்தானே யெழுந்தது. ஆதலானுந் திரு வென்பது அழகு என்றே யறிக. அதனாற் றிரு வென்பது கண்டா ரால் விரும்பப்படுந் தன்மை நோக்கமே. அல்லது உந் தான் கண்ட வடிவின் பெருமையைப் பாராட்டுவானாகலான், ஒருத்தி யிருந்த தவிசை இவனுக்கு முகமாகக் கூறுதல் வழுவாம். ஆத லால் தான்கண்ட வடிவினுயர்ச்சியையே கூறினானாமெனக் கொள்க.

சேனாவரையர் உரை

பேராசிரியர் காலத்தின் பின் சேனாவரையர் காலத்திலே தமிழ் உரைநடை ஒரு புதிய வழியில் வளர்ச்சியுறுதலைக் காணலாம். தொல் காப்பியச் சொல்லதிகாரத்துக்கு உரை வகுத்தவர்களுள் சேனாவரையரே முதலில் வடமொழி மரபைத் தழுவி உரை வகுத்தவராவர். தமிழ்மொழி மரபு பற்றி இளம்பூரணர் வகுத்த உரையிலே பல இடங்களிலும் அவருக்கு உடன்பாடில்லாத உரைப்பகுதிகள் காணப்பட்டன. எனவே, அவற்றை மறுக்க நேரிட்ட போதெல்லாம் தக்க ஆதாரம் காட்டித் தர்க்க முறைப்படி மறுக்க வேண்டுவதாயிற்று. இவ்வாறு தர்க்க முறையாகப் பிறர் மதம் மறுத்துத் தம்மதம் நிறுவுதற்கு ஏற்ற கருவியாகத் தமிழ் உரைநடை சேனாவரையர் காலத்தில் வடிவு கொண்டமையத் தொடங்கிற்று. அம்முறை பற்றிச் செல்லும் உரைநடை அடைந்த உச்ச நிலையைச் சிவஞான சுவாமிகள் இயற்றிய மாபாடியத்திற் காணலாம்.

யாப்பமைதிகளையுடைய செய்யுளுக்கும் அத்தகைய கட்டுப் பாடுகள் இல்லாத உரைநடைக்கும் ஒரு முக்கிய வேறுபாடு உண்டு. புலவனுடைய உணர்ச்சியனுபவங்களைப் புலப்படுத்தவே செய்யுள் பயன்படுகின்றது. உரைநடை வாயிலாகவும் அவ்வுணர்ச்சியனுபவங் களைப் புலப்படுத்தலாமெனினும், தருக்க முறையாகவும் தெளிவாகவும் ஒன்றை ஆராய்ந்து கூறுதற்கே உரைநடை விசேடவுரிமையுடையது. அவ்வித இயல்புடைய உரைநடைதான் சிறந்த உரைநடையாகும். சேனாவரையரது உரைநடை தருக்க முறைப்படி பொருளைத் தெளிவுபடுத்திக் காட்டுதற்குரிய சிறந்த கருவியாக அமைந்துளது. எது சரி எது பிழையென ஆராய்ந்து தம்முடிபினை ஆதாரங் காட்டி நிறுவும் இடங்களிலே அவர் நடைப்போக்கின் சிறப்பைக் காணலாம். அவருரை நடையின் போக்கை மேல்வரும் உரைப்பகுதி கொண்டு அறியலாம்:

ஆபல என்புழிப் பலவென்பதற்குப் பயனிலை யாதெனின், அது பயனிலையாய் ஆவென்பதனை முடித்தற்கு வந்ததாகலின், தான் பிறிதோர் சொன்னோக்காது ஆவென்பதனோடு

தொடர்ந்து அதனை முடித்தமைந்து மாறுமென்பது, அஃதேல், பயனிலை கொள்ளாதது எழுவாய் வேற்றுமையாமா நென்னை யெனின், உருபேற்றல் பெயர்க்கிலக்கணமாயினும் உருபேலாத வழியும் பெயராமாறு போல எழுவாய் வேற்றுமை பயனிலை கொள்ளாத வழியும் எழுவாய் வேற்றுமையே மென்பது, இலக்கிய மெங்குஞ் செல்லாதன இலக்கண மாமா நென்னையெனின், ஆண்டிலக்கணமாவன உருபேற்றற்கேற்ற தன்மையும் பயனிலையும் பயனிலை கோடற்கேற்ற தன்மையுமாகலின், அத்தன்மை எல்லாவற்றிற்கு முண்மையின் இலக்கணமா மென்பது.

இவ்வுரைப் பகுதியிலே ஆசிரியர் ஒரு வினாவினை எழுப்பி அதற்குக் கூறவேண்டிய விடையைத் தருக்க முறைப்படி ஆராய்ந்து கூறியிருத்தலும், மிகைபடக் கூறாது சிறுசிறு வாக்கியங்களிலே தெளிவாகப் பொருளை விளக்கியிருத்தலும் அவருரைத்திறனைத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

பரிமேலழகர் உரை

இனி, பரிமேலழகர் உரைநடையிற் காணப்படும் சிறப்பியல்புகள் சிலவற்றை நோக்குவோம். அவர் திருக்குறள் பரிபாடல் என்னும் நூல்களுக்கு மட்டுமன்றித் திருமுருகாற்றுப்படைக்கும் உரையெழுதினர் எனத் தெரிகின்றது. அவற்றுள்ளெல்லாம் திருக்குறளுரையே கற்றோர் பலராலும் பாராட்டப்பட்ட பெருமையுடைத்து. அவருடைய காலத்துக்கு முன்னும் பின்னும் திருக்குறளுக்கு உரைகள் பல எழுந்தன வெனினும் அவற்றுள் இன்று வரையும் பாராட்டப்படுவது பரிமேலழகர் உரையேயாகும். செறிவுக்கும் தெளிவுக்கும் அவருரை போலப் பிறிது உரை காண்டல் அரிது. திருக்குறளிலுள்ள ஒவ்வோர் அதிகாரத்திலும் வந்துள்ள குறட்பாக்கள் யாவற்றிலும் உள்ள கருத்துக்களைத் தழுவி அதிகாரத் தோற்றுவாய் அவ்வவ் வதிகாரத்துக்கு எழுதும்போது அதிகார இயைபினையும் அழகாகக் காட்டிச் செல்வர். ஒவ்வொரு குறளுக்கும் பொழிப்புரையும், விசேடவுரையும் எழுதுதல் அவர் வழக்காறாகும். விசேடவுரையில் அணிகள், கவிநயங்கள் முதலியவற்றைச் சுருக்கமாக எடுத்துக் காட்டுவர். அன்றியும், விளங்காதவற்றை விளக்கியும், வழப்பாடு தோன்றுவது போலக் காணப்படுமிடங்களில் அவற்றைக் களைந்தும், பொருட் பொருத்தம் தோன்றாத இடங்களிலே பொருட் பொருத்தம் தோன்றுமாறு இலக்கணமுடிபு காட்டியும் வள்ளுவர் கருத்தைத் தெளிவுபடுத்திச் செல்வதும் அவருக்கு இயல்பாகும். அங்ஙனம் தெளிவுபடுத்திச் செல்லும் இடங்களில் வாக்கியங்கள்

பெரும்பாலும் சிறுசிறு வாக்கியங்களாக அமைதலுண்டு. அத்தகைய இடங்களிலேதான் அவருடைய நடையிலுள்ள செறிவு, தெளிவு என்னும் பண்புகளைச் சிறப்பாகக் காணலாம். அவர் வாக்கியங்களிலுள்ள சொற்களுள் ஒன்றை நீக்கவோ அல்லது ஒன்றை மாற்றி வேறொன்றை அமைக்கவோ அல்லது புதிதாக ஒரு சொல்லைப் புகுத்தவோ முடியாது. குறட்பாவின் காணப்படும் செறிவு அதற்கு எழுந்த அவருரையிலும் காணப்படுகிறது. சொற்களை ஆராய்ந்து அவற்றின் பொருளை நிலை நிறுத்துதலில் அவருக்குச் சிறந்த ஆற்றல் உண்டு. ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வரும் குறட்பாக்களுக்கிடையேயுள்ள தொடர்பினை எடுத்துக்காட்டுவதிலும், பிறர்கூற்றை மறுத்துத் தம்கருத்தை நிறுவும்போது ஒரு கண்ணியமான முறையைத் தழுவிக்கூறுவதிலும் அவர் ஆற்றலையும் உளப்பாங்கினையும் அறியலாம். வள்ளுவர் காலத்து நூல்களையும் அக்காலத்துப் பண்பாடு, அரசியல், கவிமரபு முதலியவற்றையும் நன்கு ஆராய்ந்தே தம் உரையை வகுத்துள்ளனர். உதாரணமாக, அரசன் அமைச்சர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும்போது எவ்வாறு ஆராய்ந்து தெளிதல் வேண்டும் என்பதைத் திருவள்ளுவர்,

அறம்பொரு ளின்பம் உயிரச்சம் நான்கின்
திறந்தெரிந்து தேறப் படும்

என்ற குறளின் குறிப்பிடுகின்றனர். இது சாணக்கியரது அர்த்த சாஸ்திரத்தில் விரிவாகக் கூறப்பட்டிருத்தலைப் பரிமேலழகர் படித்தறிந்து இக்குறட்பாவின் நுட்பமுந் திட்பமும் விளங்க விரித்து உரையெழுதினர். அவரது கல்வியறிவும் உரைத்திறனும் தெளிவும் நோக்கி, உமாபதி சிவாசாரியர்

வள்ளுவர்நூ லன்பர்மொழி வாசகந்தொல் காப்பியமே
தெள்ளுபரி மேலழகர் செய்தவுரை - ஒள்ளியசீர்த்
தொண்டர் புராணம் தொகுசித்தி யோராறுந்
தண்டமிழின் மேலாந் தரம்

என்று பாராட்டியிருத்தல் நோக்கற்கென்று என்று பாராட்டியிருத்தல் நோக்கற்பாலது. பிறர் பல சொற்களாலன்றி விளக்கமுடியாதனவற்றை அவர் சில சொற்களால் விளக்கிக் காட்டியிருத்தலும், அவருரைநடை வன்மைக்கு ஒரு சான்றாகும். 'அகர முதல' எனத் தொடங்கும் முதற் குறட்பாவுக்கு அவர் எழுதிய விசேடவுரையில் நாம் மேலே காட்டிய சிறப்புக்கள் பலவற்றைக் காணலாம்:

அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே உலகு.

பொழிப்புரை: எழுத்துக்கள் எல்லாம் அகரமாகிய முதலையுடையன; அதுபோல, உலகம் ஆதிபகவனாகிய முதலையுடையது.

விசேடவுரை: இது தலைமை பற்றி வந்த எடுத்துக்காட்டு வமை. அகரத்திற்குத் தலைமை விகாரத்தானன்றி நாத மாத்திரையாகிய இயல்பாற் பிறத்தலானும், ஆதி பகவற்குத் தலைமை செயற்கையுணர்வானன்றி இயற்கையுணர்வான் முற்று முணர்தலானுங் கொள்க. தமிழெழுத்திற்கேயன்றி வடவெழுத்திற்கும் முதலாதல் நோக்கி, 'எழுத்தெல்லாம்' என்றார். ஆதிபகவன் என்னும் இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை வடநான் முடிபு. உலகென்றது ஈண்டு உயிர்கண்மேனின்றது. காணப்பட்ட உலகத்தால், காணப்படாத கடவுட்கு உண்மை கூற வேண்டுதலின் 'ஆதிபகவன் முதற்றே' என உலகின்மேல் வைத்துக் கூறினார்; கூறினாரேனும், உலகிற்கு முதல் ஆதிபகவன் என்பது கருத்தாகக் கொள்க, ஏகாரம் தேற்றத்தின்கண் வந்தது. இப்பாட்டான் முதற்கடவுளது உண்மை கூறப்பட்டது.

'அகர முதல எழுத்தெல்லாம்' என்றதை 'இது தலைமை பற்றி வந்த எடுத்துக்காட்டுவமை' என உரையாசிரியர் கூறியதன் காரணத்தை நோக்குமிடத்து அவரது உரைத்திறனைக் காணலாம். இக்குறட்பாவில் ஓர் அணியுளது என எண்ணி அதனைச் சுட்டிக் காட்டுதல் அவர் நோக்கமன்று. கடவுளை வாழ்த்தவந்த ஆசிரியர் முதலில் எழுத்துக்களைப் பற்றிக் கூறுதல் பொருந்தாதே. கடவுளைப் பற்றிக் கூறும் பின்னைய வாக்கியப் பொருளுக்கும் இவ்வாக்கியப் பொருளுக்கும் யாது தொடர்பு, 'அது போல' என்ற உவமவுருபாகிய பதம் எந்நெறியால் விரித்துரைக்கப்பட்டது என்பனபோன்ற ஆசங்கைகளை நீக்குதற் பொருட்டும் கடவுள் உளராதலையும் அவரது இறைமைத்தன்மையையும் உவமானப் பிரமாண வாயிலாகச் சாதித்து விளக்குதற் பொருட்டுமே, 'இது தலைமைபற்றி வந்த எடுத்துக்காட்டுவமை' என விதந்து ஒதினர். ஈண்டு அகரமும் கடவுளுமாகிய உவமான உவமேயங்களின் ஒப்புமைக்குணம் யாங்ஙனங் கொள்வது எனப் படிப்போர் மயங்காதிருத்தற் பொருட்டு 'அகரத்திற்குத் தலைமை விகாரத்தானன்றி.... எனக் கொள்க' எனக் கூறினர். இனி, அக்குறட்பாவில் 'அகர முதல எழுத்து' என்று கூறுதலே அமையுமாயிருக்க, 'எழுத்து எல்லாம்' என்று கூறியது வேண்டாத கூறலென்னுங் குற்றமாகும் எனக் கருதுவார்க்கு, அது அங்ஙனம் வழுவன்று என்பதை விளக்குதற்பொருட்டே 'தமிழெழுத்துக்கேயன்றி வடவெழுத்துக்கும் முதலாதல் நோக்கி எழுத்தெல்லாம் என்றார்' என்று கூறினர். இனி, உலகு என்பது பலபொருள் ஒரு சொல்லாதலின், அது செய்யுளின் குறிப்பிற்கும் பொருள் யாது என்று பிறர் மயங்காமைப்

பொருட்டு 'உலகு என்றது ஈண்டு உயிர்கள் மேல் நின்றது' என விளக்கிக் காட்டினர். இங்ஙனமே எஞ்சிய விசேடவுரைப் பகுதியும் ஆட்சேபங்களால் செய்யுட் பொருள் வழுவின்பாற் பட்டுத் தள்ளுண்ணாமைப் பொருட்டு நிலைநாட்ட எழுந்த நுட்பவுரையாமென்க. இவ்வுரை சுருங்கிய சொற்களால் விரிந்த பொருளை உரையாசிரியர் யாண்டுங் கூறுதலை நாம் மேற்காட்டிய உரைப்பகுதியை உதாரணமாகக் கொண்டு அறியலாம்.

அடியார்க்கு நல்லார் உரை

அக்காலத்தில் வாழ்ந்த உரையாசிரியர்களுள் அடியார்க்கு நல்லார்க்கே இயலிசை நாடகம் ஆகிய முத்தமிழிலும் நிரம்பிய அறிவு இருந்தது என்பதை அவருரைகொண்டு அறியலாம். அவர் காலத்தில் வழக்கிலிருந்த இசைத்தமிழ் நாடகத்தமிழ் இலக்கண நூல்கள் இக்காலத்திற்கு கிடைத்தில. அவற்றையெல்லாம் நன்கு ஆராய்ந்தே சிலப்பதிகாரத்திற்கு உரை வகுத்தார் என்று தெரிகின்றது. அவர் உரையின்றேல் அக்காலியத்தை நாம் கற்றுச்சுவைத்தல் முடியாது. அவர் உரை அக்காலத்திலேயே சிறப்பாகப் பாராட்டப்பட்டது என்பதை,

பருந்தும் நிழலுமெனப் பாட்டு மெழாலும்
பொருந்துநெறி யெல்லாப் பொருளுந் - தெரிந்திப்
படியார்க்கு நல்லமிர்தம் பாலித்தான் நன்னூல்
அடியார்க்கு நல்லானென் பான்

என்னும் பழைய பாட்டால் அறியலாம். சிலப்பதிகாரத்திலுள்ள பாடற்பகுதிகளை அவருரை பெரும்பாலும் பின்பற்றிச் செல்வதனால், பாட்டிற்கு உரிய ஓசைப்பண்புகள் அவருரையில் ஆங்காங்கு காணப்படுகின்றன. பல இடங்களிலும் உணர்ச்சிக்கலப்பு உள்ளதாக அது காணப்படுகின்றது. கூறும் பொருளுக்கு இணங்க உரையின் ஓசைப் பண்பு அல்லது ஒத்திசை செல்லுதலை அவருரையிலே நாம் சிறப்பாகக் காணலாகும். பாட்டு மட்டுமன்றி உரைநடையும் உணர்ச்சியைப் புலப்படுத்த வல்லது என்பதைக் காட்டுதற்கு உரிய உரைநடை அக்காலத்தில் எழவில்லை யெனினும், அடியார்க்கு நல்லார் உரையில் அச்சிறப்பியல்பு அரும்பத் தொடங்குதலைத் தெளிவாகக் காணலாம். உணர்ச்சி நிரம்பிய காவியத்திலுள்ள பொருளை உரைநடையிற் குறிக்கும்போது அந்நடையும் உணர்ச்சி பொருந்தியதாக அமைதலுண்டு என்பதற்குப் பின்னர் வரும் உரைப்பகுதியை ஓர் உதாரணமாகக் காட்டலாம்:

என் சொல்லியவாறோவெனின், அங்ஙனம் விட்ட அம்பு கண்ணையும் மனத்தையும் புதைத்தலாற் போர்த்தொழிலொழிந்து நின்ற முகஞ்ந்தற்கு அவ்விருளுடைதற்குக் காரணமாயதோர் மந்திரத்தையருள, அதனான் வஞ்சங் கடிந்து அவுணரைக் கொன்று குவித்துநின்றானைக் கண்ட இந்திரன் அவரை எங்ஙனம் கொன்று குவித்தாயென்றாற்கு, அவன் இப்பூதத்தின் செயலெனக் கேட்ட இந்திரன் அப்பூதத்தை அவன் பொருட்டு மெய் காவலாக ஏவுதலின் ஆங்கு நின்றும் போந்து ஈங்குப் புகாரினுளிருந்து பலியுண்ணும் நாளங்காடியிடமும் காண்பே மென்பதாம்.

நச்சினார்க்கினியர் உரை

அக்காலத்தில் வாழ்ந்த உரையாசிரியர்களுள் தமிழிமானத்திலும், நூலாராய்ச்சியிலும் மிகச் சிறந்தவராகப் பிற்காலங்களிற் பாராட்டப்பட்டவர் நச்சினார்க்கினியர் எனலாம். அவர் 'உச்சிமேற் புலவர்கொள் நச்சினார்க்கினியர்' என்று பாராட்டப்பட்டதற்குப் பல காரணங்கள் கூறலாம். சிந்தாமணி முதலிய பேரிலக்கியங்கள் பலவற்றிற்கும் தொல்காப்பியம் முழுவதற்கும் உரை கூறியமையும் அவ்வுரையுட் பிற உரையாசிரியர்கள் எடுத்துக் காட்டாத இலக்கண இலக்கிய நுண்கருத்துக்களை எடுத்துக் காட்டியமையும் ஒரு காரணமாகலாம். அவர்முன் வாழ்ந்த ஆசிரியர்கள் காட்டாத உதாரணங்களை மிகப் பலவாகக் காட்டியிருக்கின்றனர். முன்னோரது பொருந்தா உரைகளைப் பல இடங்களிலும் மறுத்துப் பொருத்தமான உரைகள் கூறியிருக்கின்றனர். தமிழிலக்கியப் பரப்பிலே அவருக்கு நிகரான புலமையுடைய வராக வேறு எவரையும் கூறமுடியாது. இங்ஙனம் இலக்கண இலக்கிய அறிவிலும் புத்திநுட்பத்திலும் அவர் சிறந்து விளங்கிய போதும், அவர் கூறிய உரையிற் குறைகள் பல காணப்படாமலில்லை. அதனால் பிற்காலத்தில் வாழ்ந்த சிவஞானமுனிவர் முதலான உரையாசிரியர்கள் அவரைப் பல இடங்களிலும் கண்டித்திருக்கின்றனர். கல்வியறிவிலும் புத்தி நுட்பத்திலும் தாமே பிறரிலும் சிறந்தவர் என்ற இறுமாப்பினாற் போலும் தொல்காப்பியப் பொருளதிகார உரையிலே அவர் இளம் பூரணரை மறுக்க வேண்டாத இடத்திலும் மறுத்துப் பொருந்தாப் புத்துரை வகுத்துள்ளனர். அங்ஙனம் கூறிய இடங்களில் இளம்பூரணர் உரையை மதியாது கூறியிருத்தல் அவரது கல்விச் செருக்கைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது. அவர் உரைகூறிய நூல்களுக்கு அவர் காலத்துக்கு முன்னும் உரைகள் வகுக்கப்பட்டிருந்தன என்பது அவர் கூறும் குறிப்புகள் சிலவற்றால் அறியக்கிடக்கின்றது. தொல்காப்பியத்துக்கு அவர்

எழுதிய உரையோடு மற்ற உரையாசிரியர்கள் எழுதிய உரைகளை ஒப்புநோக்கிப் பார்ப்போமாகில் அவர் சில சூத்திரங்களுக்கு இளம் பூரணர் உரையையும் சில குறிப்புகளுக்குப் பேராசிரியர் உரையையும், சில சூத்திரங்களுக்குச் சேனாவரையர் உரையையும் பின்பற்றி உரை கூறியிருத்தலைக் காணலாம். அவரை ஒரு சிறந்த இலக்கண உரையாசிரியர் என்று கூறுவதிலும் கவிநயங்களை நுண்ணிதாக ஆராய்ந்து கூறும் ஒரு சிறந்த இலக்கிய உரையாசிரியர் என்று கூறுதல் மிகப் பொருத்த முடைத்தாகும். அவர் பட்டினப்பாலை, முல்லைப்பாட்டு முதலியவற்றின்கண் மாட்டேற்றிப் பொருள் கூறுமிடங்களிலும் அவ்வாறு தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரச் சூத்திரங்கள் சிலவற்றிற்குப் பொருள் கூறுமிடங்களிலும் அவரது ஆற்றல் தெளிவாகப் புலப்படுகின்றது. எனினும், நூலாசிரியர்கள் புலப்படுத்தக் கருதிய பொருள் தெளிவு பெறும் முறையில் அவர் அவ்வுரைகளை எழுதவில்லை யென்பது அவ்வுரைகளைப் படிப்போர்க்கு நன்கு புலனாகும்.

நச்சினார்க்கினியர் உரையெனக் கொள்ளப்படும் தொல்காப்பியப் பொருளதிகார உரையுள் அவர் மாணவர் எழுதியுள்ள விளக்க உரையும் சிற்சில இடங்களில் அவருரையோடு கலந்து வந்துள்ளது என்பதற்குப் பல உதாரணங்கள் காட்டலாம். அதேபோல, பேராசிரியர் கூறிய திருக்கோவையார் உரையின் கண்ணும் அவர் மாணவர் ஒருவர் கூறிய உரையும் இடையிடையே வந்துள்ளது. அங்ஙனம் மாணவர்கள் கூறிய உரைப்பகுதிகள் உரையாசிரியர்கள் கூறியனவற்றிற்கு விளக்க வரைகளாக அமைந்துள்ளன. அவ்விளக்கவுரைப் பகுதிகள் நடைப் போக்கில் வேறுபட்டுக் காணப்படுதலோடு பிழைகள் மலிந்தன வாகவுமுள்ளன. இவற்றிற்கு அகத்திணை இயலிலுள்ள 'திணைமயக் குறுதலும் கடிநிலையிலவே' எனத் தொடங்கும் சூத்திரத்திற்குக் கூறப்பட்டுள்ள விளக்கவுரையினை ஓர் உதாரணமாகக் காட்டலாம். அச்சூத்திரத்திற்கு நச்சினார்க்கினியர் கூறிய உரையின் கீழ் உள்ள விளக்க வரை வருமாறு:

என்றது, ஒரு நிலத்தின்கண் இரண்டு உரிப்பொருள் மயங்கிவரு மென்பதூஉம், நிலன் இரண்டு மயங்காதெனவே காலம் இரண்டு தம்முள் மயங்கு மென்பதூஉம், கூறினாராயிற்று. எனவே, ஒரு நிலமே மயங்கு மாறாயிற்று.

மயக்கம் என்பது ஒன்று நிற்கவேண்டிய இடத்தில் வேறொன்று வந்துநிற்றல் அல்லது ஒன்றோடு ஒன்று கூடி வருதல், தனிமையாயுள்ள ஒரு பொருளுக்கு மயக்கம் கூற முடியாது. எனவே, 'ஒரு நிலமே மயங்குமாறாயிற்று' எனக் கூறுதல் பிழையாகும். நச்சினார்க்கினியர்

இங்ஙனம் கூறியிராராதலின் இவ்விளக்கம் ஒரு மாணவனால் எழுதப் பட்டது என்று கொள்ளுதலே பொருத்தமாகும். இத்தகைய உரைப் பகுதிகள் அவர் அகத்திணைக்கு எழுதியுள்ள உரையில் ஆங்காங்கு அமைந்துள்ளன. இனிச் சில வாக்கியங்களின் நடைப்போக்கை நோக்கு மிடத்தும் நச்சினார்க்கினியரல்லாத ஒருவர் எழுதிய வாக்கியங்களும் இடையிடையே வந்துள்ளன என்பது தெளிவாகும். உதாரணமாக, மேலே காட்டிய சூத்திரத்திற்குக் கூறிய உரையிலுள்ள வாக்கியம் ஒன்று,

‘இனிக் காலம் ஒருங்கு மயங்குங்காற் பெரும்பொழுது
இரண்டும் பெரும்பான்மையும் சிறுபொழுதும் மயங்குதலும்
கொள்க’

என வந்துள்ளது. நச்சினார்க்கினியர் கையாண்ட நடையில் இத்தகைய வாக்கியங்களைக் காண்டலரிது.

இனி, நச்சினார்க்கினியர் கையாண்ட உரைநடையிலே அவர் மனப்போக்குத் தெளிவாகப் புலப்படுகின்றது. கல்வி காரணமாக அவருக்கு உண்டான பெருமிதத்தை அவருரையெங்கும் காணலாம். சேனாவரையருரையிற் காணப்படும் தருக்க முறையாகச் செல்லும் பண்பையோ அல்லது பரிமேலழகருரையிலுள்ள செறிவையோ அவருரையில் நாம் காணமுடியாது. சிற்சில இடங்களிற் கம்பீரமாகவும் ஓசைப்பண்பு உடையதாகவும் செல்லும் இயல்பினது அவர் நடை. தொல்காப்பியப் புறத்திணையிலிலே முழுமுதல் அரணத்தை விவரிக்குமிடத்தில்,

‘முழு அரணாவது, மலையுங் காடும் நீருமல்லாத அகநாட்
டுட் செய்த அகமதில், அது வஞ்சனை பலவும் வாய்த்து, தோட்டி
முண் முதலியன பதித்த காவற்காடு புறஞ்சூழ்ந்து, அதனுள்ளே
இடங்கர் முதலியன உள்ளுடைத்தாகிய கிடங்கு புறஞ்சூழ்ந்து,
யவனர் இயற்றிய பல பொறிகளும் ஏனைய பொறிகளும் பதண
மும் ஏப்புழை ஞாயிலும் எனைய பிறவும் அமைந்து, எழுவுஞ்
சீப்பு முதலியவற்றால் வழுவின்றமைந்த வாயிற் கோபுரமும்
பிறவெந்திரங்களும் பொருந்த இயற்றப்பட்டதாம்.’

இனி, மலையரணும் நிலவரணுஞ் சென்று சூழ்ந்து நேர்த
லில்லா ஆரதர் அமைந்தனவும், இடத்தியற்றிய மதில்போல
அடிச்சிலம்பின் அரணமைந்தனவும், மீதிருந்து கணை சொரியும்
இடமும் பிறவெந்திரங்களும் அமைந்தனவுமாம்.’

என்று கூறுகின்றனர். இதன்கண் பாட்டிற்கு உரிய ஓசைப் பண்பு
கள் உடையனவாக வாக்கியங்கள் அமைந்திருத்தல் கண்டு இன்புற்ற
பாலது.

மெய்கண்டதேவர் உரை

தமிழுரைநடை உரையாசிரியர்கள் காலத்திற் சிறப்பாக வளர்ச்சி
யுற்றமைக்கு இரண்டு காரணங்கள் கூறலாம். அவற்றுள் ஒன்று, அக்
காலத்திலும் அதற்கு முன்னும் எழுந்த நூல்களுக்குப் பலவாக உரைகள்
வகுக்கப்பட்டமை; மற்றது, கற்சிலைகளிற் பெருந்தொகையாகச்
சாசனங்கள் பொறிக்கப்பட்டமை. நூல்களுக்கு எழுதப்பட்ட உரைகள்
கல்வியறிவுடையோராற் படித்தறிதற்கென எழுதப்பட்டவை. எனவே
அவ்வுரைகளிற் கையாளப்பட்ட நடை இலக்கண விதிகளுக்கு அமைந்த
தாகவும் இலக்கிய மரபில் வந்ததாகவும் உள்ளது. இலக்கியங்களில்
வராது பேச்சுவழக்கில் மட்டுமே வரும் சொற்களும் சொற்றொடர்களும்
உரையாசிரியர்கள் கையாண்ட நடையிலே பெரும்பாலும் இடம்
பெற்றில என்கிறே கூறலாம். அவை சேனாவரையருரையில் ஆங்காங்கு
காணப்படுகின்றன வெனினும், ‘ஏனைய உரையாசிரியர்கள் எழுதிய
வற்றின்கண் இடம் பெறவில்லை. சிவஞானபோதத்திற்கு மெய்கண்ட
தேவர் எழுதிய வார்த்திகப் பொழிப்பிலே பேச்சு வழக்கிலுள்ளனவும்
வந்துள்ளன. அங்ஙனம் அவர் பேச்சு வழக்கில் உள்ளவற்றையும்
கையாண்டமைக்கு ஒரு காரணம் கூறலாம். இலக்கண இலக்கியங்
களைக் கற்று அறிதற்குரிய மொழியறிவு உடையோர்க்குமட்டும்
வார்த்திகப் பொழிப்பு எழுதப்படவில்லை. சைவசமயம் கூறும் உண்
மைத் தத்துவங்களை அறிய விரும்பும் எவருக்கும் புலப்படக்கூடிய
மொழிநடையில் எழுதுதல் அவர் நோக்கமாக இருந்திருத்தல் கூடும்;
அதாவது எல்லா மக்களுக்கும் புலப்படக்கூடிய நடையை அவர்
கையாண்டுள்ள என்பதே. மேல்வருவதை அவருரைக்கு ஓர் உதாரண
மாகக் காட்டலாம்:

அத்துவித மென்ற சொல்லானே ஏக மென்னில் ஏக
மென்று சுட்டுவதுண்மையின் அத்துவித மென்ற சொல்லே
அந்நிய நாத்தியை யுணர்த்து மாயிட்டு,

இதன் கண் வந்துள்ள ‘ஆயிட்டு’ என்னும் சொல் அக்காலத்துப்
பேச்சு வழக்கில் உள்ளதாதல் வேண்டும்.

4. சாசனத் தமிழ் உரைநடை

உரையாசிரியர் காலப் பகுதியில் எழுந்த சாசனங்களிற் கையாளப்
பட்டுள்ள நடையின் உதவி கொண்டும் நாம் அக்காலத்தில் உரைநடை
வளர்ந்தவாற்றை ஒருவாறு மட்டிடலாம். களவியலுரைக் காலத்தில்
எழுந்த சாசனங்கள் போலவே தனித்தமிழிலும் வடசொற்கள் கலந்த

தமிழிலும் சோழன் ஆதித்தன் முதலாமவன் காலம் தொடக்கமாகச் சாசனங்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. சோழப் பெருமன்னர் காலம் வட மொழிக்குத் தமிழ்நாட்டிலே பெருமதிப்பு இருந்த காலமாகும். அக் காலத்திலேதான் வடமொழிக் காவிய முறைகள், இலக்கண மரபுகள், தத்துவக் கொள்கைகள், புராண இதிகாசக் கதைகள் சிறப்பாகத் தமிழ் நாட்டிற்குப் பரவத் தொடங்கின. அதனால் தமிழில் எழுதப்பட்ட சாசனங்களிலும் வடசொற்கள் இடம்பெறலாயின. அவை தமிழ் உருவத்தில் அமையாது வடமொழியுருவத்திலே கிரந்த எழுத்தில் அமைந்துள்ளன. அத்தகைய சொற்களை உரையாசிரியர்கள் கையாளவேண்டுஞ் சந்தர்ப்பங்களில் அவற்றைத் தமிழ் எழுத்திலேயே வரைந்துள்ளனர். இங்ஙனம் வட எழுத்துக்கள் தமிழுரைநடையில் இடம்பெறத் தொடங்கியது முதன் முதலாக அக்காலச்சாசனங்களிலாகும். இதற்கு ஓர் உதாரணம் வருமாறு:

1. லுவலி ஸ்ரீ கொப்பரகெவரீபன்மர்க்கு யாண்டு பத்
நாலாவது கவிர நாட்டு[த்] திருநெடுங்க -
2. ளத்து ஷீமாஷெ[ர்]க்கு உத்தம சொழுவ ஷமா
ராஜ கன்மி செம்பியன வடபுறையூர் -
3. நாட்டு முவெந்த வெளார்க்காய் ஸ்ரீகாய-பூ ஆரா
[ய்]கின்ற வெல் வெட்டிக் கொவினாட்டன்
இஷெ[டி]வ[ர்] -
4. க்கு கிசத் மு[ன்]று லுநீயும் அழிகாய-பூத்துக்கு
நிவந்தஞ் செய்த பரிசாவது நாங்கள் இ[ன்]
5. நாட்டு களரீ குறிச்சி மீய்வாக்கான் கரையால் எங்
களுக்கு ஆட்டை வட்ட மட்டக் கட்டவ நெல்லு -
6. ப் பன்னிரு கலமும் கொண்டு பொது அரைப்பிடி
(அரை) நெ[ய்]யும் மெலெரிய மற்றும் அ -
7. மிகாய-பூத்துக்கு வெண்டுவது கொண்டு செய்விப்
பொமானொம் இத்திருக்கொயிலுடையொம்
8. இது பன்மாஷெபுரா [ர] செஷ-*

(South Indian Inscriptions, Vol III, Part III. P.286)

இனி அக்காலப் பகுதியின் முடிவில், அதாவது 16-ம் நூற்றாண்டின் முடிவில், எழுந்த சாசனங்களிலே கிரந்த எழுத்தில் அமைந்த வடசொற்கள் பெருந்தொகையாக வந்திருத்தலைக் காணலாம். அதற்கு உதாரணம் வருமாறு :

சுமந்தபூ வலி ஸ்ரீரத் திவ்யாணுதெஸுரநு
வெங்கிடபதி ஷெவரீஹராயர் வ்யூரூஜ்யம் பண்ணி
அருளாநின்ற சாலிவாஹகஸாகாஷ்ட துருடயிரு-
க்கு மெச்செல்லாநின்ற சொஹக்யசு ஸ்ரு காந்திகை
யிருவ பாப்புனாயக்கர் அவர்கள் சீமை (யும்) [யிங்]
காளத்தி அப்பாபிள்ளை அவர்கள் வாரபத்து நிலத்திலெ
ருகுனாத நாயக்கரைய்யனுக்கு புண்ணியமாக சித்தாழார்
லிம்ஹவாரிநாய ஸ்ரீயார் தெமிநாத சுவாமியார்
மானியம் பணிதர் வுவிஜகர் தெவாடியார் மௌக்
காரர் பிறிவு வடக்குத் தாங்கல் யிவர்கள் மானியம்
சுளுக்கு நீர்க்குளியில்லாமல் சதுவமானியம்மாக
கட்டளையிட்டபடிக்கு ரகுநாயனாயக்க (ர்) ரய்யன்
தீகிதரய்யன் பாதத்தாணை, யிந்த யுதி-ம் உந், ரலி
த்யுவரைக்கும் நடத்தி வரக்கடவராகவும். இந்த
யுதித்துக்கு சுஹிதம் பண்ணினவர்கள் கெங்கை
கரையில் காராம் பசுவையும் மாதா பிதாக்களையும்
கொன்ற ஷொஷத்திலெ பொகக்கடவராகவும் ! *

(தென்னிந்திய கோயிற் சாசனங்கள், பாகம் 1, பக்கம் 44)

இச்சானம் தமிழில் எழுந்த மணிப்பிரவாள நடையை ஞாபகப் படுத்தி நிற்கின்றது.

அக்காலப்பகுதியில் எழுந்த சாசனங்களிற் கையாளப்பட்ட நடை சாதாரண பேச்சுவழக்கை ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுந்தது எனத் தெரிகிறது. அது உரையாசிரியர்கள் இலக்கண விதிகளுக்கு அமைய எழுதிய நடைக்கு முற்றிலும் வேறுபட்டதொன்றாகும். அந்நடை வகையிலுள்ள வாக்கியங்கள் மிக நீண்டு செல்லும் இயல்பின. கல்வியறிவில்லா மக்களும் படித்தறியக்கூடிய மொழிநடையிற் சாசனங்கள் அமைதலே பொருத்தமாதலின், அந்நடைவகை அக்காலச் சாசனங்களிற் பெருவழக்காக இருந்திருக்கிறது. அது அக்கால நூல்வழக்கில் இடம் பெறவில்லையெனினும் உரைநடை வரலாற்றில் அது முக்கியமான

தொன்றாகும். பொது மக்களுக்கு உரிய நடை எதுவோ அதனையே நாம் ஒரு இயற்கை நடையெனக் கொள்ளுதல் வேண்டும். அக்கால நூல் வழக்கில் இலக்கண விதிகளுக்கு அமையக் கையாளப்பட்ட நடை கற்றோர் மட்டுமே படித்து அறிதற்குரியது என்பதும் அது ஒரு செயற்கை நடையென்பதும் ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கவை. சாசனங்களிற் கையாளப் பட்ட அந்நடைவகை விருத்தியடைந்தவாற்றை மேல்வரும் அதிகாரத் திற் கூறுவோம். அந்நடைக்கு வீரபாண்டியன் காலத்தில் எழுந்த ஒரு சாசனத்தை உதாரணமாகக் காட்டலாம்:

ஹலி ஸ்ரீ கொவீர றாசகேசரி பர்மரான திருபுவன சக்கிர வர்த்திகள் ஸ்ரீ வீரபாண்டிய தெவருக்கு திரு வெளுத்திட்டு செல்லாநின்ற திருநல்லி யாண்டு பதினாலாவது மாற்களி மாதத்தில் வடபரிசாற னாட்டில் வெள்ளாள னாட்டொரும் - பூறுவனாட்டொரும் செவ்வாற செம்பிய(ர)ன் கீழாநடி நல்லூர் அழகிய பெருமாள் விண்ணகரம் பெருமானுக்கு அவ்வுரு வட க்கு முன்பிலாண்டுகள் நாங்கள் வைத்த பொதும் அமுதுபடிக்கு ஆண்டு ஒன்றுக்கு காணக்காலால் அரிசி னாளிக்கு கரியமுது வெஞ்சுனம் வுள்பட்ட ஒன்று நமக்கு னாழ்ஒன்றுக்கு நெல்லு முன்னாழி ஆக சந்திராதித்த வரை செல்வதாக சம்மதித்து செம்பிலும் செலையிலும் வெட்டி குடுத்தொம் வடபரிசாற் நாட்டி வெள்ளாள னாட்டொரும் பூறுவனாட்டொரும். இப் படிக்கு நாட்டாற் பணிக்கு நாட்டி கணக்குமா(ர)ன்னி யூராண் டான் எனுத்து. இது ஸ்ரீ வைஷ்ணவற் யெனுத்து. (தென்னிந்திய கோயிற் சாசனங்கள்: பாகம் 1 பக்.206)

5. மணிப்பிரவாளநடை

களவியலுரைக்கால முடிவில் தமிழில் மணிப்பிரவாள நடை எழுந்ததை முந்திய அதிகாரத்திற் குறித்துள்ளோம். ஸ்ரீபுராணம் முதலிய நூல்கள் எழுந்த காலம் தொடக்கமாக உரையாசிரியர்கள் காலம் ஈறாக மணிப்பிரவாளநடை தமிழ் நாட்டில் நிலவிற்று எனத் தெரிகின்றது. அந்நடையினை ஆரம்பித்து வைத்தவர்கள் சமணர்களேனினும் அதனைப் பிற்காலத்தில் வளர்த்துவந்தவர்கள் வைணவர்கள் என்பதற்கு அவர்கள் நாலாயிர பிரபந்தத்திற்கு எழுதியுள்ள வியாக்கியான உரைகள் சான்றாக விளங்குகின்றன. நாலாயிரப் பிரபந்தத்தைத் தேடிப்பெற்று வகுத்தவர் நாதமுனிகள் என்பர். அவருக்குப்பின் வைணவப் பெருந் தலைவராக விளங்கிய இராமாநுசர் 12ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர் என்பர். அவர் காலத்திற்குப்பின் வைணவ ஆசாரிய பரம்பரையில் வந்த

திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் என்பவர் திருவாய் மொழிக்கு மணிப் பிரவாள நடையில் ஆயிரப்படி என்னும் உரையொன்றை வகுத்தார். அவருக்குப் பின் நஞ்சீயர், நம்பிள்ளை, பெரியவச்சான்பிள்ளை, வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளை ஆகியோர் முறையே ஆறாயிரப்படி, ஒன்பதினாயிரப்படி, இருபத்து, நாலாயிரப்படி, முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் உரைகளை மணிப்பிரவாள நடையிலே வகுத்தனர். அவர்கள் வாழ்ந்த காலம் 14 ம், 15 ம் நூற்றாண்டுகள் எனக் கூறப்படுகின்றது. திருவாய் மொழிக்கு மட்டுமன்றி நாலாயிரப் பிரபந்தத்திலுள்ள ஏனைப் பிரபந்தங்கள் சிலவற்றிற்கும் அந்நடையில் அக்காலத்தில் உரைகள் வகுக்கப்பட்டுள்ளன. அவ்வுரைகள் தவிர வைணவ ஆசாரியர்களுடைய வரலாற்றைக் கூறும் குருபரம்பரைப் பிரபாவம் என்னும் நூலும் பின் பழகிய பெருமாள் சீயரால் அக்காலத்தில் மணிப்பிரவாள நடையில் இயற்றப்பட்டுள்ளது. அந்நடை மிகச் சிறப்பாகக் கையாளப்பட்ட காலத்தில் வடமொழி தமிழ்நாட்டிலே பலராலும் ஆதரிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது என்பதை நாம் வில்லிபாரதம், திருப்புகழ் முதலியவற்றைக் கொண்டு அறியலாம். அக்காலத்தின் பின் அந்நடை தமிழ்நாட்டிற் கைவிடப்பட்டதென்றே கொள்ளக்கிடக்கின்றது. அம்மணிப்பிரவாள நடைக்கு மேல்வருவது ஓர் உதாரணமாகும்:

அவனுடைய கல்யாண குணங்களையும் திவ்ய சிஹ் நங்களையும் நிரவதிகமான ஆர்த்தியோடே கூப்பிடுகிற தன்னு டைய ஆர்த்த ஸ்வரத்தைக் கேட்டு ஊரும் நாடும் உலகமுந் தன்னைப் போலே அத்யந்தம் அவஸந்நமாய்க்கொண்டு அத் திருநாமங்களையும் திவ்ய சிஹ்நங்களையுமே சொல்லிக் கூப் பிடும்படியாகக் கூப்பிடுகிற இவள், அந்த வ்யஸநம் பொறுக்க மாட்டாமையாலே துரதிக்கிரமமான தன்னுடைய ஸ்தீரீவத்தை த்ருணவந்தம் நய மாதையாக் கொண்டு போகட்டு, நல்வளம் சேர் பழன்த் திருக் கோனூர்க்கே போய்ப்புகும் க்யஹீநையான என் னுடைய பெண் பிள்ளை உங்களை நினைத்தாகிலும் ஒருகாலம் வருமேயென்று அவளுடைய பூவைகளைக் கேட்கிறாள். (திரு வாய் மொழி - ஆறாம் பத்து - ஏழாம் பதிகம், இரண்டாம் பாட்டு உரை. சே.கிருஷ்ணமாசாரியார் பதிப்பு, பக்கம் 287.)

IV. ஐரோப்பியர் காலம்

1. உரைநடையில் உண்டான மாற்றம்

16-ம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் 20-ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பம் வரையும் உள்ளகாலப்பகுதி தமிழ் உரைநடை வரலாற்றில் ஐரோப்பியர் காலம் எனப்படும். கிறிஸ்தவ மதப் பிரசாரம் செய்யும் நோக்கமாக 16-ம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் ஐரோப்பியர் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்து வாழ்ந்திருக்கின்றனர். அவர்கள் தமிழ்நாட்டிற்குச் செய்த தொண்டுகளுள்ளே பொதுவாகத் தமிழ் மொழிக்கும் சிறப்பாகத் தமிழுரைநடைக்கும் செய்த தொண்டு போற்றற்குரியது. தமிழுக்குத் தொண்டு செய்ய வேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு அவர்கள் தமிழ்நாட்டிற்கு வரவில்லை. தங்கள் சமயத்தைத் தமிழ்நாட்டிற் பரப்புவதற்குத் தமிழ்மொழி அவர்களுக்கு ஒரு முக்கிய சாதனமாகக் கொள்ள வேண்டுவதாதலைக் கண்டு அதனை அவர்கள் படிக்கத் தொடங்கினர். அங்ஙனம் அம்மொழியைப் படித்து ஆராயத் தொடங்கியதனால் அதனை மேலும் மேலும் படிக்க ஊக்கங் கொண்டனர். அக்காலத்திலிருந்த ஐரோப்பிய மொழிகளோடு தமிழ்மொழியை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது அம்மொழியிற் பல குறைபாடுகள் காணப்பட்டமையால் அவற்றை நீக்குவதற்கு அவர்கள் செய்த தொண்டுகள் பல. தமிழ் நெடுங்கணக்கு அக்காலத்தில் எழுத்தின் வரிவடிவிற் சிலவகையிற் குறைபாடுடையதாக இருந்தது. அக்குறைபாடுகளுட் சிலவற்றை அவர்கள் நீக்கினர். தமிழிலே தங்கள் சமய நூல்களையும் துண்டுப்பிரகரங்கள் முதலியவற்றையும் அச்சேற்றி வெளியிட்டனர். முற்காலத்திலே தமிழை எழுதும் போது சொற்களைப் பிரித்தெழுதாது புணர்த்தி எழுதுதலும், பல சொற்களை ஒன்றாகச் சேர்த்து எழுதுதலும், பாட்டுக்களை எழுதும்போது அடி, சீர் முதலியன பிரியாது எழுதுதலும் வழக்காறாக இருந்தன. சொற்களைப் பிரித்து எழுதுதலும் பாட்டுக்களை அடியும் சீரும் அமைவுற எழுதுதலும் ஐரோப்பிய மொழிகளுக்குரிய வழக்காகும். அம்முறைகளைப்

பின்பற்றித் தமிழ்மொழியையும் எழுத அவர்கள் ஆரம்பித்தனர். அகராதி முதலியனவற்றையும் தமிழுக்கு எழுதி உதவினர். இங்ஙனம் அவர்கள் செய்த தொண்டுகளுள் தமிழுரைநடைக்குச் செய்த தொண்டே மிக் முக்கியமானது.

16-ம் நூற்றாண்டிற்கு முன் தமிழிலே மூவகை உரைநடைகள் வழக்கில் இருந்தன என்பதை நாம் முந்திய அதிகாரத்திற் கண்டோம். அவையாவன உரையாசிரியர்கள் கையாண்ட நடை, சாசனங்களில் உள்ள நடை, மணிப்பிரவாள நடை என்பன. அவற்றுள் உரையாசிரியர்கள் கையாண்ட நடை பொதுமக்கள் படித்து அறிந்து கொள்ள முடியாத இலக்கண வரம்புடையதாதலானும், பேச்சுவழக்கிற் பயின்று வராத பல சொற்கள் அதன்கண் இடம்பெற்றிருத்தலானும் அந்நடை கற்றோர்கள் படித்தறிதற்கென்றே பல நூற்றாண்டுகளாக எழுதப்பட்டு வந்தது. ஆகவே, அதனை நாம் ஒரு செயற்கை நடையெனக் கூறுதல் பிழையாகாது. நூல்வழக்கு உலக வழக்கிலும் வேறுபட்டதொன்றாயினும் அது உலகவழக்கிலே தான் ஊற்றெடுக்கும் இயல்பினது. அதன்கண் உள்ள சொற்கள் சொற்றொடர்கள் இலக்கண அமைதிகள் முதலியன பெரும்பாலும் உலகவழக்கிற் காணப்படுவன. அங்ஙனமின்றேல் அவ்வழக்கு பொதுமக்களுக்குப் பயன்படாது. தமிழிலே உள்ள செய்யுளிலக்கியம் எக்காலத்திற்கு உரியதாயினுஞ் சரி, அது பொதுமக்கள் படித்து அறிதற்குரியதாகவே வந்துள்ளது. உரையாசிரியர்கள் கையாண்ட நடை அத்தகையதன்று. களவியலுரையிலும் இளம் பூரணர் உரையிலும் காணப்படும் சொற்கள், சொற்றொடர்கள், இலக்கண அமைதிகள் முதலியனவே பிற்காலத்தைய நச்சினார்க்கினியருரையிலும் காணப்படுகின்றன. ஆனால், களவியலுரைக்காலத்தில் எழுந்த செய்யுளிலக்கியங்களுக்கும், நச்சினார்க்கினியர் காலத்தில் எழுந்த செய்யுளிலக்கியங்களுக்கும் மொழிநடையில் எத்துணை வேறுபாடு உண்டு என்பதை நாம் அவ்விளக்கியங்களைப் படித்து அறியலாம். களவியலுரை எழுந்த காலத்திற்கும் நச்சினார்க்கினியருரை எழுந்த காலத்திற்குமிடையே பல நூற்றாண்டுகள் சென்றிருந்தபோதும் அவை இரண்டற்குமிடையேயுள்ள மொழி நடை வேறுபாடு பெரிதன்று. அதனாலேதான் உரையாசிரியர்கள் கையாண்ட மொழிநடை ஒரு செயற்கை நடையெனக் கொள்ளப்படுகின்றது.

இனி, அக்காலத்தில் எழுந்த சாசனத் தமிழ், உரையாசிரியர்கள் எழுதிய தமிழ்போலன்றிப் பொதுமக்களுடைய பேச்சுத்தமிழைப் பலவகையிலும் ஒத்திருக்கின்றது. சாசனத் தமிழையும் உரையாசிரியர்கள் கையாண்ட தமிழையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கின் அவை இரண்டற்கு

மிடையேயுள்ள வேறுபாடு மிகுந்துள்ளதைக் காணலாம். அதனால், சாசனத் தமிழ்நடை பேச்சுத் தமிழோடு அதிக ஒப்புமையுடையது என்பதும் உரையாசிரியர்களின் தமிழ்நடை அங்ஙனமல்லாதது என்பதும் தெளிவாகும். மணிப்பிரவாளநடையும் ஓரளவிற்குப் பேச்சுவழக் கோடு தொடர்புடைய நடையெனக் கூறுதல் பிழையாகாது. வடமொழி பேசும் மக்கள் அல்லது வடமொழியோடு நெருங்கிய தொடர்புடைய மக்கள் தமிழ்மொழியைப் பேசும்பொழுது வடமொழிச் சொற்களையும் சொற்றொடர்களையும் கலந்து பேசுதல் இயல்பாகும். 20ம் நூற்றண்டில் ஆங்கில நாகரிகத் தொடர்பினால் ஆங்கில மொழியைக் கற்று அம் மொழியையே பேசிப் பழகி வந்த மக்கள் தமிழைப் பேசும்பொழுது ஆங்கிலச் சொற்களையும் சொற்றொடர்களையும் கலந்து பேசுதல் நாம் அனுபவத்திற் கண்டறிந்த தொன்றாகும். எனவே, வடமொழிச் சொற்களை அதிகமாகக் கலந்து பேசிய மக்களிடையே காணப்பட்ட பேச்சு வழக்கினை ஆதாரமாகக் கொண்டுதான் மணிப்பிரவாள நடை எழுந்தது எனக் கூறுதல் மிகையாகாது.

2. ஐரோப்பியர் வகுத்த உரைநடை

ஐரோப்பியர் காலம் தமிழுரைநடை வரலாற்றில் ஒரு சிறந்த காலமாகக் கருதப்படுகிறது. ஏனெனில், அக்காலத்திலேதான் தமிழ் மொழிக்குரிய இயற்கையான மொழிநடை ஆரம்பித்து வளர்ச்சியடைந்தது. அவ்வழியைக் காட்டி வைத்தவர்கள் ஐரோப்பியராவர். அக் காலத்திலே அவர்கள் ஆரம்பித்து வைத்த அந்நடை மாத்திரமன்றி, உரையாசிரியர்கள் கையாண்ட நடைவகையும் நூலாட்சியில் இருந்து வந்திருக்கின்றது. எனவே, இந்த இரண்டு வகையான உரைநடைகளும் அக்காலப் பிரிவில் வளர்ச்சியடைந்த வகையினைக் கூறுவதே இவ் வதிகாரத்தின் நோக்கமாகும். இதற்கு முந்திய காலப்பிரிவில் மூவகை நடைகள் இருந்ததைக் குறித்தோம். அவற்றுள் உரையாசிரியர்கள் கையாண்ட நடை தவிர ஏனைய இருவகை நடைகளும் ஐரோப்பியர் காலப்பிரிவில் விருத்தியடையவில்லை என்றே கூறலாம். அந்நடைகளுக்குப் பதிலாக ஐரோப்பியர் தொடக்கிவைத்த நடை விருத்தியடையலாயிற்று.

ஐரோப்பியர் தொடக்கி வைத்த நடைவகை தமிழிற்குப் புதிதானது. அத்தகைய நடை முந்திய காலப்பிரிவுகளில் இருந்ததாகக் கொள்ள இடமில்லை. அவர்கள் தம்முடைய மத உண்மைகளையும் கொள்கைகளையும் பொதுமக்களிடையே பரப்புதலை நோக்கமாகக் கொண்டன

ராதலின், பொதுமக்கள் யாவரும் படித்தறிய முடியாத உரையாசிரியர்களின் நடையைத் தாம் அறிந்திருந்தும் அதனைத் தமது சமயப் பிரசாரத்துக்குச் சாதனமாகக் கைக்கொள்ளாது விடலாயினர். ஐரோப்பிய மொழிகளில் அக்காலத்தில் உரைநடை சிறப்பாக வளர்ந்திருந்தது. 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே இலத்தீன் மொழியிற் சிறந்ததோர் உரைநடை நூல்வழக்கில் இருந்துவந்தது. அவற்றையெல்லாம் அவர்கள் அறிந்திருந்தனராதலின், ஆற்றலுடைய ஒரு நடையைத் தொடக்க முன்வந்தனர். பேச்சு வழக்கிலுள்ள மொழியை ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுகின்ற நடை எதுவோ அதுதான் சிறந்தது என்பதை அவர்கள் நன்கு அறிந்திருந்தனர். அதனால், பொதுமக்கள் பேசும் தமிழிலுள்ள சொற்களையும் இலக்கண அமைதிகளையும் பயன்படுத்தித் தமிழுக்கு ஒரு புதிய நடையிலே தம் கருத்துக்களை வெளியிடத் தொடங்கினர்.

தத்துவபோதக சுவாமிகள் (Fr.Robert de Nobille)

இனி நாம் மேலே கூறிய புதிய நடைவகையைத் தொடக்கிவைத்த ஆசிரியர்களுள் தத்துவபோதக சுவாமிகளைச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடலாம். அவர் இத்தாலி தேசத்திலிருந்து தமிழ்நாட்டிற்கு 1606 ம் ஆண்டில் வந்து பல ஆண்டுகளாக மதுரையில் இருந்து கிறிஸ்துசமயப் பிரசாரம் செய்தார். அவர் இந்துமத சந்நியாசிகளுடைய வேடத்தையும் சைவ சமயிகளுக்குரிய தாவர போசன உணவு முறையையுங் கொண்டு ஐரோப்பியப் பிராமணன் என்று தன்னைக் கூறிக்கொண்டு வாழ்ந்தார் என்று அறிகின்றோம். அவர் ஆரியம் தமிழ் ஆகிய இருமொழிகளையும் நன்கு கற்றதோடு அம்மொழிகளிற் பேசவும் எழுதவும் வல்லுநராக வாழ்ந்தார். ஏறக்குறைய 50 ஆண்டுகளாகத் தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்த அப்பெரியார் தத்துவக் கண்ணாடி, இயேசுநாதர் சரித்திரம், கடவுண்ணிருணயம், சத்திய வேத லக்ஷணம், ஞானோபதேச காண்டம், ஆத்தம நிர்ணயம், புனர் ஜென்ம ஆட்சேபம், நித்திய ஜீவன் சல்லாபம், ஞான தீபிகை, அநித்திய நித்திய வித்தியாசம், பிரபஞ்ச விரோத வித்தியாசம் முதலிய பல நூல்களைச் சமயப் பிரசாரஞ் செய்தற்பொருட்டு எழுதினார். அந்நூல்களிற் கையாளப்பட்டுள்ள நடைவகையை ஆதாரமாகக் கொண்டு அப்புதிய நடையின் போக்கினை ஒருவாறு கண்டுகொள்ளலாம். ஐரோப்பியர் தமிழுரைநடையில் எழுதிய நூல்களுள்ளே தத்துவபோதக சுவாமிகள் எழுதிய நூல்களே முதன்முதலாக எழுதப்பட்டவை எனக் கூறுதல் பொருந்தாது. அவர் காலத்துக்குமுன் தமிழ்நாட்டில் வந்து வாழ்ந்த கிறிஸ்தவப் பாதிரிமார்கள் தமிழுரைநடையில் எழுதிய ஒரு நூல் 1577 ல் ஐரோப்பாவில் அச்சிடப்பட்டதாக அறியப்படுகின்றது. அது

கிறிஸ்தவ வேதோபதேசம் (Flos Sanctorum) எனப்படும். அது இக் காலத்திற்கு கிடைத்திலது. கிறிஸ்தவ வணக்கம் (Doctrina Christiana) என்ற ஒரு நூல் 'ஆன்ரிக்' (Antiquez) என்பவரால் 1579ல் அச்சிடப்பட்டதாகவும் அறியப்படுகின்றது. அந்நூல் எமக்குக் கிடைக்குமாயின் ஐரோப்பியர் கையாண்ட உரைநடை எத்தன்மை வாய்ந்ததாக ஆரம்பமாயிற்று என நாம் காணலாம். அந்நூலிலுள்ள முதற் பக்கம் இந்நூல் ஆரம்பத்திற்கு கொடுக்கப்பட்டிருத்தல் காண்க. இந்திய மொழிகள் யாவற்றுள்ளும் தமிழ் மொழியிலேதான் நூல்கள் முதன்முதலாக அச்சுவாகனம் ஏறி வெளிவந்தன என்றும், அவற்றுள் கிறிஸ்தவ வேதோபதேசம், கிறிஸ்தவ வணக்கம் என்ற நூல்களே முதலில் வெளி வந்தன என்றும் ஆராய்ச்சி யாளர் கூறுகின்றனர். அந்நூல்களுக்குப் பின் எழுந்த உரைநடை நூல்கள் தத்துவபோதக சுவாமிகள் எழுதியவையாகும். அவர் கையாண்ட நடை அக்காலத்து வழக்கிலிருந்த நடைகளிலிருந்தும் வேறுபட்ட தொன்று. அந்நடையில் உரையாசிரியர்களின் நடையிற் காணப்பட்ட செறிவைக் காணமுடியாது. அவர் எழுதிய நூல்கள் பெரும்பாலும் கற்றவர்கள் படித்தற்கென எழுதப்பட்டமையால் அது பழைய உரைநடையின் சாயலை உடையதாகும்; எனினும், அக்காலப் பேச்சு வழக்கில் இருந்த பல சொற்றொடர்கள் அவர் நடையிற் பயின்று வந்துள்ளன. அவர் நடையிலே பெருந்தொகையாக வடசொற்கள் வந்திருத்தலையும் காணலாம். உதாரணமாக,

ஆதி மனுஷனையும் அவனுக்குத் துணையாகக் கற்பித் தருளின ஸ்திரீயையும் பரிபூரண செல்வங்களைப் பொழிந்திருக்கிறவொரு ஸ்தலத்திலே நிறுத்திப் பூமியிலேயிருக்கிற மனுஷனுக்கு அப்படிப்பட்ட ஸ்தலத்தை விசேஷ ஸ்தலமாயிருக்கத்தக்கதாகக் கர்த்தரானவர் கட்டளையிட்டருளினார்.

ஆகையினாலே, அந்த ஸ்தலத்திலே நிர்மல ஜலமுள்ள பீசோன், சேயோன், திகிரீஸ், எவுபிறாத் தே என்று நாலு நதிகள் பரவியோட, அவைகளுடைய தரங்கங்களின் வேகத்தினாலே புறத்திலே ஒதுக்கப்பட்ட வச்சிர வயிரூரியங்கள் விளங்க, புஷ்ப ராக முதலான கெம்பு ரத்தினங்கள் அங்கங்கே பிரகாசிக்க பச்சை நீலம் மாணிக்கங்கள் அதினுடைய கரைகளைச் சிங்காரிக்க, கோமேதகம் பவளம் முத்து முதலானவைகள் அங்கங்கே சுவாலித்திருக்க, ஒன்றோடொன்று பின்னிணர் போல அலைகள் கரையிலே மோத, அஞ்சு மிதுனங்கள் நீந்த, தாமரை நெய்தல் முதலான புஷ்பங்கள் சலத்தை யலங்கரிக்க, நானாவிறங்களான மச்சவினங்கள் நான் கெல்லையினு மோடித்திரிந்து விளையாட, அப்படிப்பட்ட நதிகளுடைய மட்டோடு பரம்பியோடுகிற பிர

வாகங்களினாலே அந்த ஸ்தலமானது மிகவும் மதுரமானதாய் வேடிக்கையோடே பொருந்தியிருக்கிற பல பல விருஷங்க ளாலே அலங்கரிக்கப்பட்டதுமாயிருந்து, கர்த்தரானவர் தாமே யுண்டாக்கின அப்படிப்பட்ட சிங்காரவனத்திலே கண்ணுக்குப் பிரியமானவைகளுமாய் பற்பல வர்ணங்களினாலே விளங்கப்பட்டவைகளுமாய் ஸ்பரிசுத்துக்கு மிருதுவானவைகளுமாய் கனிந்த பழங்களுடைய பாரத்தினாலே கவிழ்ந்திருக்கிற கப்புக்கவர்களுள்ள விருஷங்களுடைய சாலைகள் அங்கங்கே ஒழுங்காகக் காண்பித்திருக்க.....

என இவ்வாறு செல்கின்றது ஞானோபதேச காண்டத்தில் உள்ள ஒரு பந்தி. இதன்கட் பெருந்தொகையாக வடமொழிச் சொற்கள் கலந்திருப்பதை நோக்கும் போது, அக்கால வழக்கில் இருந்த மணிப் பிரவாள நடையினை அது ஞாபகப்படுத்துகின்றது. மேலே காட்டிய பந்தியில் ஒரு நாட்டின் இயற்கைச் சிறப்பு வருணிக்கப்படுகின்றதாகலின் உணர்ச்சித் தொடர்புடைய ஒரு நடையாகவும் நீண்ட பெரிய வாக்கியங்களைக் கொண்டதாகவும் அந்நடை காணப்படுகின்றது. நீண்ட வாக்கியங்களைக் கொண்ட இத்தகைய நடை அக்காலச் சாசனத்தமிழ் வழக்கில் இருந்திருக்கின்றது. அதைப் பின் பற்றி அவர் உரை வகுத்தார் என நாம் கூறலாம். இந்நடை வனக இவர் காலத்தில் மட்டுமன்றி அதற்குப் பின்னும் வழக்கில் இருந்து வந்திருக்கின்றது என்பதற்குச் சான்றுகள் பல உள. இத்தகைய நடையையேயன்றித் தர்க்க முறையாகக் காரணகாரியத் தொடர்பு காட்டி ஒன்றை விளக்குதற்கு உரிய நடைவகையினையும் அவர் கையாண்டார் என்று மேல் வரும் உரைப் பகுதியால் அறியலாம்:

இப்படிப்பட்ட காரண காரிய வகை தவிர வேறொரு காரண காரிய வகையுண்டு. அதை விசாரிக்கு மிடத்திற் காரணத்திலே யிருக்கிற சபாவமுஞ் சபாவத்துக் கடுத்த எல்லா நன்மைகளுங் காரியத்திலேயிராமற் காரணத்திலேயிருக்கிற நன்மைகளுக்குள்ளே யாதொமொன்று காரியத்திலே யிருக்கும். அதெப்படியென்றால், சிற்பாசாரியானவ னொரு விக்கிரகத்தை யுண்டாக்கினான்; குலாலனாவன் கலசபாத்திரத்தை வனைந்தான்; பூமியினுள்ளே விளைகிற மாணிக்கங்களுடைய வொளிக்குச் சூரியனானது காரணமாயிருக்கிறது. இந்த வகையுள்ள காரணகாரியத்தைப் பார்க்கும்பொழுது காரணமாகிற சிற்பாசாரியிடத்திலே யிருக்கிற புத்தி பெல முதலான நன்மைகள் காரியமாகிற விக்கிரகத்திலே யிராமற் புத்திக்குள்ளே யிருக்கிற நன்மையாகிற ரூபம் விக்கிரகத்திலே யிருக்கிற தொழிற் சிற்பாசாரிக்குண்டான மற்ற நன்மை யெல்லாம் விக்கிரகத்திலே

யிராது. குலாலனிடத்திலே யிருக்கிற சாமர்த்திய முதலான நன்மைகள் பாத் திரத்திலே யிராமற் குலாலன் புத்திக்குள்ளே யிருக்கிற பாத் திரரூபம் கலசத்திலே யிருக்கு மொழிய மற்றப்படியல்ல.

இதன் கண் பொதுமக்களுடைய பேச்சிற் காணப்படும் சொற்றொடர்கள் இலக்கண அமைதிகள் முதலியன இடம்பெற்றுள்ளன. அவர் கையாண்ட நடை பொதுமக்களின் பேச்சிற் காணப்படும் சொற்கள் முதலியவற்றைக் கொண்டிருத்தலால் அது ஒரு புதுவழியிற் செல்லு கின்றதெனினும் வாக்கிய அமைப்பிலும் வடமொழிச் சொற்களைப் பெருந்தொகையாகப் பெய்தலிலும் அது பழைய நடை வகைகளைப் பின்பற்றிவந்த ஒரு நடையென்றே கூறலாம். பெருந்தொகையாக வடமொழிச் சொற்களை அமைத்து உரை நடையில் அவர் நூல்களை எழுதியதற்கு ஒரு காரணம் கூறலாம்; அவர் காலத்தில் வாழ்ந்த உயர்தர மக்களிடையே வடமொழியறிவு நன்கு பரவியிருந்திருக்கின்றது. அத்த கைய மக்களிடையேதான் மணிப்பிரவாளநடை பெருவழக்காக இருந் தது. அந்நடை தமிழ்நாட்டிற் சிறிது சிறிதாகக் கைவிடப்படுகின்ற ஒரு காலப் பகுதியிலேதான் கிறிஸ்தவ சமயக் குருமார்கள் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்தனர். அவர்கள் உரை நடையில் நூல்களை எழுதியபோது மக்கள் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய நடை ஒன்றைக் கைக்கொள்ள வேண்டுவ தாயிற்று; எனவே, வடமொழிச் சொற்களைப் பெருந்தொகையாகக் கலந்த ஒரு தமிழுரைநடையைக் கையாண்டனர். அந்நடைவகை 19 ம் நூற்றாண்டு முடியும்வரை தமிழ்நாட்டில் நிலவிவந்திருக்கின்றது. எனினும், அந்நடையிலே வடமொழிச் சொற்கள் வரவரக் குறைந்து வந்திருத்தலைக் காணலாம்.

வீரமாமுனிவர்

ஐரோப்பிவாலிருந்து தமிழ் நாட்டிற்குக் கிறிஸ்தவ சமயப் பிர சாரஞ் செய்தற் பொருட்டு வந்தவர்களுட் பொதுவாகத் தமிழ் மொழிக் கும் சிறப்பாகத் தமிழுரைநடைக்கும் பெருந் தொண்டாற்றிய வீரமா முனிவர் முதலிடம் வகிப்பவர் எனலாம். அவர் எழுதிய உரைநடை நூல்கள் பல. அவற்றுள் வேதியர் ஒழுக்கம், வேத விளக்கம், பேதக மறுத்தல், ஞானம் உணர்த்தல், திருச்சபைக் கணிதம், வாமன் கதை, பரமார்த்தகுரு கதை என்பன சில. மற்றும் அவர் எழுதிய தொன்னூல் விளக்கம் என்னும் இலக்கண நூலிலும் அவரது உரைநடையைக் காணலாம். அவர் கையாண்ட உரைநடையை நாம் இரண்டாக வகுத்து ஆராயலாம். அவற்றுள் ஒன்று பேச்சு வழக்கில் உள்ள தமிழை ஆதார

மாகக் கொண்டது. மற்றது உரையாசிரியர்கள் கையாண்ட நடையைப் பின்பற்றி வந்தது; இந்நடையினை நாம் தொன்னூல் விளக்கத்திற் காணமுடிகிறது. நச்சினார்க்கினியர் முதலிய உரையாசிரியர்கள் கையாண்ட நடைக்கும் இதற்கும் சிறிதளவேனும் வேறுபாடில்லை. இங்ஙனம் கற்றறிந்தோர்க்கு உரியதாகிய ஓர் உயர்ந்த நடையினைச் சிறப்புடன் கையாளக்கூடிய ஓர் ஆசிரியர், பொதுமக்கள் பேசும் தமிழை ஆதாரமாகக் கொண்ட ஒரு நடையில் வேதியர் ஒழுக்கம் முதலிய நூல்களை எழுதியதன் காரணம் யாது என நாம் சிந்தித்தல் வேண்டும். வேதியர் ஒழுக்கம் முதலிய நூல்கள் கல்வியறிவு பெரிதும் இல்லாத உபதேசிகளுக்கென எழுதப்பட்டன. தொன்னூல் விளக்கம், இலக்கண இலக்கியங்களைக் கற்றத்துறைபோகிய பெரியோர்களுக்கென எழுதப் பட்டது. ஆகவே, வாசகர்களுக்கு ஏற்ற நடைவகைகளைத் தக்கவாறு தம் நூல்களிற் கையாண்டாரென்பது அறியத்தக்கது. பொது மக்களுக்கு ஒன்றை எழுதும்போது அவர்கள் படித்து அறிந்து கொள்ளத்தக்க உரைநடையில் எழுதுதலே பொருத்தமுடையது. அதனால், அவர் தம் சமயக் கொள்கைகளையும் சமய உண்மைகளையும் பிறவற்றையும் கல்வியறிவில்லாதோரும் படித்தறிந்து பயனடைதற் பொருட்டுப் பல நூல்களை எழுதினாராதலின் தம் நோக்கத்திற்கிணங்க ஒரு புதிய உரைநடை வகையினை முதன்முதலாகக் கையாளத் தொடங்கினர். அந்நடை தமிழுக்குப் புதியதொரு நடையாகும். அந்நடைக்குப் பரமார் த்தகுரு கதையிலுள்ள மேல்வரும் உரைப்பகுதி ஓர் உதாரணமாகும்:

அப்புறம் போகையில் வழக்கு நிலத்திலீரமாகக் கொள் ளத்தளர்ந்த நடையாய்ப் போகிற நொண்டிக் காற் குதிரை தவறி விழுந்ததாம். அந்தண்டையிலிருந்த குழியிற் குருவுந் தலை கீழுங் கால் மேலுமாக விழுந்து கோவென்றலறி யென்னை யெடுக்க வோடி வாருங்கோ ளென்று கூப்பிட்டார். சீஷருமோடி வந்து முன்னெழுதித் தந்த வோலையை யெடுத்தொருவன் வாசிக்க விழுந்த தலைப்பா கெடுக்கவும் விழுந்த சோமன் வேஷ்டி யெடுக்கவும் விழுந்த சட்டை யுள்ளுடை யெடுக்கவு மென்றவன் வாசித்தபடி ஒன்றொன்றா யெல்லாதையெடுத்து வைக்கக் குருக்கள் நிருவாணமா யங்கே கிடந்தார்.

இதனோடு தொன்னூல் விளக்கத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்ட மேல் வரும் உரைநடைப் பகுதியை ஒப்பிட்டு நோக்குவோமாயின் முறையே பொதுமக்களுக்குரிய நடைக்கும் கற்றறிந்தோர்க்குரிய நடைக்கும் உள்ள நடைவேறுபாட்டைக் கண்டு தெளியலாம்:

அன்றியும் பதிகத்துரிமை வேண்டும். இஃது பொருட் குரிமையும் அளவிற்குரிமையும் எனவிர வகைப்படும்.

இவற்றுள்... அளவிற்குரிமையாவது எலியுடற் கியானைத்தலையும் யானையுடற் கெலித் தலையு மேலாதனபோற் பொருளை விரித்தவளவிற் கதன் முகமாகிய பதிகவளவுந் தருவதாக வளவிற்குரிமை யெனப்படும். ஆயினும் பதிகவறுப்பின் மிக்க நெடுமையிற் குறுமை நன்றெனக் கொள்க. இதற்கெலா முதாரண மாம்படி திருவள்ளுவ நாயனார் பயனொன் றெடுத்துத் தேற்றப் பொருள் வகைக் கியற்றமிழாய் விரித்துரைப்பப் பதிகமாவது வேத நூன்முத லெவ்வகை நூலுங் கல்லாதுணரவுஞ் சொல்லா துணர்த்தவும் வல்லவராகி, மெய்ஞ்ஞானத் திருக்கடலாகிய வொருமெய்க் கடவு டன்றிருவடி மலரே தலைக்கணியெனக் கொண்டேத்தி, யிருளிராவிடத்து விளங்கிய வொருமீன் போலவும் பாலைச்சுரத்தரிதலர்ந்த பதுமம் போலவும் மெய்யாஞ்சுருதி விளக்காதிருளே மொய்த்த நாட்டின் கண்ணுங் கடவு ளேற்றிய ஞானத் திருவிளக் கெறிப்பத் தெளிந்துணர்ந் தெங்குமொரு விளக்கென நின்றுயர்ந்த திருவள்ளுவருரைத்த பலவற் றொன்றை நான் றெரிந்துரைப்பத் துணிந்தேன்.

தொன்னுல் விளக்கம் கற்றறிந்தோர் படித்தற்கென எழுதப்பட்ட தாதலின், உரையாசிரியர்கள் கையாண்ட நடையினைத் தழுவிச் சந்தி விகாரங்களோடு கூடிய கடினமான நடையொன்றினை அவர் அந்நூலிற் கையாண்டனர் என்பது மேலே காட்டிய உதாரணப் பகுதியிலிருந்து அறியக்கிடக்கின்றது. உவமையுருவகங்களும் பாட்டிற்குச் சிறப்பாக உரிய ஓசைப்பண்பும் இடையிடையே வருதல் நோக்கற்பாலது. இத்தகைய சிறப்புக்களை நாம் முன்னே இறையனாரகப் பொருளுரையிற் கண்டோம். பரமார்த்தகுரு கதை பொதுமக்களும் படித்தறிதற்கென எழுதப்பட்டதாதலின், அது பேச்சுவழக்கில் உள்ள சொற்கள், சொற் றொடர்கள் மட்டுமன்றி ஓசையும் கொண்டிருத்தலை மேலே காட்டிய பந்தி எமக்குத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது. இத்தகைய நடைவகை தமிழில் முன்னொரு காலத்திலும் இருந்ததில்லை என்றே கூறலாம். வீரமாமுனிவர் அதனைத் தொடக்கி வைத்ததனாலே அவரைத் 'தமிழுரை நடையின் தந்தை' எனக் கூறுவர்.

சங்க காலந் தொடக்கம் 17 ம் நூற்றாண்டு வரையும் இலக்கண இலக்கியங்களுக்கு உரை எழுதுதற்கும் சாசனங்களைப் பொறித்தற்கும் தர்க்க முறையாகப் பொருளை எடுத்து மக்களுக்கு தெளிவுறுத்திக் காட்டுதற்கும் உரைநடை பயன்படுத்தப்பட்டமையைக் கண்டோம். இலக்கியங்களை உருப்படுத்துதற்கு உரைநடை கையாளப்பட்ட மையை வீரமாமுனிவர் காலத்திலேதான் நாம் காணலாம். தொல்காப் பியர் 'உரைநடை வகையே நான்கென மொழிப' எனக் குறித்த நூல்கள்

எத்தகையன என்று நாம் துணிந்து கூற முடியாதிருக்கின்றது. இலக்கியம் என்று கருதப்படக்கூடிய நூல்கள் அவர் கூறிய நால்வகை நூல்களுட் சிலவாகலாம். அவை எமக்குக் கிடைத்திலவாகலின் அவற்றைப்பற்றி நாம் யாதும் கூறமுடியாது. எனவே, நாம் அறிந்த அளவில் வீரமா முனிவர் காலத்திலேயே தமிழில் உரைநடையிலக்கியம் ஆரம்பமாகின் றது. அவர் எழுதிய வேதவிளக்கம், வேதியர் ஒழுக்கம் என்பன பிறருக்கு ஒழுக்கம் கற்பித்தற்பொருட் டும் சமய உண்மைகளை விளக்குதற் பொருட்டும் எழுந்தவை. அவற்றின்கண் இலக்கியப்பண்பு காணப் படாமையின், அவற்றை நாம் இலக்கியமெனக் கொள்ளமுடியாது. பரமார்த்தகுரு கதை, வாமன் கதை என்பன இலக்கியப் பண்பு வாய்ந்த கதைகளைச் சுவை பொருந்திய வகையிலே எடுத்துக் கூறுகின்றன வாகலின், அவை இலக்கியமாகின்றன. அவை பொதுமக்களும் படித்து அறிதற்குரிய நடையில் எழுந்தவை. புரோடஸ்தாந்து சமயத்தைப் பரப்பும் நோக்கமாக அக்காலத்திலே தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்த ஐரோப் பியப் பாதிரிமார்களின் அறிவீனத்தை எடுத்துக்காட்டுதற் பொருட்டும் அவர்களை ஏளனஞ் செய்தற்பொருட்டும் பரமார்த்தகுரு கதையை வீரமாமுனிவர் இயற்றினர். ஒரு குருவும், அவருடைய மட்டி, மடையன் முதலிய சீஷர்களும் கூடிவாழ்ந்த வகையினை நகைச்சுவை ததும்ப அக் கதை எடுத்துக்கூறுகின்றது. கதையைச் சுவைபடக் கூறுதலோடு தாம் கொண்ட நோக்கத்தை அதன்கண் அமைத்து அவர் காட்டும் முறை பாராட்டத்தக்கது. அதனால், அது ஒரு இலக்கியமாகின்றது. அதேபோல வாமன் கதையும் ஓர் கதை கூறும் இலக்கியமாகின்றது. அவை பொது மக்கள் படித்தற்குரிய ஓர் இயற்கை நடையில் அமைந்திருப்பது நோக் கற்பாலது.

இனி, உரைநடை தமிழ்நாட்டில் விரைவாக வளர்ச்சியுறுதற்கு உதவியாயிருந்த சாதனங்களுள் ஒன்று அச்சியந்திரம். அது வீரமா முனிவர் காலத்திலே தமிழ்நாட்டிற்கு வந்துவிட்டது. அவர் எழுதிய நூல்கள் பல அவர் காலத்திலேயே அச்சேறி வெளிவந்தன. அந்நூல்கள் மக்களிடையே விரைவாகப் பரவுதற்கும் பெருந்தொகையாகப் பரவு தற்கும் அது பெரிதும் உதவியது. முற்காலங்களில் மக்கள் ஏட்டில் எழுதி வந்த காரணத்தால் மொழிநடை மிகச் சுருங்கியவகையிலே அமைய வேண்டியதாயிற்று. அதனாலேதான் அக்காலத்தில் உரைநடையிலும் செய்யுள்நடை பெருவழக்காக இருந்தது. அச்சியந்திரத்தின் உதவியால் ஒரு நூலின் பல பிரதிகளை வேண்டியவாறு பெறமுடிந்ததனாலே மக்களுக்குப் புலப்படக்கூடிய நடையிலே பொருளைச் சிறிதளவு விரித்து எழுதும் முறை சிறிது சிறிதாக ஏற்படலாயிற்று. உரைநடை

வரலாற்றிலே அச்சியந்திரம் ஒரு பெரும் புரட்சியை ஏற்படுத்திற்று எனலாம். அச்சியந்திரம் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்ததன் பயனாக, நாட்டு மக்களும் நம் மொழியும் அடைந்த நன்மைகள் பல. பிற நாடுகளிலிருந்து வந்த கிறிஸ்தவ அறிஞர்கள் தமிழ் மக்களிடையே தம் சமயக் கொள்கைகளைப் பரப்பத் தொடங்குதற்குமுன் தமிழ்மொழியைக் கற்கவேண்டியது அவசியமாயிற்று. அவர்கள் கற்கும்போது எழுத வேண்டியவற்றை எளிய நடையிலேயே எழுதிப் படித்திருப்பார்கள். ஆகவே, அவர்கள் எழுதப் படிக்கத் தெரியாத மக்களிடையே தம் மதக்கருத்துக்களைப் பரப்ப முற்பட்ட போது, அம்மக்கள் இலேசாகக் கற்றறிந்து கொள்ளக் கூடிய உரைநடையிலே, அதாவது பேச்சுத் தமிழிலேயே, நூல்களை எழுதியிருந்திருப்பார்கள் என நாம் ஊகிக்கலாம். அவர்கள் தம் சமயநூல்களை அச்சிட்டு மக்களிடையே பரப்பியதனால், பேச்சுவழக்கை ஒத்த உரைநடைவகை நாட்டில் நிலைபெறுவதாயிற்று. ஐரோப்பிய மொழிகளின் பயின்றுவந்த குறியீட்டு முறைகளை அவர்கள் கையாண்டதனால் மக்கள் எளிதாகப் படித்து அறிந்து கொள்ளக்கூடிய வகையிலே உரைநடை நூல்கள் வெளிவந்தன. அத்தகைய நூல்களை மக்கள் பெரிதும் விரும்பிப் படிக்கத் தொடங்க, அந்நூல்களின் கையாளப்பட்ட நடைவகைகளும் நிலைபெறலாயின. பரமார்த்த குரு கதையிலே உள்ள மொழிநடையை நாம் ஆராய்வோமானால், அது மக்கள் பேச்சுவழக்கை ஒட்டிக் காலத்திற்கு ஏற்றதாக வந்திருந்தலையும் சிறுசிறு வாக்கியங்களால் ஆக்கப்பட்டிருந்தலையும் காணலாம். இந்த நடைதான் பிற்காலங்களில் விருத்தியடைந்து பல சிறந்த உரைநடை இலக்கியங்கள் உருவாவதற்கு ஆதாரமாகவிருந்தது. அதனாலே தான் வீரமாமுனிவர் தமிழுரைநடைக்கும் உரைநடை இலக்கியத்திற்கும் தந்தை எனப்படுகின்றார்.

சீகன் பால்கு ஐயர்

வீரமாமுனிவர் தமிழ்நாட்டிலிருந்து கத்தோலிக்க சமயத்தை வளர்த்துவந்தது போலவே அக்காலத்தில் ஜெர்மானிய தேசத்திலிருந்து தமிழ்நாட்டிற்கு வந்து தரங்கம் பாடி என்னும் ஊரிலிருந்து புரோடஸ் தாந்து சமயத்தை வளர்த்துவந்த பெரியார் சீகன்பால்கு ஐயர் என்பவர். அவர் தரங்கம்பாடியில் ஒரு தமிழ் அச்சியந்திரத்தை அமைத்துப் பல தமிழ்நூல்களை அச்சிட்டு மக்களுக்கு உதவினார் என்பது தெரிய வருகின்றது. அவர் எழுதிய நூல்களுள் இலத்தீன் மொழியில் எழுதப்பட்ட தமிழிலக்கண நூலொன்றும் தமிழில் எழுதப்பட்ட விவிலிய நூலுமே சிறந்தனவாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை. அவ்விவிலிய நூலின்

கையாளப்பட்ட உரைநடை அக்கால வழக்கில் இருந்த ஓர் இயற்கையான உரைநடையாகத் தெரியவருகின்றது. தமிழ்ச் சாசனங்களின் கையாளப்பட்ட உரைநடைக்கும் அவர் கையாண்ட உரைநடைக்கும் அதிக பேதமில்லை எனலாம். பேச்சுவழக்கில் உள்ள இலக்கண அமைதியைப் பின்பற்றி அவ்வழக்கில் உள்ள சொற்களைப் பெய்து மிக நீண்ட வாக்கியங்களை அமைத்து எழுதும் முறை அக்காலச் சாசனத் தமிழ் வழக்கில் இருந்திருக்கின்றது. அதை முற்றிலும் பின்பற்றிச் சீகன் பால்கு ஐயர் தமிழில் விவிலிய நூலை எழுதினார் என்பதற்கு அடுத்துவரும் பக்கத்திற் காட்டப்படும் உரைப்பகுதி ஓர் உதாரணமாகும். இந்நடை வழக்கள் நிறைந்த நடையென வீரமாமுனிவரார் 'பேதகமறுத்தல்' முதலிய நூல்களில் கண்டிக்கப்பட்டுள்ளது. வீரமாமுனிவரும் பொது மக்களுக்குப் புலப்படக்கூடியதான ஓர் எளிய நடையினைக் கையாண்டனரெனினும் அவர் நடைக்கும் சீகன்பால்கு ஐயர் கையாண்ட நடைக்கும் வேறுபாடு உண்டு. இலக்கணப் பிழையில்லாத சிறுசிறு வாக்கியங்களிலே தம்முடைய கருத்தை வெளிப்படுத்த முயன்றனர் வீரமாமுனிவர். சீகன்பால்கு ஐயரோ இலக்கணநடை தழுவாது மக்கள் பேச்சில் உள்ள மொழியை அப்படியே பின்பற்றி மிக நீண்ட வாக்கியங்களை அமைத்து எழுதினர். அக்காலத்தில் இருந்த இயற்கை நடைகளுள் இதனையும் ஒன்றாகக் கருதலாம். இவ்வாறு மிக நீண்ட வாக்கியங்களின் பொருளை அமைத்து எழுதும் முறை 18 ம் நூற்றாண்டு வரையும் வழக்கில் இருந்திருக்கின்றது என்பதற்குச் சான்றுகள் பல உள. 1759ம் ஆண்டில் ஒல்லாந்தர் பிரசுரித்த புதிய ஏற்பாட்டில் எழுதப்பட்டுள்ள முகவுரை இத்தகைய நடையிலே அமைந்துள்ளது என்பதற்கு மேல்வரும் பகுதியை ஓர் உதாரணமாகக் காட்டலாம்:

இதற்கிடையிலே, அவரதானே இந்தப் பிறையாசங்களை யுந், தமது நித்திய சுவசெஷதையும் பொதுவாகவும், பிறதானமாகத் தமிழ்ப்படுத்தப்பட்ட புதிய ஏற்பாட்டின இந்தப் பொததகங்களையும், அதுகளுனக்குச் சீவியததுககான சீவியத்தி னொரு வாசினையாகவும் ஈடெற்றததுககான சறுவெஸ்பரனுடைய ஒரு வல்லமையாகவும் இருக்குமபடிகு உனக்குச் சுததம் பண்ணிக கொடுகவும் ஆசறுவதிததுக் கொடுகவும், இப்படியெ சலங்கள சமுத்திரத்தின ஆளத்தை மூடிக்கொள்ளுகிராப்பொலெ, பூமி ஆண்டவருடைய அறிககையினால ரெப்பபபடுமபடிகு, இந்தச் சுவசெஷம் உன்னுடைய செனங்களுக்குள்ளெ, சத்தியததுக்குச் சத்துருக்களானவர்களுடைய எதிரமனதுக்கு எதிரியாக, அதிட்ட முனைதாயிருக்கப் பண்ணவுந், தமது அதிக விலை ஏறப்பெற்ற, பிறதானமாக நித்திய சீவியததுக்கு அயகுரியமாகுகுகிற, ஆசறு

மததேயுசுடருட அநிகாரம்.

யு

அபருடையதிததீர்பு தொண்டெந்தாது உபு
யெனநீ அநேசுததிலேயு
மபாமபிசசு நுநதபுபு
அலேநோகதாடுதெனய
அபலிசுநீ அபொதலையு
பலலலிசுநீ அலேயு
மதுண்டிசுநீ அலேயு
அநதீபபுட அபுதலையு
கண யமபிசசு அலே
அபுதகபபுட அபுதலையு
புடகாலகை அபுதலையு
யாதகதா அபுதலையு
ண னையிலேயுட அபுதலையு

அநுசாமமததாபம்

அபுதலையுட அபுதலையு
ததுததொண்டிருத
சசேயுதேநுட அபுதலையு
னபெர்லேயுட அபுதலையு
அபுதலையுட அபுதலையு
காநதருநதபுபு அபுதலையு
ஹையுட அபுதலையு
ஹையிலேயுட அபுதலையு
காநதரு
அபுதலையுட அபுதலையு
யபுதலையுட அபுதலையு
ஹையிலேயுட அபுதலையு
மனசு அலேதார்ததாடு
லாஸ்டொகாஸ்பாயு
அனகல அநேசுததிலேயு
மொஅசாரசசுயமானது
அபுதலையுட அபுதலையு
மாயிருகிறதாடு
தகதபபுட அபுதலையு
பாயுதய அபுதலையு
தேதேனலையுட அபுதலையு
அபுதலையுட அபுதலையு
மடசுட

மேததன அபுதலையு
பொதலையுட அபுதலையு
னகல அநேசுததிலேயு
காநதருநதபுபு அபுதலையு
நிதீதாபுததனபெர்லே
புததாடு அபுதலையு
னபாயுதய அபுதலையு
அநேசுததிலேயுட அபுதலையு
மபுதலையுட அபுதலையு
அபுதலையுட அபுதலையு
நயபுதலையுட அபுதலையு
யுதய அபுதலையு
னலையுட அபுதலையு
ஹையிலேயுட அபுதலையு
சுததமுலாஸ்டொகாஸ்பாயு
தைததொண்டிருத
அபுதலையுட அபுதலையு
காநதருநதபுபு அபுதலையு
அபுதலையுட அபுதலையு
பாயுதய அபுதலையு
சமாதாணமுலாஸ்டொகாஸ்பாயு
காநதருநதபுபு அபுதலையு
அநேசுததிலேயுட அபுதலையு
அபுதலையுட அபுதலையு
அபுதலையுட அபுதலையு

வாதங்களின் ஏராமததை, ஒரு ரெமமியமான சம்பாவினையாக, எங்கள் நெசிக்கப்பட்ட, பிறபுதுவமானவர்களுடைய, எண்ணிகையும் உததம் பொந்ததனமு முடைத்தான ஆளவகைகளின் பெரிலே வாரததுவிடவும், பிறதானமாகத், தமிழருக்குள்ளே உண்டான திருச்சபைக்கு இந்தப் பெருத்த நன்கொடை வருகிற தற்குப் பிறதானமாக முயற்சிப்படுத்தின எங்கள் வங்கிஷ முடைத்தான மெலாக யெண்ணப் படத்தக, நகராதிபதியான வருக்கு, அவருடைய விலையெறப்பெற்ற ஆளவகையிலும் வங்கிஷமுள்ள சந்ததியிலும் பாரமான உத்தியோகங்களிலும், ஆண்டவர பெழைக்காக இந்த வங்கிஷபதியின் வீட்டை ஆசறு வதித்தாரென்றும், அவர இவருடைய பரிசையும் அதிபெரிய சம்பாவினையுமாயிருக்கிறாரென்றுங், கண்டு பிடிக்கப்பண்ணவும், வேணுமென்று, அவரிடத்திலே சகல கருத்துடனையும் மனததாட்சியுடனையும் வெண்தெல பண்ணுகிறோம்.

3. பழைய மரபு தழுவிய உரைநடை

சிவஞான முனிவர்

நாம் மேலே காட்டியவாறு தத்துவபோதக்கவாமிகள், வீரமா முனிவர், சீகன்பால் ஐயர் ஆகிய ஐரோப்பியர்கள் ஒரு புதிய நடைவகையினைத் தமிழலகத்திற்கு உதவியபோதும் பழைய இலக்கண மரபு தழுவிய செந்தமிழ் நடை அக்காலப் பகுதியில் மிகச் சிறப்பாக வளர்ந்துவந்தது என்பதற்குப் 18 ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சிவஞானமுனிவர் எழுதிய உரைநடை நூல்களை நாம் உதாரணமாகக் கூறலாம். உரையாசிரியர்களுட் சேனாவரையர் கையாண்ட தர்க்கமுறையாக அமையும் உரைநடையைப் பின்பற்றிக் கம்பீரமாகச் செல்லும் ஒரு உயர்ந்த நடைவகையினைக் கையாண்டு சிவஞானபோத மாபாடியம், இலக்கண விளக்கச் சூறாவளி, தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தி முதலிய சிறந்த உரைநடை நூல்களை இயற்றினர். அவர் இயற்றிய இலக்கண விளக்கச் சூறாவளியிற் கண்டிக்கப்பட்ட இலக்கண விளக்கம் என்னும் நூல் அக்கண்டனம் காரணமாக அவர்காலத் தொடக்கம் கற்றவர்களாற் கைவிடப்படலாயிற்று. பிறரைக் கண்டிப்பதற்குத் தமிழுரைநடை ஒரு சிறந்த கருவியாக அக்காலத்தில் விளங்கிற்று என்பதற்கு அவ்விலக்கண விளக்கச் சூறாவளி ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும். அச் சூறாவளியிற் பறவாத உரையாசிரியர்கள் மிகச் சிலர் என்றே கூறலாம். இக்கண்டன நூலிலும் பிற கண்டனநூல்களிலும் அவர் கையாண்ட உரைநடை, பழைய உரையாசிரியர்கள் கையாண்ட செந்தமிழ் நடையாக இருந்தபோதும்,

பிறரைத் தாக்கிக்கூறும் வகையிலே ஓர் உணர்ச்சிக் கலப்புள்ள நடையாகவும் ஒரு புதுச் சோபையுள்ள நடையாகவும் விளங்குகின்றது. ஒரு மதத்தினர் இன்னொரு மதத்தினரையும் அவர்கள் சமயக் கொள்கைகளையும் உரை நடை வாயிலாகக் கண்டிக்கும் மரபு வீரமாமுனிவர் காலந் தொடக்கமாகத் தமிழ்நாட்டில் வளர்ந்துவந்திருக்கின்றது. அது காரணமாகவும் தமிழுரைநடை வளர்ச்சிபெற்று வந்துள்ளது. அக் காலத்தில் எழுந்த அக்கண்டன இலக்கியங்களுள்ளே உணர்ச்சியோடு கூடிய விறுவிறுப்பான நடை வளர்ச்சியுற்று வந்துள்ளது. அந்நடையின் போக்கைச் சிவஞானமுனிவர் எழுதிய கண்டனநூல்களிலே நாம் சிறப்பாகக் காணலாம். இதற்கு ஓர் உதாரணம் வருமாறு:

ஈண்டுப் பசத்துவ சொரூப சிறச்சித் விளக்கமே
போகானந்தமாம்' என்று பேசினீர், இங்ஙனங் கூறிய நும் முடைய
பிராந்தியின் மகத்துவத்தை யாதென்று எடுத்து வியப்பாம்! புத்தி
தத்துவ நிபந்தமான சத்துவ குண விளக்கமே சுகமும், ரசோ குண
விளக்கமே துக்கமும், தமோ குண விளக்கமே மோகமு மென்பது,
சர்வாகமப் பிரசித்தமாயிருக்க, நீர் இவ்வாறு சொற்றது விரோதம்.
சம்சாரத்திற் நனக்கு வேறான புத்தி தத்துவ நிபந்தமாய்த்
தன்மாட்டு விளங்குஞ் சத்துவ குணபூர்த்தியே போகானந்த
மல்லது, வேறில்லை யென்பது, சர்வாகம சம்மதம், ஆதலால்,
முத்தியினும், தனக்கு வேறான அநாதி முத்த சிவ நிபந்தமாய்த்
தன்கண் அத்துவித சம்பந்தமாய் விளங்குஞ் சிவசாட்குண்ணிய
பரிபூர்த்தியே மோக்ஷானந்த மாவதன்றி வேறில்லை யென்பது,
இனியாயினும் அறிந்து கொள்க. (சிவ சமவாதவுரை மறுப்பு)

பழைய மரபைத் தழுவி வந்த உரை நூல்களுள் ஒப்புயர்வற்று விளங்குவது அவர் இயற்றிய மாபாடியம் எனலாம். அது சித்தாந்த சைவக் கருத்துக்களையும் தத்துவங்களையும் தர்க்க முறைப்படி மிகச் சிறந்த வகையிலே எடுத்து விளக்கிக் காட்டுகின்றது. அந்நடை போகி ன்ற வகையிலே ஒரு வேகமும் கம்பீரமும் உண்டு. பழைய முறைபற்றி வந்த உரைநடை அந்நூல்களிலே ஓர் உச்ச நிலை அடைகின்றது எனக் கூறுதல் மிகையாகாது. எடுத்துக் கொண்ட பொருளைப் பிறர் மறுக்க முடியாதபடி விளக்கிக்காட்டும் அவர் திறமையை அவ்வுரையிற் சிறப்பாகக் காணலாம். சேனாவரையர் கையாண்ட நடையை அவர் பின்பற்றியபோதும் அவர்நடை சுருங்கிய சொற்களால் விரிந்த பொருளை எடுத்துக்காட்டுவதில் அந்நடையையும் வென்று விட்ட தென்றே கூறலாம். இதற்கு ஓர் உதாரணம் வருமாறு:

அஃதேல் அநாதி முத்தனாகிய சிவனும் ஆதிமுத்தனா
கிய ஆன்மாவும் ஒரு சாதியென்ப துணர்ந்து கோடன் மாத்தி

ரைக்கே மன்னவனையும் அவன் மகனையும் ஒரு புடை யொப் பமை பற்றி எடுத்துக் காட்டிய தெனின், - நன்றே கூறினாய்! ஒரு சாதி மாத்திரையால் உனக்குப் போந்த தென்னை? மன்னவனும் அவன் மனைவியும் மன்னர் சாதியேயாயினும் மன்னவன் செய் யும் அரசாட்சி அவன் மனைவியுஞ் செய்வா னென்றற் குரிமை யின்மையின், அதுபோலச் சிவனும் ஆன்மாவுஞ் சித்தாதல் பற்றி ஒரு சாதியேயாயினுஞ் சிவனோடொப்ப ஐந்தொழில் செய்யும் உரிமையுடையனல்ல னென்றொழிக.

ஏனை உரையாசிரியர்கள்

ஐரோப்பியர்காலப் பகுதியில் வாழ்ந்த உரையாசிரியர்கள் பல ருள். அவர்களுள் மயிலைநாதர் நன்னூலுக்கு உரை எழுதினர். அவ் வுரை தமிழிலக்கண மரபுபற்றி வந்த உரையாகும். சங்கரநமச்சிவாயப் புலவர் அந்நூலுக்கு எழுதிய உரை சேனாவரையர் முதலியோர் எடுத்துக் காட்டிய இலக்கண மரபைப் பின்பற்றி வந்ததொன்றாகும். சாமி நாததேசிகர் தாம் எழுதிய இலக்கணக்கொத்துக்கு ஓர் அரிய உரையும் வகுத்தனர். மயிலேறும்பெருமாள்பிள்ளை கல்லாடம் என்னும் நூலுக்கு உரை வகுத்தனர். இங்ஙனம் அக்காலத்திலே பல உரைநூல்களை எழுதியிருக்கின்றனர் எனினும் உரையாசிரியர்கள் கையாண்ட உரை நடையைப் பின்பற்றிக் கற்றோர்கள் படித்தற்கென எழுதினராதலின் அவர்கள் கையாண்ட நடையினை நாம் எடுத்து ஆராயாது விடுகின்றோம்.

சபாபதி நாவலர்

19ம் நூற்றாண்டில் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்க உரையாசிரியர் களுட் சபாபதி நாவலரை ஒருவராகக் கூறலாம். அவர் சிவஞான சுவாமிகளை முற்றிலும் பின்பற்றி உரை எழுதினராதலின் அவருரை கற்றோர்க்கன்றி ஏனையோர்க்குச் சிறிதளவேனும் புலப்படாத ஒரு நடையாக விளங்குகின்றது. சிவஞான சுவாமிகள் கண்டனங்களை நிகழ்த்தியது போலவே சபாபதி நாவலரும் தம் நூலில் ஆங்கிலம் படித்த சில தமிழ் வாணர்களைக் கண்டித்திருக்கின்றனர். அக்கண்டனங்களை நாம் படிக்கும்போது அவர் உரைநடையின் வன்மையையும் சிறப்பை யும் கண்டு மகிழமுடிகிறது; எனினும், பழைய மரபைத் தழுவிவந்த செந்தமிழ்நடை 19ம் நூற்றாண்டிலும் கைவிடப்படாது போற்றப்பட்ட தற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக அவர்நடை விளங்கிற்று என நாம் கூறல் தகும். அவர் வாழ்ந்த காலம் ஆறுமுகநாவலர் வாழ்ந்த காலமெனினும்,

ஆறுமுகநாவலர் கையாண்ட நடை அக்காலத்திற்கு உரியது ஒன்றாகவும் சபாபதிநாவலருடைய நடையினின்றும் முற்றிலும் வேறுபட்டதொன்றாகவும் காணப்படுதல் ஈண்டுக் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. சபாபதிநாவலர் கையாண்ட நடைக்கு மேல்வரும் உரைப்பகுதி ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும்:

இவ்வாறு சுருதிகளில் நாராயணனை யொழித் தொழிந்த கடவுளர்க்குக் காரணத் தன்மை பேசப்படாமையானும், நாராயணனுக்குச் சபாலோபநிடத முதலியவற்றிற் சிருட்டிப் பிரளய ரூப நிருபணப் பிரகரணங்களிலே பெருவழக்குடைய 'நாராயண' சத்தத்தாற் காரணத்தன்மை பேசப்படுதலானும், காரண வாக்கியங்களெல்லாம் அவன்கட் டானே முடிபெய்து மென மேற்கூறியது இயைபுடைத்தாமாறு காண்க.

அற்றேல், சைவம் இலைங்க முதலிய புராணங்களுள் ஒதப்படுஞ் சிருட்டிப் பிரகரணங்களிலே சிவன் சகத்திற்குக் காரணனாதலை மிகுத் தெடுத்துரைக்கக் காண்டுமெனின்:- அஃதுண்மை யாயினுங் கொள்ளற் பாற்றன்றாம்; என்னை? தாமத புராணங்களிற் கூறப்படுதலின்.

மேற்காட்டிய உரைப்பகுதி அவர் எழுதிய சிவகர்ணாமிர்தம் என்னும் நூலிலுள்ளது. அவர் இயற்றிய நூல்களுட் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கது திராவிடப் பிரகாசிகை என்பது. அந்நூலில் உள்ள இலக்கண மரபியல் என்னும் அதிகாரத்திலே பண்டைக்காலந் தொடக்கமாகத் தமிழில் எழுந்த இலக்கண நூல்களைப் பற்றியும், இலக்கிய மரபியல் என்னும் அதிகாரத்தில் தமிழில் எழுந்த இலக்கிய நூல்களைப் பற்றியும் விரிவாக ஆராய்ந்து எழுதியுள்ளார். இங்ஙனம் பண்டைக்கால இலக்கண இலக்கிய நூல்களைப்பற்றி ஆராய்ச்சி முறைப்படி எழுத முற்பட்டோருட் சபாபதி நாவலரைச் சிறந்தவராகக் குறிப்பிடலாம்.

4. ஆறுமுகநாவலரும் இக்கால உரைநடையும்

வீரமாமுனிவர் காலத்திற்குப்பின் தமிழுரைநடை வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய காலப்பகுதியாக விளங்கியது ஆறுமுகநாவலர் காலம் எனலாம். அவர் காலத்தில் கிறிஸ்தவ மதப் பிரசாரம் யாழ்ப்பாணத்திலும் இந்தியாவிலும் மிக உன்னதமாக நடைபெற்றுவந்தது. அச் சமயத்தை வளர்த்தற்கு அக்காலத்து அரசாங்கமும் பல உதவிகளைச் செய்துவந்தது. அரசாங்க உத்தியோகங்களைப் பெறுவதற்கு ஆங்கிலக் கல்வி அவசியமாயிற்று. அக்கல்வியை ஊட்டும் பாடசாலைகளைக் கிறிஸ்தவர்களே நடத்தி வந்தனர். எனவே, ஆங்கிலக் கல்வியைப் பெறவிரும்பிய அனைவரும் அப்பாடசாலைகளிலே படிப்பதோடு

கிறிஸ்துசமய உபதேசங்களைப் பெறவேண்டிய நிலைமை உண்டாயிற்று. அது காரணமாகச் சைவத்தை விட்டுக் கிறிஸ்துமதத்தைப் பலர் தழுவுவாயினர். அத்தகைய ஒரு பாடசாலையில் நாவலரும் படித்தன ராதலின், கிறிஸ்தவர்கள் தம் சமயத்தை வளர்ப்பதற்குக் கையாண்ட வழிவகைகளையும் உபாயங்களையும் அனுபவ வாயிலாக அவர் அறிந்து கொள்ளல் சாத்தியமாயிற்று. அக்காலத்திலே கிறிஸ்து சமயத்தை மக்களிடையே பரப்புவதற்குக் கிறிஸ்தவப் பாதிரிமாரும் பிறரும் கையாண்ட வழிவகைகள் வேறும் பலவுள. துண்புத்திரங்கள் வாயிலாகத் தம் சமயக் கொள்கைகளை எழுதிப் பரப்புவதோடு சைவ சமயத்திற் காணப்படும் குறைபாடுகளை அப்பத்திரங்கள் வாயிலாக எடுத்துக்காட்டுதல், பத்திரிகைகளின் உதவிகொண்டு சமயப் போதனை செய்தல், சமய நூல்களை எழுதுதல் முதலியன அவ்வழிவகைகளுட் சிலவாகும். இன்னும் கிறிஸ்தவ உபதேசிகளும் பிறரும் சைவத்திற்கு மாறாக மக்களிடையே பிரசங்கங்களை நிகழ்த்தித் தம் மதப்பிரசாரஞ் செய்தும் வந்தனர். இத்தகைய சூழ்நிலையிலேதான் நாவலர் தோன்றினர். தமிழ்ப் பற்றும் சைவசமயப் பற்றும் ஒப்பற்றவகையில் அவருக்கு இருந்ததனால், அவற்றை முன்னேற் செய்வதற்கு அவர் தம் வாழ்க்கையை அர்ப்பணஞ் செய்தார் என்று கூறுதல் மிகப் பொருத்தமாகும். அத்தொண்டின் பொருட்டுக் கல்வியறிவும் பொருட் செல்வமும் அரசாங்கச் செல்வாக்கும் உள்ளவர்களாக விளங்கிய பாதிரிமார்களை அவர் தனித்து நின்று எதிர்த்துப் போராட நேரிட்ட சந்தர்ப்பங்கள் பல அவருக்கு உண்டாயின. அந்நேரங்களில் எத்தகைய இடுக்கண்கள் வந்தபோதும் கலங்காத உள்ளத்தோடு அவர்களையெல்லாம் எதிர்த்துப் போராடித் தம் சமயத்தைக் காப்பதற்கு அவருக்கு உறுதுணையாக இருந்தவை அவருடைய மனத் தைரியமும், அறிவாற்றலும், அதனை வெளிப்படுத்துதற்கு ஏற்ற பேச்சுவன்மையும், உரைநடை யெழுத்தாற்றலும் என்றே கூறலாம்.

தமிழிலலக்கியம் வளர்ந்துவந்த வரலாற்றை நோக்கும் போது நாவலர் வாழ்ந்த காலம் தமிழுரைநடை விருத்திக்குரிய காலம் என்பது தெரியவருகின்றது. நாவலர்காலம் பொதுமக்களுக்குச் சமய உணர்ச்சியைத் தருக்க நியாயவழிகளால் ஏற்படுத்த வேண்டுங் காலமாக இருந்தது; ஏனெனில், கிறிஸ்து சமயப் பிரசாரங்கள் பெரும்பாலும் அம்மக்களையே மதமாற்றஞ் செய்யத் தொடங்கினர். ஆகவே, அம்மக்களுக்குச் சைவ சமய உண்மைகளை எடுத்துக்காட்டுதலும், சமய ஆர்வத்தை உண்டாக்குதலும் அக்காலத்தில் பெரிதும் வேண்டுவனவாயிருந்தன யால், அவர்களுக்கென எழுதப்படும் நூல்களிலும் பிறவற்றிலும்

அவர்களுக்கு எளிதில் புலப்படக்கூடிய ஒரு நடையை வகுத்துக் கொள்ளுதல் இன்றியமையாதாயிற்று. அதனால், சிவஞான முனிவரைப் போல அரிய செந்தமிழ் நடையைக் கையாளக்கூடிய ஆற்றல் நாவலருக்கு இருந்ததாயினும் அவர் அதை விட்டு, பொது மக்களுக்குரிய இலகுவான உரைநடை வகையொன்றைக் கடைப்பிடித்து அதைக் கையாள முற்பட்டனர். அதனால், உரைநடை வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய இடம் அவருக்கு அளிக்கப்படுகின்றது. அவர் எந்த எந்த வகையிலே தமிழ் உரைநடையைப் பொதுமக்கள் இலகுவாக விளங்குதற்கு உரியதாக ஆக்கலாம் என்று ஆராய்ந்து செய்த பிரயத்தனங்கள் யாவற்றையும் அவர் எழுதிய நூல்களிலும் கண்டனங்களிலும் பிறவற்றிலும் காணலாம். அவர் எழுதிய உரைநடை நூல்களுட் குறிப்பிடத்தக்கவை பெரியபுராண வசனம், திருவிளையாடற் புராண வசனம், கந்தபுராண வசனம் என்ற நூலின் ஒரு பகுதி (அசுரகாண்டம் வரையில்), பாலபாடம், நன்னூற் காண்டிகையுரை, சைவசமய நெறியுரை, சிவதருமோத்தர உரை, கோயிற் புராண உரை முதலியன. அவர் இயற்றிய கண்டன நூல்கள் சைவ துஷண பரிகாரம், சுப்பிரபோதம், வச்சிரதண்டம், கிறிஸ்து மத கண்டனத் திரட்டு என்னும் தொகுதியில் அடங்கிய ஏகவை நம்பினால் இரக்சிப் படையலாமா? கிறிஸ்தவர் விடைகளின் மறுப்பு, விவிலிய குற்சிதம், விவிலிய குற்சித கண்டன திக்காரம், சிவநாம விளக்கம், ஏககிறிஸ்து மனிதனே ஏககிறிஸ்துவும் கடவுளா, விக்ரிகத்தை வணங்கல் முதலியன, பைபில் யாரால் எழுதப்பட்டது, சிவனுந் தேவனா' என்னும் தீயநாவுக்கு ஆப்பு, கிறிஸ்தவர் ஞானோதய ஆபாச விளக்கம், புரோடஸ்டாண்டு கிறிஸ்து மத கண்டனம், கிறிஸ்து மதத் திரியேகத்துவ ஆபாசம், இந்து ஜெய பேரிகை, வஜ்ஜிரடங்கம், பைபிலும் உலக சிருஷ்டியின் ஆபாசமும், பாதிநிகளுக்கோர் சற்புத்தி, கிறிஸ்து மதத்தின் குருட்டு நம்பிக்கை, பாதிநிமார் ஸ்கூல்களில் பெண்கள் படிக்கலாமா, ஆரியப் பெண்களுக்குக் கல்வி கற்பிக்கு முறைமை என்பன. இவைதவிர, சைவசமயத்தின் சிறப்புக்களை மக்களுக்கு எடுத்துக் காட்டும் நோக்கமாக அவர் அச்சிட்டு வெளியிட்ட பிரசுரங்களும் பலவுள. அவற்றுக்கு யாழ்ப்பாணச் சமயநிலை, நல்லூர் கந்தசுமி கோயிலைப் பற்றி எழுதிய கட்டுரை முதலியனவற்றை உதாரணமாகக் கூறலாம். மேலே குறித்தனவற்றில் அவர் கையாண்ட உரைநடையினை மூன்றாக அல்லது நான்காக வகுத்து ஆராயலாம். இவ்வாறு பல நடைவகைகளை அவர் கையாண்ட போதும் அவை எல்லாவற்றிலும் பொதுமக்களுக்குப் புலப்படக்கூடிய வகையில் உரைநடை அமையவேண்டும் என்ற குறிக்கோள் நெகிழாதமைந்திருக்கின்றது என்பது தெளிவாகப்

புலப்படுகின்றது. உரையாசிரியர்கள் கையாண்ட பழைய உரைநடையிலே இலக்கணத்தோடு கூடிய கடின சந்திவிசாரங்கள் மிக அமைந்திருத்தலைக் காணலாம். அவை பொது மக்கள் அறிந்து கொள்ள முடியாதவை என்ற காரணத்தால் அவற்றை நீக்குவதோடு, இலக்கணவழு இல்லாத வகையிலே தமிழ் வாக்கியங்களை எழுதுதற்கு அவர்கைக்கொண்ட வழிவகைகளை அவருரையிற் காணலாகும். அவற்றுள் ஆங்கில மொழிக்குரிய குறியீட்டு முறைகளை விசேடமாகப் பயன்படுத்தியமை ஒன்றாகும். பெயரெச்ச வினையெச்சங்களை அடுக்கி வாக்கியங்களை மிக நீட்டி எழுதுதல் நாவலர் காலத்து வழக்கு என்பதற்கு அக்காலத்தில் வாழ்ந்த இராமலிங்க அடிகள் இயற்றிய 'மனுமுறை கண்ட வாசகம்' என்ற நூல் ஒரு தக்க எடுத்துக்காட்டாகும். அந்நூலில் இருநூறு சொற்களுக்கு குறையாத வாக்கியங்களும் பல உள. அத்தகைய உரைநடை வழங்கிய காலத்திலே சிறுசிறு வாக்கியங்களை அமைத்து எழுதும் முறையை நாவலர் காட்டி வைத்தது பாராட்டதற்குரியதொன்றாகும். அவர் தம் இளமைப் பருவத்தில் எழுதிய நூல்களுள் அவர் மொழிபெயர்த்த விவிலியநூலை ஒன்றாகக் கூறலாம். அந்நூல் பொது மக்கள் படித்து அறிதற்கென எழுதப்பட்டது. ஆதலின், அம் மக்களுக்கு ஏற்ற எளிய நடையிலே அமைந்திருக்கின்றது. அந்நூலிலுள்ள,

அப்பொழுது யேசு சுற்றிப்பார்த்து, தம்முடைய சீஷரை நோக்கி, ஐசுவரியம் உள்ளவர்கள் தேவனுடைய இராச்சியத்திற் பிரவேசிப்பது மிகவும் அரிதென்றார். - சீஷர் அவருடைய வாக்குகளைக் குறித்துப் பிரமித்தார்கள். பின்னும் யேசு அவர்களைப் பார்த்து, பிள்ளைகளே, ஐசுவரியத்தை நம்புகிறவர்கள் தேவனுடைய இராச்சியத்திற் பிரவேசிப்பது அரிது. - ஐசுவரிய வான் தேவனுடைய இராச்சியத்திற் பிரவேசிப்பதிலும், ஒரு ஒட்டகம் ஊசியின் காதில் நுழைவது எளிதென்றார். அவர்கள் மிகவும் பிரமித்து அப்படியானால் யாவர் இரட்சிக்கப் படுவாரென்று தங்களுக்குள்ளே சொல்லிக் கொண்டார்கள். யேசு அவர்களை நோக்கி மனுஷரால் இது கூடாது, தேவனால் கூடாததல்ல; தேவன் எந்தக் காரியத்தையுஞ் செய்ய வல்லவரென்றார்.

என்னும் வாக்கியங்களை அவர் கையாண்ட நடைக்கு உதாரணமாகக் காட்டலாம். அந்நூலைப் படிக்கும் போது அது ஒரு மொழி பெயர்ப்பு நூல் என்ற எண்ணமின்றி தமிழில் எழுந்த ஒரு தனிநூல் என்று கருதத்தக்க வகையில் அமைந்திருக்கின்றது. அவர் எழுதிய பெரிய புராணச் சூசனம், பெரியபுராண வசனம், திருவிளையாடற் புராண வசனம் என்பனவற்றில் அவர் கையாண்ட உரைநடை நூல்களுட் காலத்தால் முந்தியது எது, பிந்தியது எது என நாம் அறிய

முடியாதிருத்தலின் அவர் தம் உரைநடையில் மாற்றங்களை அமைத்த வகையினையும், அதன் காரணத்தையும் நாம் கூற முடியாதிருக்கின்றது. பெரியபுராணச் சூசனத்திலே, கண்ணப்பநாயனார் புராணம் முதலிய வற்றிற்கு எழுதிய சூசனப் பகுதிகளிலே பழைய செந்தமிழ் நடையின் போக்குப் படிந்திருக்கிறது. நாவலர் காலத்திலே தமிழ் நாட்டில், வட மொழிக்குப் பெருமதிப்பு இருந்ததாதலின், வடமொழிச் சொற்களைப் பெய்து தமிழ் வசனங்களை எழுதும் முறை அவர் காலத்தில் இருந்திருக்கின்றது. அந்நடையைத் தழுவிப் பெரியபுராண வசனத்தை அவர் எழுதினர். அந்நூலில் உள்ள திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் புராணம் முதலியவற்றிலே அவ்வகை நடை மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றது. தமிழ்ப் பதங்களை உபயோகிக்கூடிய இடங்களிலும் வடமொழிப் பதங்களை அவர் பிரயோகித்திருக்கின்றனர். சமயக் கருத்துக்கள், தத்துவக் கொள்கைகள் முதலியவற்றை எடுத்து விளக்குகின்ற இடங்களில் வடமொழிப் பதங்களை ஏராளமாகப் பெய்து எழுதுதல், அவரியல்பு என்பதற்கு அந்நூல் சான்றாக விளங்குகின்றது. அவ்வகை நடை பொதுமக்களுட் சைவ சமயக் கருத்துக்களைக் கேட்டறிந்த சிலருக்கே பெரிதும் பயன்படக்கூடியது. இனி, திருவிளையாடற் புராண வசனத்தில் அவர் கையாண்ட உரைநடை பெரியபுராண வசனத்திலுள்ள நடையிலும் சிறிது வேறுபட்டுள்ளது. அந்நூலிற் பொது மக்களுக்குரிய ஓர் இலகுவான நடைவகையை அவர் கையாள முற்பட்டனர் என்பது புலனாகின்றது. அந்நூலிலுள்ள கதைகளைச் சிறுசிறு வாக்கியங்களிலே தெளிவாக எடுத்துக் கூறியுள்ளார். அவர் இயற்றிய நூல்களிலே உள்ள நடைவகையில் வேறுபாடு உண்டெனினும் அவற்றிற்கெல்லாம் பொதுவாக உள்ள பண்புகள் பலவுள. எதைக்கூறினும் அதனை மக்கள் தெளிவாக அறிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு அந்நூல்களை எழுதினராதலின் அவர் நடையில் விசேடமாகக் காணப்படுவது தெளிவு. அத்தகைய தெளிவினை அக்காலத்தில் இருந்த ஏனைய ஆசிரியர்கள் எழுதிய நடைகளிற் காண்டலரிது. நாம் மேலே குறித்த நடைவகை மூன்றற்கும் உதாரணங்கள் வருமாறு:-

- (1) பழைய செந்தமிழ் நடையைத் தழுவி வந்த நடைவகைக்கு உதாரணம் :-

அன்பானது, குடத்துள் விளக்கும் உறையுள் வாளும் போல, ஒருவர் காட்டக் காணற் பாலதன்று; அவ்வன்புடை மையால் வெளிப்படும் செயல்களைக் கண்ட வழி, இவை உண்மையால், இங்கே அன்பு உண்டென்று அநுமித்துக் கொள்ளற் பாலதாம். அது “அன்பிற்கு முண்டோ வடைக்குந்தா

மார்வலர் -புன்கணீர் பூச றரும்” என்னும் திருக்குறளானும், “சுரந்த திருமுலைக்கே துய்ய திரு ஞானம்...” என்னும் திருக்களிற்றுப் படியாரானும் உணர்க. சிவனிடத்து அன்புடைமைக்கு அடையாளம் அச்சிவனுடைய உண்மையை நினைத்தல் கேட்டல் காண்டல் செய்த பொழுதே தன்வசம் அழிதலும், மயிர்க்கால் தோறும் திவலை உண்டாகப் புளகங் கொள்ளலும், ஆனந்த அருவி பொழிதலும், விம்மலும், நாத்தமுதமுத்தலும், உரை தடுமாறலும், ஆடலும், பாடலும், அவர் உவப்பன செய்தலும், வெறுப்பன ஒழிதலும் பிறவுமாம். (பெரியபுராணம்: கண்ணப்ப நாயனார் புராணம்: சூசனம்)

- (2) வடமொழிப் பதங்கள் கலந்து வந்த நீண்ட வாக்கியங்களைக் கொண்ட நடைக்கு உதாரணம்:-

அப்பொழுது சுத்த சாட்குண்ணிய பரிபூரணராகிய தோணியப்பர் அவருடைய முற்றிருத்தொண்டை நினைந்து, அவருக்கு அருள் செய்தற்குத் திருவுளங் கொண்டு, பார்வதி தேவியாரோடும் இடபாருடராய் எழுந்தருளி, தீர்த்தக் கரையை அடைந்து, உலக மாதாவாகிய உமாதேவியாரை நோக்கி, “உன்னுடைய முலைப்பாலைப் பொன்வள்ளத்திலே கறந்து இவனுக்கு ஊட்டு” என்று அருளிச் செய்தார். பரிபக்குவர்களாகிய ஆன்மாக்களிடத்திலே சகசமாயுள்ள மலத்தை நீக்கி அவர்களைச் சிவத்தோடு இரண்டறக் கலப்பித்தருளும் பராசத்தியாகிய உமாதேவியார் சென்றனைந்து, தம்முடைய திருமுலைப் பாலைப் பொன்வள்ளத்திலே கறந்து, சிவஞானத்தைக் குழைத்து, பிள்ளையாருடைய கண்ணீரைத் துடைத்து, கையிலே கொடுத்து ஊட்ட, சிவபெருமான் அழுகை தீர்த்து அநுக்கிரகஞ் செய்தருளினார். அப்பிள்ளையார் சர்வான்மாக்களுக்கும் பரம பிதாமாதாக்களாகிய சிவன் சத்தி இருவராலும் ஆளப்பட்டமையினாலே ஆளுடைய பிள்ளையார் என்னும் பெயரும், அரிபிரமேந்திராதி தேவர்களுக்கும் முனிவர்களுக்கும் எட்டாத சிவஞானத்தோடு சம்பந்தஞ் செய்தலினாலே திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி என்னும் பெயரும் உரையராயினார் (பெரியபுராண வசனம்: திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் புராணம்.)

- (3) சிறுசிறு வாக்கியங்களைக் கொண்ட இலகுவான நடைக்கு உதாரணம்:-

சில நாள் கழிந்தபின், சோழராசன், வரகுண பாண்டியனோடு போர்செய்யக் கருதித் தன் சேனையோடு வந்து, மதுரையை அணுகினான். வரகுண பாண்டியன், அஃதறிந்து, தன் சேனையோடு எதிர்த்து பொருதான். போரிலே சோழன் சேனை

பாண்டியன் சேனைக்குத் தோற்றோடிற்று. சோழனும் நாணிப் புறங்காட்டி ஓடினான். வரகுண பாண்டியன், சோழனைப் பிடிக்கும் பொருட்டுத் துரத்திக் கொண்டோடும் பொழுது, காவேரி நதியை அடைந்தான். அடைந்து, பூசத்துறையிலே ஸ்நானஞ் செய்து, அக்காவேரிக்குத் தென்பக்கத்துள்ள திருவிடை மரு தூரிற் சென்று, திருக்கோயிலினது கீழை வாயிலைக் கடந்து சென்றான். (திருவிளையாடற் புராண வசனம்: வரகுணனுக்குச் சிவயோகங் காட்டிய படலம்.)

இனி, நாவலர் எழுதியுள்ள சட்டுரைகள் கண்டனங்கள் முதலிய வற்றில் அவர் கையாண்ட நடைவகை நாம் மேலே காட்டிய நடைவகைகளிலும் சிறிது வேறுபட்டுள்ளது. சைவசமயம் போதிக்கும் உண்மைகளை ஐயந்திரிபற எடுத்துக் காட்டுவதோடு, கிறிஸ்துமதத்தினர் வெளியிட்ட கண்டன உரைகளைத் தக்கவாறு மறுத்துத் தம்முடைய கொள்கைகளை நிலைநாட்ட வேண்டுந் தேவை இருந்ததனாலும் மதமாற்றத்துக்கு ஆளாகாமற் சைவசமயிகளாகவே வாழ்ந்த கல்வியறிவில்லா மக்களையும் தம் சமயவழிகளை உறுதியாகக் கடைப்பிடித்து ஒழுகச் செய்யவேண்டும் நிலைமையிருந்ததனாலும், அவர் அந்நோக்கங்களுக்கு ஏற்றதொரு நடையிலே தம்முடைய கருத்துக்களை வெளியிட முனைவது அவசியமாயிற்று. சமயப்போட்டி காரணமாகப் பொது மக்களுடைய உள்ளத்தைக் கவரத்தக்க வகையில் எழுத்தாளர்கள் தங்களுடைய கருத்துக்களை வெளியிடத் தொடங்கிய காலம் நாவலர் காலமாகும். அக்காலத்திலே பொதுமக்களுக்குரிய நடையிற் கட்டுரைகளும் பிறவும் பிரசுரிக்கப்பட்ட பத்திரிகைகள் பல தோன்றலாயின. அவற்றுள் யாழ்ப்பாணத்திற் பிரசுரிக்கப்பட்ட உதயதாரகை, பாலிய நேசன், இலங்கை நேசன், இலங்காபிமானி, கிறிஸ்தோபகாரி முதலிய பத்திரிகைகளும் பிற பிரசுரங்களும் வெளிவரலாயின. அவற்றின் கண்ணே கையாளப்பட்ட நடைவகைகள் பொதுமக்களுக்கு உரியனவாக அமைந்திருந்தவை நாம் தெளிவாகக் காணலாம். அக்காலத்தில் மக்களுடைய சமயவாழ்க்கையிலே ஒரு புத்துயிர்க் கிளர்ச்சி ஏற்பட்டதோடு, ஆங்கிலக் கல்வி விருத்தியினால் உடலியல் நூல்கள், கணித நூல்கள், தர்க்க நூல்கள் முதலியன தமிழ் மொழியிலே தோன்றலாயின. அவற்றுக்கெல்லாம் ஏற்ற நடைவகை யொன்று உருவாக வேண்டியது அவசியமாயிற்று. ஆகவே தமிழில் உரைநடை ஒரு புதுவழியிலே செல்லத் தொடங்கிற்று. அதனை அறிந்து ஒரு செப்பமான முறையில் உரைநடையைக் கையாண்டு தமக்குப்பின் வரும் எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரு புதுவழியைக் காட்டியவர் நாவலர் எனக் கூறுதல் மிகையாகாது. உலக வழக்கிற் பயின்ற சொற்களுள் நூல் வழக்கிற்குரியனவற்றைத்

தெரிந்து, அவற்றைச் சிறுசிறு வாக்கியங்களில் அமைத்து அவர் எழுதினார். அவருரைநடையிற் பொருளில்லாத வெற்றுச் சொற்களைக் காண்டல் அரிது. தம்முடைய எண்ணக் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துதற்கு ஏற்ற சொற்களைத் தெரிந்து, பொருள் தெளிவாகப் புலப்படுத்தற்குரிய முறையில் அவற்றை அமைத்தலோடு, அப்பொருள் இனிது விளங்குமாறு குறியீடுகளைச் சரியான முறையில் இட்டு வாக்கியங்களை அமைத்தலில் அவருக்கு நிகரான எழுத்தாளர் அக்காலத்தில் இல்லையென்றே கூறலாம். வடசொற்களையும் திரிசொற்களையும் புகுத்தியெழுதும் முறை அக்காலத்திற் பெருவழக்காக இருந்தது. பெரியபுராண வசனம் என்ற நூலில் வேண்டாத அளவுக்கு வடமொழிப் பதங்களை அவர் உபயோகித்துள்ளனரெனினும், தாம் எழுதிய கட்டுரை முதலிய வற்றில் இன்றியமையாது வேண்டப்படும் இடங்களில் மட்டுமே வடசொற்களையும் திரிசொற்களையும் அவர் சேர்த்து எழுதியுள்ளார். தாம் எழுதுவது மக்களுக்கு இலகுவாகப் புலப்படுதல் வேண்டும் என்னும் நோக்கம் அவருக்கு இருந்ததனாலே, கடின சந்தி விகாரங்களை நீக்கி ஏகாரம் முதலியவற்றைப் பெய்து வாக்கியங்களை அமைத்திருத்தல் நோக்கற்பாலது. ஆங்கிலமொழித் தொடர்பினாலே தமிழ் மொழியில் உண்டான சில சொற்றொடர் வழக்குகளையும் ஆங்காங்கு பயன்படுத்தியுள்ள என்பதற்குப் பல உதாரணங்களை அவர் எழுதிய கண்டனவுரைகளிலும் பிறவற்றிலும் காணலாம். இங்ஙனம் பல்லாற்றாலும் உரைநடை வழக்கில் நாவலர் ஒரு புதுவழியைக் காட்டிச் சென்றார். அவர் எழுதிய கண்டன வுரை நடைகளும் அவரது உளக்கருத்தை எளிதாகவும் தெளிவாகவும் புலப்படுத்தும் இயல்பினவே. தாம் பிழையெனக் கண்டதொன்றைப் பிழையென்று அஞ்சாது எடுத்துக்கூறும் வீரப்பண்பு அவரிடத்தில் அமைந்திருந்தது. அவருரைநடையிற் காணப்படும் சிறப்பியல்புகளுள் அதுவும் ஒன்றாகும். பிறர்மதம் மறுத்துத் தம்மதத்தை நிறுவுமிடங்களிலே அவருடைய உரைநடை ஆற்றல் நன்கு புலப்படுகின்றது. அவர் எழுதிய கண்டன உரைகளுக்கு ஒரு உதாரணம் வருமாறு:

நுமது புலனிலார் குணத்தைச் சாதுக்கண்மீது ஏற்றி நுமது கிறிஸ்து யேசுவினால் நியாயத்தீர்ப்பு நாளில் பிரம்படி படாதீர்! இவ்விவிலிய குற்சிதம் யாம் அனுப்பாதிருக்க அனுப்பியதெனக் கனவு கண்டீரோ? கண்மயக்கால் நினைவிறந்து இறுத்தீரோ? தயை செய்து வாய் திறந்து மலரும்! மலரும்!! நுமது பாழ்மதக் கிறிஸ்தப் படுகுழியின் கண்ணே பல்லாயிரவர் வீழ்ந்து மாயாது, ஆரிய மதத்திலே நின்று உய்யும் வண்ணம் எமது விவிலிய குற்சிதம் நிறுத்திப் பெரும்புகழ் படைத்துப் பெரும் புண்ணியம் ஈட்டியதென்பதைச் சிறிது சிந்திப்பீராக. நுமது பாவ கன்மம்

அங்ஙனம் சிறிது சிந்திக்கவும் ஒட்டாதே! நுமது நூலுக்கு வேத நூலெனப் பெயரொன்று எங்கே திருடிச் சேர்த்திருக்கின்றீர்! நுமது பைபிலுக்கு அர்த்தம் வேதந்தானோ! உடலெங்கும் குழை கட்டித் தம்மைச் செடியெனக் காட்டித் தம்மைச் செடியெனக் கருதிப்போந்து வதியும் பக்கிகளை மெதுவாகப் பிடித்துச் சிக்கச்செய்யும் வேடரைப் போல, இந்தியாவிலேயுள்ள ஆரிய நூலாகிய இருக்காதி நான்கு வேதங்களின் பெயரை நுமது அஞ்ஞான நூலுக்குச் சூட்டிக் காட்டுக் கழுதைகள் போல மானமறியாது சஞ்சரிக்கும் பொறியிலாரையும் பிறரையும் வஞ்சித்து அகப்படுத்தும்பொருட்டு நீரும் நும்மை அடுத்த பிறருந் துணிந்தமை மிகவும் இழிந்த வஞ்சக மென்றே அறியக் கடவீர். நுமது விவிலிய நூலுக்கு வேதமென்று பெயரிட்டமை காம நூல் ஒன்றுக்குச் சன்மார்க்க நூலென்று பெயரிட்டமை போலாம். நுமது புஸ்தகத்துக்கு மூல பாஷைப்படி புஸ்தகமா மென்க. (விவிலியகுற்சித கண்டன திக்காரம்)

மாணவர்கள் படித்தறிதற்கென நாவலர் எழுதிய பாடநூல்களுட் சைவவினாவிடை, பாலபாடம் என்பன சிறந்தவை. மாணவர்களுடைய வகுப்பிற்குப் பொருந்தவும் மொழியறிவுக்கு ஏற்பவும் நல்ல தமிழிலே, படிப்படியாக உயர்ந்து செல்லும் நடையிலே எழுதப்பட்ட தமிழ்ப் பாடநூல்களுள் இந்நூல்களே முதன்முதலாக எழுந்தவை எனலாம்.

5. 19ம் நூற்றாண்டிலிருந்த பிற உரைநடை வகைகள்

நாவலர் காலத்திலே யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்த எழுத்தாளர் களுட் சி.குமாரசுவாமி முதலியார், கரொல் விசுவநாதபிள்ளை, அ.சதா சிவம்பிள்ளை ஆகியோர் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். அவர் களுட் குமாரசுவாமி முதலியார் உருத்திராக்ஷ மான்மியம் என்ற நூலை எழுதியுள்ளார். அந்நூல் பொதுமக்கள் படித்து உணர்தற்கென எழுதப் பட்டமையால், அது தெளிவான சிறிய வாக்கியங்களால் அமைந் துள்ளது. அந்நடையை நோக்கும் போது அந்நூற்றாண்டில் உருவாகிக் கொண்டு வந்ததும் அக்காலத்துக்கு உரியதுமாகிய நடை அவர் காலத் திலேயே ஆரம்பமாயிற்று என நாம் கொள்ளக்கிடக்கின்றது. அதற்கு ஓர் உதாரணம் வருமாறு:

மகத தேசத்திலே, சிறப்பின் மேம்பட்ட ஒரு நகரம் இருக் கின்றது. அதில் செல்வத்தான் மேம்பட்ட சுபுத்த னென்னும் அந்தண னொருவன் இருந்தான். அவனுக்குச் சிறப்பின் மிக்க ஐந்து புதல்வர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களுள் இளையோனாகிய

சாந்திக னென்பவன் வீதியிற் சென்று சிற்றி லிழைத்து விளை யாடுகின்ற குழந்தைப் பருவத்தில் ஒருநாள் சிறிய உருத்திராக்ஷ மணியொன்றைப் பூமியிற் கிடந்து எடுத்துக் கொண்டு வீட்டை அடைந்து, நூலிழையில் அம்மணியைக் கோத்துத் தனது கழுத்தில் அணிந்து கொண்டான்.

கரொல் விசுவநாதப்பிள்ளை வீசகணிதம் என்ற கணித நூலையும், சுப்பிரதீபம் என்ற கண்டன நூலையும் எழுதியுள்ளார். அக்கண்டன நூலுக்குச் சைவதூஷணபரிகார நிராகரணம் என்ற பெயரும் உண்டு. அது நாவலர் எழுதிய சைவதூஷணபரிகாரம், சுப்பிரபோதம் என்னும் நூல்களுக்கு மாறாக எழுந்த ஒரு கண்டன நூல் எனத் தெரிகின்றது. அந்நூல் வடமொழிச் சொற்கள் பெருந்தொகையாகக் கலந்த ஒரு நடையில் அமைந்துள்ளது. அதை நாம் படிக்கும் பொழுது 16 ம், 17 ம் நூற்றாண்டுகளில் வழங்கிய மணிப் பிரவாளநடை ஞாபகத்திற்கு வருகின்றது. அக்காலத்தில் அத்தகைய நடை பெருவழக்காக இருந்தமை யால் அவர் மட்டுமன்றி அவர் காலத்திலிருந்த ஏனைய எழுத்தாளர் களும் அதனைக் கையாண்டனர் என்பதற்கு உதயதாரகை முதலிய யாழ்ப்பாணப் பத்திரிகைகளிற் போதிய சான்றுகள் காணப்படுகின்றன. அவர் நடைக்கு ஓர் உதாரணம் வருமாறு:

இவ்வாறு ஒன்றற் கொன்று வேறு கூறாய் மாறு கொளப் பேசுகின்ற கிறிஸ்த சைவ சமயங்களை உள்ளபடி உள்ளவையும் விவேகித்துணராமல், சைவ தூஷண பரிகாரீ, நீ புண்ணிய ஸ்தலப் பிரகரண முதலாய்த் தபோப் பிரகரணமிறுவாயுள்ள 22. பிரகரணங்களிலும் புண்ணியம் புண்ணியம் என்று புலம்பிய தென்ன? சுய புண்ணியோபாயமுத்தியைப் பேசுகின்ற உன் மதத்தை அதிப்பிரபல பிரமாணத்திலே வியவஸ்தாபிக்கவும் திவ்விய புண்ணியாங்கிரக முத்தியைப் பேசுகின்ற கிறிஸ்தவ மதத்தைப் “பல பெரு நியாயங்களினாலே நிரகாரிக்கவும்” புகுந்தாய், புகுந்தும் என் செய்தாய்! அவலினை நினைந்து உரலினை இடித்தாய். நீ நிறுத்தவும் மறுக்கவும் எடுத்துக் கொண்ட பிரதிக்கைகளுக்குச் சார்பாகவாவது மாறாகவாவது ஒரு வாக்கியமும் சொன்னாயில்லை. கற்பனா கௌரவ தோஷம் உன் தலைமேல் மலை போலானது. (சுப்பிரதீபம்)

உதயதாரகைப் பத்திராதிபரும் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரித் தமிழா சிரியருமாய் விளங்கிய அ.சதாசிவம்பிள்ளை எழுதிய நூல்கள் பாவலர் சரித்திர தீபகம், நன்னெறிக்க ததா சங்கிரகம், சாதாரண இதிகாசம், வான சாஸ்திரம் முதலியன, அவர் கையாண்ட உரைநடை அக்காலத்தில் வாழ்ந்த ஏனைய எழுத்தாளர்கள் கையாண்ட உரைநடையிலும்

வேறுபட்டதொன்றாகக் காணப்படுகின்றது. அவர் யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சுவழக்கிற் பயின்ற சொற்றொடர்களை அப்படியே அமைத்து உரை எழுதினர் என்பதற்குப் பாவலர் சரித்திர தீபகத்திற் சான்றுகள் பலவிடங்களிலும் காணப்படுகின்றன. இதற்கு உதாரணம் வருமாறு:

இவர் பாடிய நாடகங்கள், சந்திரகாச நாடகம், இராமவிலாசம், நல்லை நகர்க் குறவஞ்சி, கண்டி நாடகம், ஏரோது நாடகம், சம்நீக்கிலார் நாடகம், இரத்தின வல்லி விலாசம் ஆதிய உக எனக்கேள்வி. இறுதியிற் சொல்லப்பட்டதே இவர் கடைசியாய்ப் பாடத் தொடங்கிய பாடல். அதனைப் பாடிக் கொண்டிருந்த தருணம் கஅசுடி-ம் ஆண்டு ஆனி-மீ உ-ம் உ புதன்கிழமை ஏசு பிராயத்திலே சட்டென யாதோர் நோயும் இன்றி இறந்தனராம். அத்தருணம் கனிட்ட புத்திரராம் ஆறுமுகநாவலர் உடன் இருந்தாரென்ப. இவர் புத்திரர் எ.எ.தம்பு என்பார் நெடுங் காலம் யாழ்ப்பாணங் கச்சேரி ஆராச்சியாயிருந்து இப்போது இளைப்பாறி இருக்கிறார். பரமநந்தர் என்னும் மற்றோர் மகன் நொத்தாரிசும் புலவருமாயிருந்து இறந்துவிட்டார். இவர் பாடத்தொடங்கி வீட்டிருந்த இரத்தின வல்லி விலாசத்தை ஆறுமுக நாவலரே பாடி முடித்தனர். கையறம் பாடுவதிலும் அதிகுரர் என்றும், கண்டி நாடகம் பாடிக் கொண்டிருந்த போது முற்றத்தில் நின்ற மாமரத்திற் காய்களை அரித்துக் கொண்டிருந்த அணிலுக்குக் கையறம் பாடச் சட்டென்று அது விழுந்து இறந்தது என்றும் சொல்லக் கேள்வி.

19-ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த எழுத்தாளர்கள் பலர் பல உரைநடை வகைகளைக் கையாண்டிருக்கின்றனர். அவர்களுள் இராமலிங்க சுவாமி களும், வீராசாமிச் செட்டியாரும் கைக்கொண்ட நடைவகைகள் ஒரு இனத்தைச் சேர்ந்தவை. மிக நீண்ட வாக்கியங்களிலே பொருளை அமைத்து எழுதும் முறை முற்காலத்துச் சாசனங்களிற் காணப்பட்டது. சாசனத் தமிழிலே சிலவேளைகளிலே இருநூற்றுக்கு மேற்பட்ட சொற்களை ஒரு வாக்கியத்தில் அமைத்து எழுதும் வழக்கும் இருந்துள்ளது. அம்மரபைத் தழுவிச் சீகன்பால்கு ஐயர் விவிலிய நூலை மொழி பெயர்த்திருப்பதை நாம் முன்னே குறித்தோம். அவர் கையாண்ட நடையிலும் சாசனங்களிலும் மக்களுடைய பேச்சில் வழங்கும் சொற்களும் சொற்றொடர்களுமே பெரும்பாலும் வந்துள்ளன. இதை நோக்கும் பொழுது இத்தகைய நடைவகையொன்று தமிழ்நாட்டில் இருந்துவந்திருக்கின்றது என்பதை அறியலாம். இராமலிங்க சுவாமிகள் தாம் எழுதிய மனுமுறைகண்ட வாசகம், சீவகாருணிய ஒழுக்கம், உண்மை நெறி, ஒழிவிலொடுக்கப்பாயிரவிருத்தி முதலிய உரைநடை

நூல்களில் மேற்கூறிய நடைவகையைத் தழுவி வாக்கியங்களை அமைத்திருக்கின்றனர்; எனினும், சாசனங்களிலுள்ள நடைக்கும் அவர் கையாண்ட நடைக்கும் சிறிது வேறுபாடு உண்டு. சாசனத் தமிழ்நடை இலக்கண வரம்புக்கு உட்பட்டது எனக் கூறமுடியாது. அது மக்களுக்கு எளிதிற் புலப்படக்கூடிய வழக்குமொழியில் அமைந்திருக்கின்றது. இராமலிங்க சுவாமிகள் கையாண்ட நடை இலக்கண வரம்புடையது மட்டுமன்றிக் கற்றோர் விரும்பக்கூடிய சொற்களில் எழுதப்பட்டுள்ளது; அதனால், அது பொதுமக்களுக்குப் பெரிதும் பயன்படக்கூடியது என நாம் கூறமுடியாது. அவருடைய வாக்கியங்கள் பல பக்கங்களுக்கு நீண்டு செல்லும் பண்பினையுடையன. அவர் எழுதிய வாக்கியங்களுக்கு மேல்வருவது ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும்; அது மனுமுறை கண்ட வாசகம் என்னும் நூலில் உள்ளது:

புத்திரன் பிறந்த சந்தோஷமான சமாசாரத்தைப் பாங்கி கள் அதிசீக்கிரமாக வந்து தம்மை மறந்த மனக்களிப்புள்ள வர்களாக எதிர்தின்று, “ஆண்டவனே! எங்கள் தலைவியார் திருவயிற்றிலிருந்து தேவரீர் புகழே வடிவாகவும், புண்ணியமே உயிராகவும் கொண்டு, பொன்னுலகத்தைக் காக்கின்ற புரந்தர னும் நாணமடையப் பூவுலகத்தைக் காக்கத்தக்க வல்லமையுள்ள புத்திரசிகாமணி உதயஞ் செய்தது” என்று விண்ணப்பஞ் செய் யக் கப்பல் துறைமுகத்தில் வந்ததென்று சொல்லக் கேட்ட வர்த்தகனைப் போலவும், கூடிப் பிரிந்த மங்கையின் குரலோசை யைக் கேட்ட நாயகனைப் போலவும், தாகங் கொண்டு தவிக்குங் காலத்தில் சமீபத்தே தண்ணீருண்டென்று சொல்லக் கேட்ட தேச சஞ்சாரியைப் போலவும்....

என இவ்வாறு செல்லுகின்றது அவ்வாக்கியம்.

வீராசாமிச் செட்டியார் இயற்றிய விநோதரசமஞ்சரி என்னும் நூல் சிறந்த உரைநடை இலக்கியமாகக் கருதப்படுகின்றது. அந்நூலில் உள்ள வாக்கியங்கள் மனுமுறை கண்ட வாசகம் முதலியவற்றிற் காணப்படும் வாக்கியங்கள் போல மிகவும் நீண்டு செல்லும் பண்பினை உடையன வாயிருந்தாலும் படிப்போருக்கு அலுப்புத் தோன்றாதவகையில் அவை அமைந்துள்ளன. உலகவழக்கில் உள்ள சொற்களையும் மக்களிடையே சாதாரணமாக வழங்கும் பழமொழிகளையும் உவமைகளையும் ஏற்ற இடங்களில் அமைத்து ஓசைச் சிறப்புடையதாக நகைச்சுவை தோன்றும் படி எழுதியிருப்பதனால் அது மக்கள் விரும்பிப் படிக்கத்தக்கதாக இருக்கின்றது. அந்நடையைக் ‘கதம்ப நடை’ எனக் கூறுவாரும் உள். மக்களிடையே வழங்கும் வடசொற்கள், தெலுங்கு முதலிய பிறமொழிச் சொற்கள், ஏற்ற இடங்களில் வருதலோடு இனிய ஓசையுடையதாக

வாக்கியங்கள் அமைந்திருந்தலால், அவர் நடை படிப்போர் மனத்தைக் கவரும் பண்பினையுடையதாகக் காணப்படுகின்றது. அவர் நடை நீண்ட வாக்கியங்களைக் கொண்டிருந்தாலும் அது படித்தற்கு இலகுவான ஒரு நடையாகும். அதற்கு ஓர் உதாரணம் வருமாறு:

அக்காலத்தரசர்களிற் சிலர் நிறை கல்வி கற்காமலும், அரசியற்று முறைமை இன்னதென்று குறியாமலும் சற்சன சகவாசஞ் செய்யாமலும், 'துரியோதனன் குடிக்குச் சகுனியைப் போல'க் கிருத்திரம குணமுள்ளவர்களையும், 'குதிரை பிடிக்கச் சம்மட்டி அடிக்கக் கூப்பிட்ட குரலுக்கு ஏன் என்ன'த் தக்கவர்களையும் சேர்த்துச் சிநேகித்துக் 'குப்பையிற் கீரை முளைத்தார் கப்பலுக்குக்காலாமா?' என்பதையும் நினையாமல், அவர்கள் துர்ப்போதனையைக் கேட்டு, விசுவசித்து நடந்து, வாய் வயிறென்பது அறியாமல் தின்று கொழுத்து, 'அறுப்புக்காலத்தில் எலிக்கு நாலு கூத்தியார்' என்பது போல இவர்கள் பல கூத்திமாலைப் படைத்து, அவர்கள் மோகவலையில் அகப்பட்டு, மதிமயங்கி, எந்நேரமும் கேளிக்கையிலும் சங்கீதத்திலும் சூது விளையாட்டிலும் களியாட்டிலும் சிந்தை வைத்து, வீண் காலம் கழிக்கிறதேயல்லாமல், இராச்சியத்தில் நினைவு வருகிறதில்லை.

19-ம் நூற்றாண்டில் எழுந்த உரைநடை நூல்களுள் வித்துவான் தாண்டவராய முதலியார் மொழிபெயர்த்து இயற்றிய 'பஞ்ச தந்திரம்' என்னும் நூல் கி.பி. 1826 -ம் ஆண்டில் வெளியிடப்பட்டதென அறியக் கிடக்கின்றது. அந்நூல் மாணவர்கள் படித்து அறிதற்கென எழுதப்பட்ட மையால் அதன் கண் ஒரு தெளிவான உரைநடை கையாளப்பட்டுள்ளது. அதுமட்டுமன்றி, அந்நூலிலுள்ள நடை படிப்படியாக உயர்ந்து செல்லும் பண்பினதாக அமைந்திருக்கின்றது. கடினமான சந்தி விகாரங்களும் அந்நூலில் வந்துள்ளன. மாணவர்களுடைய தமிழறிவை விரியச் செய்யும் நோக்கமாக ஆசிரியர் இந்நூலை எழுதினராகலின் அவருக்கு இயற்கையாக உள்ள நடை எதுவென இந்நூலைக் கொண்டு கூற முடியாதிருக்கின்றது.

மாயூரம் வேதநாயகம் பிள்ளையும் ராஜமையரும் 19-ம் நூற்றாண்டுக்குரிய உரைநடை ஆசிரியர்களெனினும் அவர்கள் காட்டி வைத்த வழியில் 20-ம் நூற்றாண்டு உரைநடையிலக்கியம் சென்று கொண்டிருக்கின்றதாகலின், அவர்கள் உரைநடை பற்றி அடுத்துவரும் அதிகாரத்தில் ஆராய்வோம்.

தமிழுரைநடை விருத்திக்குச் சாதகமாய் இருந்தவற்றுள் அவ்வக் காலங்களில் எழுந்த பத்திரிகைகள் மிக முக்கியமானவை. பத்திரிகைகள்

பலரும் படித்து அறிதற்கெனப் பிரசுரிக்கப்படுபவை; அதனால், அவற்றிற் கையாளப்படும் நடைவகை பலரும் படித்து அறியத்தக்கதாக அக்காலத்து வழங்கும் நடையையொட்டி அமைக்கப்படுதல் முக்கியமாகும். எனவே, அவற்றின்கண் அவ்வக்காலத்துக்குரிய நடைவகைகள் கையாளப்பட்டுவந்தமையைக் காணலாகும். 19-ம் நூற்றாண்டிலே தமிழ்நாட்டிலும் யாழ்ப்பாணத்திலும் பல பத்திரிகைகள் பிரசுரிக்கப்பட்டன. யாழ்ப்பாணத்திற் பிரசுரிக்கப்பட்ட பத்திரிகைகள் உதய தாரகை, இலங்கைநேசன், இலங்காபிமானி, கிறிஸ்தோபகாரி, பாலியர் நேசன், இந்துசாதனம் முதலியன. அவற்றுள், தமிழில் முதன்முதலாகப் பிரசுரிக்கப்பட்ட பத்திரிகை உதயதாரகை என்பது. இது தொடங்கியது கி.பி. 1841 -ம் ஆண்டாகும். அப்பத்திரிகையும் அதன்பின் வந்த ஏனைப் பத்திரிகைகளும் தமிழுலகத்திற்குப் பல வழிகளிலும் தொண்டு செய்துள்ளன. சமய கண்டனங்கள், தமிழுக்குப் புதியதாகவுள்ள மேலைத் தேசக் கலைகள், புதிய கருத்துக்கள் ஆகியவற்றைத் தமிழுரை நடையில் வெளிப்படுத்துதற்கு அப்பத்திரிகைகள் உதவியாக இருந்தமையால், தமிழுரைநடை வளர்ச்சியுறுவதற்கு அவை பெரிதும் உதவின என்றே கூறலாம். பாலிய நேசன் முதலிய பத்திரிகைகளிலே மாணவர்கள் படித்தறிதற்குரியனவாகக் கட்டுரைகள் முதலியன எழுதப்பட்டமையால், பொது மக்களேயன்றிப் பிள்ளைகளும் படித்தறியக் கூடிய அத்தகைய எளிமையுடையதாக அக்காலத்து உரைநடை அமைதற்கு அப்பத்திரிகைகள் செய்த உதவி பாராட்டத்தக்கது. இங்ஙனம் தமிழுரைநடை பொதுமக்களுக்குரியதாகவும், பிற மொழிகளில் உள்ள கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துவதற்கு ஏற்ற கருவியாகவும் அமைந்து பத்திரிகைகள் விளங்கியமையால், தமிழுரைநடை வரலாற்றில் அவை பாராட்டத்தக்க நிலையில் உள்ளன.

19-ம் நூற்றாண்டில் மக்களிடையே வழங்கிய பேச்சை ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுந்த உரைப்பகுதிகள் பல, அக்காலப் பத்திரிகைகளில் வந்துள்ளன. அவற்றின் கண் ஆங்கில மொழியின் சாயல் படிந்திருந்தலைக் காணலாம். காலத்துக்கேற்ற வகையிலே இயற்கை முறையில் உரைநடை அமைவதற்கு அவை எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றன. மேல்வருவது அவற்றிற்கு ஓர் உதாரணமாகும்:

ஏன்! குருமார்கள் சில தருணத்தில் மிகுதியாய்க் காத்திருந்து தங்களுதவிக்காரரை மெத்தக் கடுரமாய் நடத்தவில்லையோ வென்று கேட்டதற்கு, அவர் சொன்னார் - ஒருவேளை, அவர்களை அவர்கள் கடுரமாய் நடத்தக்கூடும். ஆனாலும், அவர்கள் வேதாகமம் விதித்தபடி நடந்து தங்களைப் போலப்

பிறரையும் பேணுகிறார்கள். அவர்களொருக்காலுந் தங்களுக்குந் தங்கள் பிள்ளை குட்டிகளுக்கும் பணம் பண்டத்தைச் சேர்த்து வையாமல் எப்பொழுதும் பிறர் நயத்துக்குரியவைகளைச் சாக்கிரதையுடன் நாடுகிறார்கள் - என்றார். அப்போ நான் சொன்னேன் - நீர் சொன்னது சரிதான். ஆனாலும் பாதிரிமாரிடத்திற் பெரிய பெரிய விஸ்தாரமான வீடுகளும், குதிரைகளும், பண்டிகளுமுண்டே. எங்களிடத்தில் அவைகள் இல்லை - ஏன். - எங்கள் வீடு மாதிரியாய்க் கட்டினால் என்ன வென்றேன். அதற்கவர் சொன்னார் நீரொரு மதி கெட்டவன் போலே காணுது. ஏனென்றால் அந்தக் குருமார் எப்பொழுதும் சொகுசாயிருந்தே பழகிவிட்டார்கள்.....

(உதயதாரகை:1844-ம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் 25-ம் தேதி)

மாணவர்க்கு ஏற்றதான நடையில் பிறநாட்டு விஷயங்களைப் பற்றிப் பாலிய நேசன் என்னும் பத்திரிகையில் எழுதிய ஒரு கடிதத்தின் முற்பகுதி வருமாறு:

அருமையான பிள்ளைகளே, நீங்கள் பிரம் தேசத்தில் நடக்கிற விசேஷ சம்பவங்களை அறிய விரும்புபவர்களின் றெண்ணிப் பின் வருவதை உங்களுக்கு எழுத விரும்புகின்றேன்.

உலகப் படத்திலே இலங்கையை மற்றத் தீவுகளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் அது ஒரு சிறிய தீவாகக் காணப்படும். ஆனால் அதின் மகத்துவத்தையோ அப்படத்திற் காணக் கூடாது. அது காட்டுகிறதாகிய தேசங்களில் வந்து பார்த்தால் அது விளங்கும். இராமரைத் தெய்வமாக வணங்குகிற பம்பே, பஞ்சாப்பு, அயோத்தி, வடமேற்கு மாகாணங்கள், வங்காளம் முதலிய தேசங்களில் வசிப்பவர்களுக்கு இலங்கை ஓர் விசேஷ ஸ்தலம். இராமேசுவரம், இராமர் அணை, அசோகவனம் இவைகளைக் காணும் விருப்பம் எவர்களுக்கும் இருக்கிறது. தமிழருக்குக் காசி இருக்கிற வண்ணமே வட இந்தியருக்கு இராமேசுவரமும், பிர மருக்கு இலங்கையு மிருக்கிறது.....

(பாலியர் நேசன் : ஆவணி 1887)

V. இருபதாம் நூற்றாண்டு

தமிழ் மொழியிலே உரைநடையும் உரைநடை இலக்கியமும் வளம் பெற்று விளங்குங் காலம் 20-ம் நூற்றாண்டு எனக் கூறுதல் மிகையாகாது. தமிழ் நாட்டில் ஆங்கிலக் கல்வி விருத்தியடைந்ததன் பயனாகத் தமிழ் மொழி அடைந்த சிறப்புகளுள் உரைநடை வளர்ச்சியை முக்கியமானதொன்றாகக் கூறலாம். இந்நூற்றாண்டுக்கு முன் வழங்கி வந்த பல்வகைப்பட்ட நடைகளோடு இப்பொழுது வழங்கிவரும் உரைநடையினை ஒப்புநோக்கிப் பார்க்குமிடத்திலேதான் இக்காலத்தில் உரைநடை மிக விரைவாக வளர்ச்சி பெற்று வருதலை நாம் தெளிவாகக் காணலாகும். முற்காலத்தினும் விரைவாக இக்காலத்தில் தமிழுரை நடை முன்னேறிச் செல்வதற்குப் பல காரணங்கள் உள. ஒரு மக்கட் குழுவினர் பேசும் மொழியும் அம்மொழியில் எழும் இலக்கியமும் வளர்ந்து செல்லுதல் பெரும்பாலும் அவர்களுடைய வாழ்க்கை முன்னேற்றத்திலேயே தங்கி இருக்கின்றது. தமிழ் மக்களுடைய வாழ்க்கை முறை இக்காலத்தில் விரைவாக மாறிக் கொண்டு செல்வதைப்போல முற்காலங்களில் அது அத்துணை விரைவாக மாற்றம் பெற்றுச் செல்ல வில்லை. நாகரிகமுள்ள பிறநாடுகளைப் பின்பற்றி நம்முடைய நாடும் இந்நூற்றாண்டிலே, விரைவாக முன்னேறிச் செல்கின்றது என்பது தெளிவத்தக்கது. சென்ற ஐம்பது ஆண்டுகளிலே தமிழ் மக்களுடைய வாழ்க்கை பல துறைகளிலும் முன்னேறியிருத்தலால், அதற்கிசையத் தமிழ் இலக்கியமும் தமிழ் உரைநடையும் வளர்ச்சியுற்று வருவன வாயின. இந்நூற்றாண்டு, பொது மக்களின் அறிவு ஆற்றல் ஆதரவாதி யவற்றிலே நாட்டின் ஆட்சியும் ஆக்கநலனும் தங்கியுள்ள காலமாகும். சமுதாய வாழ்க்கையில் அம்மக்கள் முக்கிய இடம் வகிக்கும் காலம் இதுவாதலின், இப்பொழுது அவர்களுக்கு உதவக்கூடிய வகையிலே உரைநடை வளர்ந்து வருதலை நாம் காண்கின்றோம்.

19-ம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் ஆங்கிலமொழிக் கல்வி தமிழ் நாட்டிற் பரவி வந்ததாயினும், அக்கல்வி முறையினால் தமிழ்நாடு

பெரிதும் பயனடையத் தொடங்கிய காலம் இந்நூற்றாண்டாகும். ஐரோப்பிய நாடுகளில் வளர்ந்து வந்த விஞ்ஞானக் கலைகள் முதலியன தமிழ் நாட்டிலே சிறிது சிறிதாகப் பரவத் தொடங்க, அவ்வறிவைப் பெற்ற தமிழ் மக்கள் அக்கலைகள் சம்பந்தமான கருத்துக்களைத் தமிழ்மொழி வாயிலாக வெளியிடுவதற்கு முற்பட்டமையால் தமிழ் உரைநடை ஒரு புது வழியிலே விருத்தியடையலாயிற்று. ஒரு மொழியில் புதிய கலைகள் உருவாகும் போது அக்கலைகளோடு தொடர்புற்றுள்ள புதிய கருத்துக்களும் அம்மொழியிற் புகுதலுண்டு. ஆகவே, அக்கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துதற்கேற்ற சொற்கள், சொற்றொடர்கள் முதலியன தோன்றுதலும், அவற்றை வெளியிடுதற்கு ஏற்ற வாயிலாக மொழிநடை அமைதலும் இயல்பாகும். ஆகவே, தமிழ் மொழி ஆங்கிலக் கல்வி விருத்தியினால் புதிய வேகத்தைப் பெற்று வளரத் தொடங்கிற்று. இங்ஙனம் கூறுவதால் ஐரோப்பிய நாகரிகத் தொடர்பு இந்நூற்றாண்டு தொடக்கமாகத்தான் ஏற்பட்டதெனக் கூறுதல் கருத்தன்று. 17-ம் நூற்றாண்டிலேயே அத்தொடர்பு ஏற்பட்டுவிட்டது. அதனால், அக்காலந்தொடக்கமாகத் தமிழில் உரைநடை ஒரு புது வழியில் வளர்ந்து வந்தபோதும், அது புதிய எண்ணக் கருத்துக்களை வெளியிடுவதற்கு ஏற்ற முறையில் வளர்ச்சியுறவில்லை. வீரமாமுனிவர் முதலாயினார்தம் சமயக்கருத்துக்களைத் தமிழ் உரைநடையில் வெளியிட்டனர். அவர் காலத்திலிருந்த தமிழ் மொழி அவர் புலப்படுத்தக் கருதிய சமயக் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துதற்கேற்ற கருவியாக இருந்திருக்கின்றது. வேதாந்தம், சித்தாந்தம் முதலிய தத்துவக் கொள்கைகளிற் காணப்பட்ட நுண் கருத்துக்களையும் பிறவற்றையும் தெளிவாகப் புலப்படுத்துதற்கு ஏற்ற ஒரு கருவியாகத் தமிழுரைநடை வீரமாமுனிவர் காலத்தில் இருந்தது என்பதற்குச் சிவஞான சுவாமிகள் இயற்றிய மாபாடியம் ஒன்றே போதிய சான்றாகும். ஆனால் வீரமாமுனிவர் பொதுமக்களுக்குப் புலப்படக்கூடிய ஒரு இலகுவான நடையிலே தம் சமயக் கருத்துக்களை எழுதி வெளியிட்டமைதான் அவர் தமிழுக்குச் செய்த தொண்டுகளுள் முக்கியமான தொன்றாகும். ஐரோப்பிய நாடுகளில் வளர்ந்துவந்த கலைகள் சம்பந்தமான புதிய கருத்துக்களைப் 19-ம் நூற்றாண்டிலும் இந்நூற்றாண்டிலும் தமிழ்மக்கள் ஆங்கிலக் கல்விமூலம் பெற்றதனாலும் அவர்கள் அவற்றைத் தமிழ்மொழி வாயிலாக வெளிப்படுத்த முயன்றதனாலும் இந்நூற்றாண்டிலேதான் தமிழ் உரைநடை பல்வேறு பட்ட எண்ணக்கருத்துக்களைத் தெளிவாக வெளிப்படுத்துதற்கு ஏற்ற வகையிலே விருத்தியடையலாயிற்று.

இனி, இக்காலத்து உரைநடையிற் காணப்படும் பண்புகள் சிலவற்றை நோக்குவோம். சமுதாய வாழ்க்கையிலே பொது மக்கள் சிறப்பிடம் பெற்று விளங்குகின்ற இக்காலத்தில் அம்மக்கள் படித்துப் பொருளறிதற்கு ஏற்ற ஒரு நடைவகை உருவாதல் இயல்பாகும். அது பேச்சு வழக்கிலுள்ள மொழிநடையிலே பொருளைத் தெளிவாக வெளிப்படுத்தும் இயல்பினதாக அமைதலே தக்கது. அத்தகைய உரைநடை வீரமாமுனிவர் காலத்தில் ஆரம்பித்ததாயினும் அவர் காலத்தின்பின் போற்றப்படாமையால் அது வழக்கொழிந்து போக, பழைய இலக்கண வரம்புடைய நடைமீண்டும் நிலை பெறுவதாயிற்று. எனவே, இந்நூற்றாண்டிற்கு முன் பொது மக்களுடைய அறிவு விருத்திக்கு அக்காலத்தைய உரைநடை பெரிதும் பயன்படவில்லை யென்பது தெரிகின்றது. கல்வியறிவிற் குறைந்த மக்களும் படித்தறியக்கூடிய நடை நாவலர் காலத்தில் ஆரம்பித்ததை நாம் முந்திய அதிகாரத்திற் கண்டோம். அங்ஙனம் அது நாவலர் காலத்திலே தோன்றினும் அது இந்நூற்றாண்டிலேயே விசேடமாக வளர்ந்து வருகின்றது. அந்நடையிற் காணப்படும் சிறப்பியல்புகளுள், கடினமான சந்தி விகாரங்களின்றி மொழிநடை அமைதல், பேச்சு வழக்கிலுள்ள சொற்கள், சொற்றொடர்கள் இலக்கண அமைதிகள் என்பன இடம்பெறுதல், ஆங்கில மொழியிற் கையாளப்பட்ட குறியீட்டு முறைகள் பயின்று வருதல் போல்வன சிலவாகும். முற்காலத்தில் கடின சந்தி விகாரங்களையும் பிரயோகித்து எழுதுதல் தமிழில் வழக்காறாக இருந்தது. பழைய உரைநடை நூல்களை இக் காலத்தில் அச்சிடுவோர் அவற்றிலுள்ள சந்திகளைப் பிரித்து எழுதி அச்சிட்டு வருதலால் முன்னே அந்நூல்களிற் கையாளப்பட்டிருந்த மொழிநடையின் உண்மை வடிவத்தை நாம் இப்பொழுது கண்டு கொள்ளல் முடியாததாகும். 18-ம், 19-ம் நூற்றாண்டுகளில் சந்தி விகாரங்களோடு அச்சிடப்பட்ட பழைய நூல்களை நாம் பார்க்கும்போது தான், முற்காலத்தில் அச்சந்தி விகாரங்கள் கையாளப்பட்ட வகை எமக்குத் தெரியவரும். இந்நூலில் 71-ம் பக்கத்திலே காட்டப்பட்டுள்ள தொன்னூல் விளக்க உரைப் பகுதியைப் பார்ப்போமாயின், முற்காலத்தில் சந்தி விகாரங்களைக் கையாண்டு எழுதப்பட்ட உரைநடை வகையினை நாம் காணலாம். முற்காலத்து ஆசிரியர்கள் அங்ஙனம் எழுதியதற்கும் இக்காலத்து எழுத்தாளர்கள் அங்ஙனமின்றிச் சந்தி பிரித்து எழுதுவதற்கும் ஒரு காரணம் கூறலாம்; சந்தி பிரித்து எழுதுவதால் சொற்களின் உண்மை உருவங்களை இலக்கண அறிவில்லாதவர்களும் எளிதிற் கண்டு பொருளறியத்தக்க நன்மை உளதாம். அந்நோக்கத்தினால் இக்காலத்திற் சொற்கள் சந்தி பிரித்து எழுதப்படுகின்றன. அதுவன்றியும் இக்காலத்து மக்கள் தமிழ்ச் சொற்களை உச்சரிக்கும் வகையும் சந்தி

பிரித்து எழுதுதற்கு வாய்ப்புடைத்தாக இருக்கின்றது என்றே கூறலாம். உதாரணமாக கற்றுண், பாற்சோறு என்னும் சொற்றொடர்கள் முறையே கல்தூண், கல்த்தூண் என்றும் பால்சோறு, பால்ச்சோறு என்றும் உச்சரிக்கப்படுகின்றன. சொற்றொடர்கள் பேச்சுவழக்கில் உள்ளவாறே எழுத்து வழக்கிலும் வருதல் சிறப்புடைத்து எனக்கருதுவோர் அவற்றைக் கல்த்தூண், பால்ச்சோறு என்று எழுதும் முறையினையும் கைக் கொள்ளுகின்றனர். இத்தகைய சந்தி விகாரங்களை டி,கே. சிதம்பரநாத முதலியார் தம் உரைநடையிற் கையாண்டிருந்தவை அவர் நூல்களிற் காணலாம். இங்ஙனம் தமிழ்ச் சொற்களை உச்சரிக்கும் வகையில் வேறுபாடு தோன்றியதற்கு இந்நாட்டில் ஆங்கிலக் கல்வி விருத்தியும் ஒரு காரணமாகலாம். தமிழ்ச் சொற்களை உச்சரிக்கும் வகைக்கும் ஆங்கிலச் சொற்களை உச்சரிக்கும் வகைக்கும் வேறுபாடு உண்டு. தமிழ் மக்களுடைய நாவிலே ஆங்கிலச் சொற்கள் நடமாடியதன் பயனாக அவர்கள் தமிழ்ச் சொற்களை உச்சரிக்கும் போது சிற்சில வகைகளில் வேறுபடுத்தி உச்சரிக்கப் பழகியதனாலும் சந்தி பிரித்து எழுதும் முறை இக்காலத்தில் நிலவலாயிற்று. நிலைமொழி ஈற்றில் ளகர லகரங்கள் நிற்பின், அவற்றோடு புணரும் வருமொழி முதலிலுள்ள தகரம் சில இடங்களில் முறையே டகரமாகவும் றகரமாகவும் திரிதற்கு விதிகள் நன்னூல் முதலிய இலக்கண நூல்களிற் கூறப்பட்டுள்ளன. அவ்விதிகளுக்கிணங்கச் சந்தி கூட்டி எழுதும் வழக்கு இக்காலத்தில் அருகிப் போதற்கு அப்புணர்மொழிகளை உலகினர் பேச்சுவழக்கில் உச்சரிக்கும் வகையில் உண்டான மாற்றங்களை ஒரு முக்கிய காரணமாகக் கூறலாம். உதாரணமாக, 'அதனால்+தான்' என்பதை 'அதனாற்றான்' என்று எழுதுதல் பண்டை வழக்கு. இக்காலத்திலோ, அது 'அதனால் தான்' என்றே உலகப் பேச்சில் வழங்குகின்றது. இவ்வாறு பிரித்தெழுதுதல் பிழையென்பதை உன்னியே, நாவலரவர்கள் ஏகாரத்தைப் பெய்து 'அதனாலே தான்' என்று எழுதினர். பழைய இலக்கண விதிகளுக்கு அமையாமல் எழுதும் வழக்கு இக்காலத்தில் தோன்றி வருகின்றது. காலத்தின் போக்கிற்கு இணங்க மொழிநடை அமைகின்றது என்பதற்கு இது ஒரு சான்றாகும். இக்காலத்து உரைநடை எல்லார்க்கும் புலப்படக்கூடியதாக அமைவதற்கு நாம் மேலே கூறியவை தவிர வேறும் சில காரணங்கள் கூறலாம். பேச்சு வழக்கில் உள்ள சொற்கள், சொற்றொடர்கள், இலக்கண அமைதி முதலியவற்றை இக்காலத்து எழுத்தாளர்கள் பெரிதும் பயன்படுத்துதலினாலே இக்காலத்து உரைநடை மக்களுக்குத் தெளிவாகப் புலப்படுகின்றது. அது பேச்சு வழக்கோடு மிக நெருங்கிய தொடர்புடையதாக இருத்தலினாலேதான் அது பெரிதும்

போற்றப்படுகின்றது. இத்தகைய நடைதான் ஓர் இயற்கை நடை எனப்படுகின்றது. அங்ஙனம் பேச்சு வழக்கோடு தொடர்பில்லாத ஒரு நடை இயற்கை நடையாகாது. முற்காலங்களிற் கையாளப்பட்ட நடை வகைகளுட் சில, செயற்கைப் பண்பு வாய்ந்தனவாக இருந்தவை நாம் முந்திய அதிகாரங்களுட் கண்டோம். பெயரெச்ச வினையெச்சங்களை அமைத்து வாக்கியங்களை மிக நீட்டி எழுதுவது முற்கால வழக்காறாக இருந்தது. இக்காலத்தில் அம்மரபு கைவிடப்பட்டு வருகின்றது. பொருளைச் சிறுசிறு வாக்கியங்களிலே தெளிவாக அமைத்து எழுதும் முறையைச் சிறந்த எழுத்தாளர்கள் கையாண்டமையால், அந்நடைவகை இக்காலத்திற் பெருவழக்காகிவிட்டது. (பொதுமக்கள் விரும்பிப் படித்தற்கு உரியநடை சிறுசிறு வாக்கியங்களாக அமையும் நடையே, அத்தகைய நடை இக்காலத்தில் தேவைப்பட்டமையால் அத்தேவைக்கு ஏற்ப அந்நடைவகை இக்காலத்தவரார் பெரிதுங் கையாளப்பட்டு வருகின்றது). இந்நடை பல்வகைப் பொருள்களையும் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டத்தக்க ஆற்றலுடையதாக அமைந்திருத்தல் நோக்கற் பாலது. இத்தகைய ஆற்றல் வாய்ந்த இந்நடையினை இலக்கண வழக்கள் மலியப் பெற்றதொன்று எனக் கருதுவாரும் உளர். தொல்காப்பியர் கூறிய விதிகளுக்கு அமைய எழுதும் முறை இக்காலத்திற் கைவிடப்படுகின்றதே யென்று வருந்துவாரும் பலருளர். வழக்கிலுள்ள மொழி எதுவாயினும் அதன் இலக்கண மரபு காலத்திற்குக்காலம் மாற்ற மடைந்து செல்லும் இயல்பினது. இந்நூற்றாண்டிலே பேச்சு வழக்கிலும் எழுத்து வழக்கிலும் உள்ள தமிழ் மொழி, இலக்கண அமைதியிலே முற்காலத்துத் தமிழிற் பெரிதும் வேறுபட்டிருத்தலில் வியப்பொன்று மில்லை. இக்காலத்து வழக்கிலுள்ள மொழிக்கு இலக்கணம் எழுதப் படாமையான் அதற்கு இலக்கணம் தொல்காப்பியமும் நன்னூலும் என்று எண்ணி, அந்நூல்களிற் கூறப்பட்டுள்ள விதிகளுக்கு அமையாத இக்காலத்து வழக்குக்களை யெல்லாம் பிழையெனக் கருதுகின்றோம். வளரும் மொழிகளில் இயல்பை நாம் அறிந்து கொள்ளாமையே இதற்குக் காரணமாகும்.

தமிழிலக்கிய வரலாற்றை நோக்குமிடத்து இந்நூற்றாண்டு தமிழ் முரைநடைக்குச் சிறப்பாக உரியகாலம் என்பது தெரிகின்றது. தமிழ்நாடு ஏனை இந்திய நாடுகளைப் போல விழித்தெழுந்து முன்னேறிச் செல்லும் இக்காலத்திலே, தமிழ் மக்களுடைய அறிவு விருத்திக்குப் பெரிதும் பயன்படத் தக்கதாக இருப்பது உரைநடையாகவின் அறிஞர்கள் அதனைச் செய்யுள் நடையிலும் சிறந்த சாதனமாகப் போற்றி வருகின்றனர். பல்வகைப்பட்ட பொருள்களை யெல்லாம் எடுத்துக் கூறுதற்கு ஏற்ற ஒரு

கருவியாக அது கையாளப்பட்டு வரலால், அது ஆற்றல் வாய்ந்த தொன்றாக இக்காலத்தில் விளங்குகின்றது. மேலைத் தேசங்களிலே தோன்றி வளர்ந்த கலைகள் தமிழ் நாட்டிலும், பரவநேர்ந்த காரணத்தாலும், ஆங்கில மொழியிலுள்ளவற்றுள் தமிழ் மக்களுக்குப் பயன்படத்தக்கவற்றை யெல்லாம் தமிழ் மொழியிற் பெயர்த்து அமைக்க வேண்டுங் காரணத்தாலும் அவற்றிற்குச் செய்யுள் நடையிலும் பார்க்க உரைநடையெ மிகப் பொருத்தமான கருவியாகக் காணப்பட்டமையால், எழுத்தாளர்கள் தம் எண்ணக் கருத்துக்களை வெளியிடுதற்கு உரை நடையினையே பெரும்பாலும் கைக்கொள்ளலாயினர். அதனாலேதான், இக்காலப்பகுதி உரைநடைக்கு உரிய காலப்பகுதி எனப்படுகின்றது. முற்காலப்பகுதிகளிற் செய்யுள் நடை எத்தகைய செல்வாக்கை உடையதாக இருந்ததோ அத்தகைய செல்வாக்கை இப்பொழுது உரைநடை பெற்று விளங்குகின்றது. முற்காலப் புலவர்கள் தங்கள் உணர்ச்சியனுபவங்களைச் செய்யுளினாலேயே வெளிப்படுத்தினர். தர்க்க முறைப் படி ஒன்றைக் கட்டுரைக்க வேண்டிய இடத்திலே மாத்திரம் உரை நடையைக் கைக்கொண்டனர். ஆனால், முற்காலத்துப் புலவர்கள் செய்யுள்வாயிலாக வெளிப்படுத்திய கருத்துக்கள் உணர்ச்சிபேதங்கள் முதலியன இக்காலத்தில் உரைநடைவாயிலாக வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. ஆகவே, தர்க்க முறையாகவும் தெளிவாகவும் ஒரு பொருளை விளக்குதற்கு மட்டுமன்றி, உணர்ச்சிபேதங்களைப் புலப்படுத்துதற்கும் ஏற்ற கருவியாக இந்நூற்றாண்டிலே தான் உரைநடை மிகவும் வழக்குறத் தொடங்கியது. எத்தகைய கருத்துக்களையும் இக்கால உரைநடையில் வெளிப்படுத்த முடிகின்றது. அது ஆற்றலுடைய தொன்றாக இராவிடின் நாம் அதனை அவ்வாறு பயன்படுத்த முடியாது. எம்மொழியாளரும் போற்றும் சிறப்பு வாய்ந்த கதைகளும் கற்பனைச் சித்திரங்களும் உரைநடையில் இக்காலத்து வெளிவருதலைக் கொண்டு இக்கால உரைநடையின் ஆற்றலை நாம் ஒருவாறு மட்டிட முடிகின்றது.

இனி, இக்காலத்தில் உரைநடை எவ்வெவ் வழிகளில் விருத்தியடைந்துள்ளது என்பதை நோக்குவோம். முற்காலங்களிலே இலக்கண விதிகள், தத்துவக் கொள்கைகள், சமயக் கருத்துக்கள் முதலியவற்றை விளக்குதற்கே உரைநடை பயன்படுத்தப்பட்டதென்பதை நாம் முந்திய அதிகாரங்களிற் கூறினோம். இக்காலத்தில் அத்தகைய பொருள்களை விளக்குதற்குப் பயன்படுத்தப்படுவதோடு இயற்கைக் காட்சிகள், வாழ்க்கைச் சம்பவங்கள், உணர்ச்சிபேதங்கள் முதலியவற்றைத் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுதற்கும் விஞ்ஞான சாஸ்திர விதிகளையும் ஆய்வுகளையும் நுட்பமாக எடுத்துக்கூறுதற்கும் உரைநடை பயன்படுத்

தப்படுகின்றது. உணர்ச்சி பேதங்களை வெளிப்படுத்துதற்கும் காட்சிகளை வருணிப்பதற்கும் செய்யுள் நடை வாய்ப்புடைத்தாதலின் முற்காலத்திற் புலவர்கள் அதனைப் பயன்படுத்தினர். செய்யுளிலுள்ள ஓசை உணர்ச்சியைப் புலப்படுத்துதற்குப் பெரிதும் பயன்படுவது. அத்தகைய ஓசைக் கட்டுப்பாட்டின் உதவியின்றியே, இக்காலத்து எழுத்தாளர்கள் உரைநடையைப் பயன்படுத்தி உணர்ச்சி பேதங்களைப் புலப்படுத்த முன்வந்ததனால், உரைநடை ஒரு புதுவழியில் வளரலாயிற்று. இக்காலத்து நாவல்கள், சிறுகதைகள் முதலியவற்றிலே சிறந்த கற்பனைச் சித்திரங்கள், காட்சிகள், வாழ்க்கைச் சம்பவங்கள் சொல்லோவியங்களாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அங்ஙனம் அமைப்பதற்குக் கையாளப்படும் உரைநடை வகைக்கும் தர்க்க முறையாக ஒன்றைக் கட்டுரைத் தற்குக் கையாளப்படும் உரைநடைக்கும் மிக்க வேறுபாடுண்டு. இவ்விருவகை நடைகளுக்கிடையேயுள்ள வேறுபாடுகளையாவது உணர்ச்சி பேதங்களைப் புலப்படுத்துதற்குரிய நடையிற் காணப்படும் பண்புகளையாவது எடுத்து விளக்குதல் எமது நோக்கமன்று. இக்கால வழக்கிலுள்ள உரைநடைகளின் நெறிமுறைகளை மாத்திரம் சுட்டிக் காட்டுதலே எமது நோக்கமாதலின், வழக்கிலுள்ள நடைவகைகளிற் காணப்படும் தனிப்பட்ட பண்புகளை ஆராயாது விடுகின்றோம்.

இக்காலத்து வழக்கிலுள்ள உரைநடை வகைகளைப் பலவாக வகுக்கலாம். அவற்றுள் விஞ்ஞான சாஸ்திரக் கலைகளை எடுத்துக் கூறுதற்குக் கையாளப்படும் நடைவகை ஒன்று. அந்நடையிலேதான் இக்காலத்துப் பள்ளிக்கூட மாணவர்களுக்கென எழுதப்படும் பௌதிக, இரசாயன நூல்கள் முதலியன எழுதப்படுகின்றன. உணர்ச்சிக் கலப்பில்லாத வகையிலே தர்க்கமுறையாகப் பொருள் அமைந்திருத்தலே அந்நடைக்குரிய தனிப் பண்பாகும். உணர்ச்சி பேதங்களைப் புலப்படுத்துதற்குரிய நடை அந்நடையிலும் வேறுபட்டதொன்றாகும். அதன்கண் உவமையுருவங்கள் மலிந்து கிடத்தலும் ஓசைச் சிறப்புடையதாக வாக்கியங்கள் அமைதலும் சுவையுடையதாகக் காணப்படுதலும் உண்டு. ஒரு காட்சியை அல்லது ஒரு நிகழ்ச்சியை விவரிக்கும்போது கையாளப்படுகின்ற நடை மற்றொன்று. ஒரு வாழ்க்கைச் சம்பவத்தை எடுத்து விவரித்துக் கூறும் போது ஆசிரியன் ஒருவன் தன் கூற்றாகவும் பிறர் கூற்றாகவும் அமைத்து எழுதும் நடைவகை வேறொன்று. ஒரு பொருளிலுள்ள குற்றங் குறைகளைப் பட்சபாதமின்றி ஆராய்ந்து கூறும்போது கையாளப்படும் நடைவகை நாம் மேலே காட்டிய நடைவகைகளிலும் வேறுபட்ட தொன்றாகும். இங்ஙனம் பல்வேறு வகைகளில் உரைநடை இந்நூற்றாண்டில் வளர்ச்சியுற்று

வருகின்றது. மேற்கூறிய நடைவகைகளுக்கு உதாரணங்கள் காட்டுவோமாயின் இவ்வதிசாரம் மிக விரிவுறுமாதலின் அவற்றைக்காட்டாது விடுகின்றோம்.

இக்காலத்து வழங்கிவரும் உரைநடைவகைகளை நோக்குமிடத்துப் பொதுமக்களுக்கு உரியதும், எத்தகைய எண்ணக் கருத்துக்களையும் இலகுவாக வெளிப்படுத்துதற்கு ஏற்றதும், ஆற்றல் வாய்ந்ததும், வளர்ச்சிக்குரியதுமான புதிய நடை ஒன்றினைத் தோற்றுவித்தற்கு எழுத்தாளர்கள் செய்துவந்த பிரயத்தினங்களை நாம் காணலாகும். தமிழைச் சிறிதளவு கற்றோரும் படித்துப் பொருளறிந்து கொள்ளுதற்குரிய நடையே இக்காலத்திற்கு உரியது. இதனை நாம் உணரக் கூடியதாக இருப்பினும் இந்நூற்றாண்டின் ஆரம்ப காலத்தில் வாழ்ந்த எழுத்தாளர்களுட் பெரும்பாலார் தெளிந்து கொள்ளவில்லையென்றே கூறலாம்; ஆயினும், கடினமான தமிழில் எழுதக்கூடிய ஆற்றல் உள்ள அவ்வெழுத்தாளர்களும் காலத்தின் போக்கிற்கிணங்க, நடையினை ஓரளவிற்கு இலகுவாக்கி எழுதினர் என்பதை அவர்கள் எழுதியன வற்றைக் கொண்டு கூறலாம். மக்களுடைய அறிவைப் பலதுறைகளிலும் விருத்தி செய்தற்கு உரைநடை பயன்படுத்தப்பட்டதனால், அது பல வழிகளில் செல்லத் தொடங்கிற்று. அதனாற் பல வகை நடைகள் தோன்றலாயின. வடசொற்களை அதிகமாகக் கலந்து வடமொழிக்கு உரிய ஓசைச் சிறப்புடன் விளங்கும் நடையொன்றினைச் சிலர் கையாண்டனர். வேறு சிலர் ஆங்கிலச் சொற்களைப் பெய்து எழுதினர். மக்களிடையே வழங்கும் பேச்சுமொழியில் உரைநடை அமைவதே தக்கது எனக் கருதினோர் மக்கள் பேசுவது போலவே எழுதத் தொடங்கினர். பாட்டிற்குரிய ஓசைப் பண்புகளை உரைநடையில் அமைத் தெழுதினர் ஒரு சாரார். பிறமொழிக் கலப்பால் நம்மொழி பழுதுறும் என எண்ணினோர் தனித்தமிழ் நடை ஒன்றைக் கையாண்டனர். பழைய செந்தமிழ் நடையை விரும்பினர் ஒரு சிலர். அந்நடையிற் புதுமையில்லாதிருத்தலைக் கண்ட வேறு சிலர் காலத்திற்கு ஏற்ற புதிய நடையொன்றை உருவாக்கினர். இவ்வாறு எழுந்த நடைவகைகள் கலப்புத்தமிழ் நடை, பேச்சுத் தமிழ்நடை, எதுகை மோனைத் தொடை நடை, தனித்தமிழ் நடை, செந்தமிழ் நடை, மறுமலர்ச்சி நடை எனப் பல வகைப்படுகின்றன. அவற்றுள் 19-ம் நூற்றாண்டில் வழங்கிய உரையோடு நெருங்கிய தொடர்புடையது செந்தமிழ் நடையாகும். அந்நடையை வளர்த்த எழுத்தாளர்கள் பலர். அவர்கள் எல்லாரையும் பற்றி இச்சிறு நூலிற் குறித்தல் இயலாதாகலின், அவர்களுள் ஒரு சிலரை மட்டுமே ஈண்டுக் குறிப்பிடுகின்றோம்.

இக்காலத்திலே செந்தமிழில் உரைநடை எழுதியவர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுமுன் 19-ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த வேதநாயகம் பிள்ளை, ராஜமையர் ஆகிய இரு புலவர்களைப் பற்றி முதலிற் குறிப்பிடல் தக்கதாகும். ஏனெனின், மக்கள் வழங்கும் மொழியை ஆதாரமாகக் கொண்டு இலக்கணமரபு பிறழாது இக்காலத்தில் நிலவி வரும் செந்தமிழ் நடையினை நாம் முதன் முதலாக அவர்கள் இயற்றிய நூல்களிலேயே காண்கின்றோம். எனவே, அந்நடையினைக் கையாண்ட அவ்விருவரையும் முதலிற் குறிப்பிடுதல் பொருத்தமாகும். ஆங்கிலக் கல்வி காரணமாகத் தமிழிலே தோன்றிய இலக்கிய வகைகளுள் நாவல், சிறுகதை, கட்டுரை என்பன சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை. வேதநாயகம் பிள்ளை எழுதிய பிரதாப முதலியார் சரித்திரம், சகுண சுந்தரி சரித்திரம் என்பவை நாவல் இலக்கிய வகையைச் சார்ந்தவையெனினும், நாவல் இலக்கியத்திற் காணப்படவேண்டிய சிறந்த பண்புகளை அவற்றிற் காணமுடியாது. அந்நூல்கள் வாயிலாக அக்காலத்து மக்களின் சமுதாய வாழ்க்கையிற் காணப்பட்ட சில குறைபாடுகளை நீக்குதலையே அவர் முக்கிய நோக்கமாகக் கொண்டனராகலின், தாம் எடுத்துக்கொண்ட கதையை வளர்த்துச் செல்வதிற் கருத்தைச் செலுத்தாது சில உபகதைகளை இடையிடையே புகுத்தியும் நீதி முறைகள் சிலவற்றை ஆங்காங்கு விளக்கியும் அற்புத சம்பவங்கள் சிலவற்றை அமைத்தும் கதையை நீட்டிச் சென்றதனால், நாவலுக்குரிய தரத்திலிருந்தும் அவை தாழ்ந்து விடுகின்றன. எனினும், தமிழிலே நாவலிலக்கியம் தோன்றி வளர்வதற்கு ஒரு வழி காட்டியாக அவை எழுந்தன எனக் கூறுதல் பொருத்தமாகும். அவர் இயற்றிய பெண்கல்வி என்பது கட்டுரை வகையைச் சேர்ந்தது. ஆங்கில இலக்கிய வகைகளுள்ளே ஒன்றாக விளங்குவது கட்டுரையிலக்கியம். அது தமிழிலே சிறப்பாக வளரவில்லையென்றே கூறலாம். பெண்கல்வி என்பது கட்டுரை வகையைச் சேர்ந்ததெனினும் கட்டுரையிற் காணப்படவேண்டும் பண்புகள் அதன்கண் மிகக் குறைவாகவே வந்துள்ளன. அவர் கூற எடுத்துக்கொண்ட பொருள் பெண்கல்வியெனினும் அதன்கண் பல நீதிநெறிகள், தாய்மொழிப்பற்று, கடவுட்பத்தி, சிறந்த அரசியல்முறை, ஒழுக்கத்தின் உயர்வு, கற்பின் மகிமை இன்னோரன்ன பல இடம் பெற்றுள்ளன. கட்டுரை இலக்கணங்கள் சிறப்பாக அதன்கண் அமையப் பெறாத போதிலும், தமிழிலே கட்டுரையிலக்கியம் ஆரம்பித்ததை அது எமக்கு ஞாபகப்படுத்தி நிற்கின்றது.

வேதநாயகம்பிள்ளையை ஒரு நாவலாசிரியர் அல்லது கட்டுரையாசிரியர் எனக் கூறுவதிலும், சிறந்த உரைநடையாசிரியர் எனக் கூறுதல்

மிகப் பொருத்தமாகும். அவர் கையாண்ட நடை அக்காலத்தில் வாழ்ந்த ஏனை எழுத்தாளர்கள் கையாண்ட நடைவகைகளிலும் சிறிது வேறு பட்டதொன்றாகும். பொது மக்களுடைய முன்னேற்றத்தை மனத்திற் கொண்டு நூல்களை இயற்றினராகலின், அம்மக்கள் விரும்பிப் படிக்கக் கூடிய ஒரு நடையினை அவர் கையாளுதல் அவசியமாயிற்று. ஆகவே மக்களிடையே வழங்கும் சொற்றொடர்களையும் பழமொழிகளையும் நகைச்சுவை பட அமைத்து எழுதலாயினர். வடமொழிப் பதங்களைப் பெய்து தமிழ் வாக்கியங்களை எழுதும் முறை அவர் காலத்து எழுத்து வழக்கிலே மலிந்திருந்ததாகலின், அம்மொழிப் பதங்கள் அவருரையிற் ஆங்காங்கு காணப்படுகின்றன. ஒரு காலத்து வழக்கினை அக்காலத்தில் வாழும் எழுத்தாளன் ஒருவன் முற்றாக மாற்றி விட முடியாது. எனவே அவர் காலத்தில் வழக்கிலிருந்த உரைநடையிற் காணப்பட்ட சில பண்புகள் அவர் உரையிலும் காணப்படுகின்றன; ஆயினும், அவருரையிற் காணப்படும் எளிமையையும் நகைச்சுவைப் பண்பினையும் ஆற்றொழுக்குப் போல வாக்கியங்கள் செல்லும் வகையினையும் மக்களோடு உரையாடும் பான்மையிலே சுவையுள்ள பழமொழிகளைப் பொருத்தமான இடங்களில் அமைத்துச் செல்லும் முறையினையும், பொது மக்களுடைய பேச்சு வழக்கையொத்த அநாயாசமான ஓசைப் பண்பையும், அவர் காலத்தில் வாழ்ந்த ஏனை எழுத்தாளர்கள் கையாண்ட நடைகளிற் காணமுடியாது. அவர் வாக்கியங்களிலே கடினமான சொற்களையோ, உலக வழக்கிற் காணப்படாத இலக்கண முடிபுகளையோ நாம் காண முடியாது. அவர் நடை பிறர் பின்பற்றக்கூடிய நயமுள்ள தெளிந்த நடையாகும். வாசகர்களுக்கு இன்பம் தரவல்ல நகைச்சுவை பொருந்திய அவர்நடைக்கு மேல் வருவது ஓர் உதாரணமாகும்:

ஆதியூரில் அருமைநாதபிள்ளை என்பவன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் சனியனை விலைக்கு வாங்குவது போல், ஏககாலத்தில் இரண்டு தாரங்களை மணஞ் செய்து கொண்டான். அந்தத் தாரங்கள் இருவருஞ் சகோதரிகள், கலியாணம் நடந்த மறுவருஷத்தில் மூத்தவன் ஒரு பெண்குழந்தை பெற்றான். அந்தக் குழந்தை பிறந்து ஒரு மாசத்துக்குப் பின்பு இளைய தாரமும் ஒருபுத்திரியைப் பெற்றான். மூத்த தாரத்தின் மகள் பேர் குணபூஷணி, இளையதாரத்தின் மகள் பேர் மோகனமாலை. அந்தப் பெண்களுக்குப் பத்து வயசு நடக்கும் போது, மூத்ததாரம் இறந்து, அவளுடைய முன்னோர்கள் போன இடத்துக்குப் போய்விட்டான். அவள் இறந்து போனபிறகு, அவளுடைய மகளான குணபூஷணி இடத்தில் கஷ்டகாலம் வந்து இஷ்டஞ்

செய்ய ஆரம்பித்தது..... வருஷத்துக்கு ஒருதரத் தீபாவளியில் அவள் தேகத்தில் எண்ணெய் பட்டிருக்குமோ என்னவோ அதுவுஞ் சந்தேகம். சிட்டுக்குருவியின் தலைமேலே பனங் காயைக் கட்டினதுபோல, வீட்டு வேலைகளையெல்லாம் அவளே செய்யும்படி, அவள் மேலே சுமத்தினார்கள்..... அவளுடைய தகப்பன் இளைய தாரத்தினுடைய கோளைக் கேட்டுக் கொண்டு, மகளுக்கு நடக்கிற அநியாயங்களை விசாரிக்காமற் பராமுகமா யிருந்து விட்டான். அதனால் அருமைநாத பிள்ளைக்கு எருமைநாத பிள்ளையென்கிற பட்டப்பெயர் கிடைத்தது. (பிரதாப முதலியார் சரித்திரம்: 33ம் அதிகாரம்)

கமலாம்பாள் சரித்திரம் என்னும் நாவலிலக்கியத்தையும் மனிதன் - அவன் தாழ்வும் ஏற்றமும் என்னும் கட்டுரையையும் இயற்றிய ஆசிரியராக ராஜமையர் 19-ம் நூற்றாண்டின் இறுதியிற் புகழுடன் விளங்கிய ஒருவராவர். ஷெல்லி, கீட்ஸ் முதலிய ஆங்கிலப் புலவர்கள் போலக் கற்பனையாற்றல் படைத்த அவ்வாசிரியர், அவர்களைப் போலவே இளம் வயதில் உலக வாழ்வையும் நீத்தனர். அவர் முதன் முதலாகக் கிறிஸ்தவர் பாண்டித்தயசாலைப் பத்திரிகையிலே, கச்சிக் கலம்பகத்தின் விமரிசனம் ஒன்றை எழுதி வெளியிட்டதனால் அவரது தமிழறிவு உலகத்துக்கு வெளியாயிற்று. அவர் 1892 - ம் ஆண்டில் விவேக சிந்தாமணி என்ற மாதாந்த தமிழ்ப் பத்திரிகையிலே தொடர்ச்சியாக எழுதி வந்த ஆபத்துக்கிடமான அபவாதம் அல்லது கமலாம்பாள் சரித்திரம் என்ற கற்பனைக் கதை தமிழுரைநடை வரலாற்றிலும், உரைநடை இலக்கிய வரலாற்றிலும் சிறப்பிடம் பெற்று விளங்குகின்றது. அவருக்கு இருந்த கவியுள்ளம், கற்பனைத்திறன், பத்தியநுபவம் என்பவற்றை நாம் அந்நூலினால் ஒருவாறு அறியலாம். அப் பத்திரிகையிலே சீதை என்ற ஒரு கதையையும் தொடர்ச்சியாக எழுதி வந்தார் என்பது தெரியவருகின்றது. ஓசைச் சிறப்புடன் கம்பீரமாகச் செல்லும் நடையொன்றைக் கையாளக்கூடிய ஆற்றல் அவருக்கு இருந்தது என்பதை நாம் அவர் நூல்களைப் படித்து அறியலாம். தமிழிலே ஒரு புதிய நடைவகை உருவாதலையும் அவர் நூல்களிற் காணலாம். 'கற்பனையாற்றல் உள்ள ஓர் ஆசிரியன் உணர்ச்சிக் கலப்புள்ள ஒரு பொருளை உரைநடையில் அமைக்கும் போது அவ்வுரை நடை கவிதைப் பண்புடையதாகவும் ஓசைச் சிறப்புடையதாகவும் அமைகின்றது. அத்தகைய நடையிலே கவிதையிற் காணப்படும் உருவகங்களும், அகவுருவகக் காட்சிகளும் இடம் பெறுதல் உண்டு. அந்நடை தமிழிற்குப் புதியது என்றே கூறலாம் அது இந்நூற்றாண்டிற் பெருவழக்காக உள்ளதெனினும் அதனை ராஜமையரே முதலிற் றொடக்கி வைத்தார்

எனக் கூறுதல் மிகையாகாது. அதற்கு இரண்டு உதாரணங்கள் காட்டலாம். அவற்றுள் ஒன்று கமலாம்பாள் சரித்திரத்திலிருந்தும் மற்றது மனிதன் - அவன் தாழ்வும் ஏற்றமும் என்ற கட்டுரையிலிருந்தும் முறையே தரப்படுகின்றன:

(1) கடலோசை விடபுருஷர்களின் விளையாட்டரவமல்ல; வாலிபஸ்திரீகளின் வம்புக்கூப்பாடல்ல; இனிய வீணையாதிகளின் கானம் அல்ல; வெற்றித் தம்பட்டத்தின் ஓசையுமல்ல. அந்தக் குரலில் களியாட்டத் தொனி கிடையாது. சோகரசம் உண்டு. ஆனால் புத்திரனை இழந்த பிதாவின் சோகம். புருஷனையிழந்த மனைவியின் சோகம் முதலிய சோகங்களுக்கும் அதன் சோகத்துக்கும் ஸம்பந்தமில்லை. புலையன் வயிற்றிற் பிறந்து 'தஸ்மாத் ஜாக்கிரத ஜாக்கிரத' என்று பறையறைந்த புண்ணிய புருஷருடைய இரக்கங் கலந்த ஸ்வயஞ்ரூபகமற்ற சோகத்துக்கும் 'சுகமற்ற இப்பாமுலகத்தில் பந்துக்களையும் கொன்று சுகமுனுபவிக்கக் கருதுவார்களா' என்று சோகித்த அர்ச்சகனுடைய சோகத்துக்கும் காம்பீரியத் தன்மை மயமான கடலோசையின் சோகத்துக்கும் நிரம்ப நெருக்கமான சம்பந்தமுண்டு. ஆனால் அவர்களுடைய பறையோசையையும் குரலோசையையும் போன்று சிறுத்திராமல் அழிவற்று ஆகாயமட்டுமளாலி அநேக ஆயிரம் சிரசுகளையுடையதாய் எள்ளுந்திசைகளோடு பரமாத்மாவே மூர்த்திகரித்து நின்றாற் போல நிற்கும் ஹிமோத் பர்வதமானது திடீரென்று ஒரு நாள் தனது மௌனப் பிரசங்கத்தை நிறுத்தி வாய் திறந்து பேசினால் எப்படியோ அப்படிப் பெரிய, கம்பீரமான பொருள் நிறைந்த வேதரகசிய தத்துவார்த்தத்திற்குத் தக்கதோர் குரலுடனே கடலானது நம்முடன் வசனிக்கின்றது.

(2) இதுதான் சிறந்த கற்பனாசக்தி வாய்ந்த கவிதையின் ஸ்வரூபம், உலகக் கவலைகளை மறந்து, வான்ம்பாடியானது அளவிடமுடியாத ஆகாயத்தில் பறந்தோடிப் போவது போல, வெளியேறிப்போய், அந்த பரவெளியே தானாகி, சற்று நிற்குந்திறனுடைய மனத்தை உடையவர்கள் மனிதர்கள் என்பதை இந்த கற்பனாசக்தி, பேசாமல் ஆனந்தகரமான அனுபவ மூலமாகக் குறிப்பிக்கின்றது. இதில் ஈடுபட்டிருக்குங்கால் மனிதனுக்கு யாதொரு தடையும் ஏற்படுவதில்லை. இம்மாதிரி பரம்பொருளை நோக்கிப் புறப்படும் மனதை எல்லை கட்டித் தடுக்க வல்லது ஒன்றும் இல்லை. ஆதலால் ஓ மனதே! உனது இழிவான பந்தம் சிதறிப் போமளவும் உருகி உருகி விடாது பாடிக்கொண்டிரு!

மேலே காட்டிய உரைநடைப் பகுதிகளிற் காணப்படும் நடைவகை தமிழிற்குப் புதியது என்றே கூறலாம். மனத்தில் எழுகின்ற உணர்ச்சி பேதங்களைத் தமிழ் உரைநடையிலும் வெளிப்படுத்த முடியும் என்பதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக அந்நடை விளங்குகின்றது.

பழைய செந்தமிழ் உரைநடையைத் தழுவிப் பண்டிதராயினார் படித்து இன்புறுதற்கு ஏற்ற உரைநடை சிலரார் கையாளப்பட்ட போதும், அது காலத்திற்கு ஏற்றதொன்றாகாது என்பதை அறிந்து, அதைக் கைவிட்டுப் பொதுமக்களுக்குப் புலப்படக்கூடிய நடையில் எழுதிய ஆசிரியர்கள் பலர் இக்காலத்தில் வாழ்ந்திருக்கின்றனர். அவர்களுள் இந்நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் வாழ்ந்த சாமிநாதையர், சூரிய நாராயண சாஸ்திரியார் ஆகிய இருவரையும் சிறப்பாகக் குறிப்பிடலாம். எழுத்தாளன் ஒருவன் கையாளும் நடைச் சிறப்பு அவன் புலப்படுத்தக் கருதும் பொருளிலும் அவனுடைய நோக்கத்திலும், யார் அதைப் படிக்கவேண்டுமென்று கருதுகிறானோ, அவர்களிலும், தங்கியுள்ளது. நாம் மேலே குறித்த ஆசிரியர்கள் இருவரும் எழுத ஆரம்பித்த போது பண்டிதராயினார் படித்தறிதற்கென்றே எழுதினாராகலின், பழைய உரையாசிரியர் நடையைப் பின்பற்றி உயரிய செந்தமிழ் நடையிலே தம் இளமைப் பருவத்தில் எழுதினர். அந்நடை இக்காலத்திற்குச் சிறிதளவேனும் பொருந்தாது என்பதை அறிந்து, தம் முதுமைக் காலத்திலே பொதுமக்களுக்கு உரிய எளிய நடையில் நூல்களை அவர்கள் இயற்றியிருந்ததை நாம் காணலாம். சூரிய நாராயண சாஸ்திரியார் முதலில் எழுதிய மதிவாணன் என்னும் கதைநூலுக்கும், பின்பு எழுதிய தமிழ்மொழியின் வரலாறு என்று நூலுக்கும் நடைப்போக்கில் மிக்க வேறுபாடு உண்டு. அவ்வாறே சாமிநாதையர் சிந்தாமணியின் முதற்பதிப்பில் எழுதிய முகவுரைக்கும் முதுமைப்பருவத்தில் எழுதிய நினைவு மஞ்சரி முதலிய நூல்களுக்கும் நடையிலே வேறுபாடு உண்டு. ஆகவே, காலத்தின் போக்கிற்கு இணங்க இந்நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த எழுத்தாளர்கள் தம் நடையினை மாற்றியமைத்துச் செல்லுமாற்றை நோக்கும் போது, இக்காலத்திற்குச் சிறப்பாக உரிய நடை எவ்வெவ்வகைகளில் உருவாயிற்று என்பதை நாம் கண்டு இன்புறல் சாத்தியமாகும். அவர்கள் கையாண்ட உரைநடைக்கு, மேல்வருவன தக்க உதாரணங்களாகும்:

(1) உடனே கன்னி நாடனும் பொன்னி நாடனை நோக்கி "மதிவாண! முன்னரே நுந்தையார் தஞ்சைவாணரும் அமைச்சர் வாய்மையாளரும் நீ எம்மாலிணை வருமாறு அழைக்கப்பட்டதன் காரணம் இன்னதென்றுரைத்திருப்பார்.

அன்றியுமிப்போழ்த்து ஈண்டன் நிகழ்வுறுமவற்றினும் அஃ தின்ன தென்றுணர்ந்திருப்பை யெனினும் அதனைக் குறித்து நேரே யாமும் சிறிது பேசுதல் கருதி நின்னை யழைத்தனம். அஃதென்னை கொலோ வெனில்''

(மதிவாணன்)

(2) தமிழ் உச்சாரண பேதங்கள் மூன்றாம், அவைதாம் எடுத்தல், படுத்தல், நலிதல் என்பனவாம்.... தமிழர்களது உச்சாரணமுறை நாளுக்கு நாள் சிறிது சிறிதாக வேறுபட்டுக் கொண்டே வருகின்றது. இவ்வாறு தமிழுச்சாரணம் வேறுபட்டுக் கொண்டே செல்லுமானால், தமிழெழுத்துக்களின், பிறப்பிடங் களும் வேறுபடுதல் வேண்டுமது இன்றியமையாததாகும். ஆனாற் பாஷைகளினொலிகளினும் அவற்றின் பிறப்பிடங்களும் உச்சாரண பேதங்களும் மிகவும் நிலைபெறுடையனவாம். இவ் விஷயம் பாஷை நூல்களின் பெரிதும் முழங்குவதாகும்.

(தமிழ்மொழியின் வரலாறு)

(3) புலவர் திலகங்களாற் பரிசோதித்தற்குரிய இந்நூலையு ம் இவ்வுரையையும் என் சிற்றறிவிற்கு எட்டிய மட்டுமே ஒருவாறு பரிசோதித்து, எழுதுவோரால் நேர்ந்த வழக்களைக் களைந்து, இயன்றவரை திருத்தமாகப் பதிப்பித்தேனாதலின், இப்பதிப்பிற் காணப்படும் எழுத்துப்பிழை, சொற்பிழை, வாக் கியப்பிழை முதலியவற்றையும் அவற்றின் திருத்தங்களையுங் தயைசெய்து விவேகிகள் தெரிவிப்பார்களாயின், அவர்கள் பேருதவி செய்ததாக வெண்ணி எழுமையு மறவேனாகி அவற் றைப் பின்பு அச்சிற் பதிப்பித்துப் பலர்க்கும் பயன்படும்படி செய்வேன்.

(சிந்தாமணி முதற் பதிப்பின் முகவுரை)

(4) பாரியினுடைய குணங்களையும் செயல்களையும் பாடுவதில் கபிலருக்கு ஒரு தனியான மகிழ்ச்சி இருந்தது. பிற ரைப் பாடுவதற்கு அவர் மனம் இடங்கொடுப்பதில்லை. பாரியி னுடைய கொடைச் சிறப்பைக் குறித்து அவர் பல செய்யுட் களைப் பாடினார். கபிலருடைய இணையற்ற பெரும் புலமை தமிழ்நாடு முழுவதும் பரவியிருந்தது. அவருடைய வாக் கினால் ஒரு செய்யுளேனும் பெறவேண்டுமென்று அரசர்கள் தவங் கிடந்தார்கள்

(நினைவு மஞ்சரி)

காலத்தின் போக்கிற்கிணங்க எளிமையும் இயற்கைப் பண்பும் உடையதாக இக்காலத்து உரைநடை வளர்ந்தவாற்றை மேலே காட்டிய உரைநடைப் பகுதிகளைக் கொண்டு ஓரளவிற்கு அறியலாம்.

இந்நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் வாழ்ந்த எழுத்தாளர்களுட் சிலர் பழைய உரையாசிரியர்கள் கையாண்ட நடையைப் பின்பற்றிக் கற் றோர்கள் படித்தறிதற்கு மட்டுமே நூல்களை எழுதினர். அவர்களுள் அரசன் சண்முகனாரை ஒருவராகக் கூறலாம். தமிழிலக்கண இலக் கியங்களைக் கற்றுத் துறை போகிய அப்பெரியார் சிறந்த முறையில் உரைநடையைக் கையாண்டனரெனினும் அது காலத்தின் போக்கிற் கிணங்க அமையவில்லையென்பதை நாம் அவர் உரையிலே தெளிவாகக் காணலாம். அவர் எழுதிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் பல செந்தமிழ், விவேகபாநு முதலிய பத்திரிகைகளில் வெளிவந்துள்ளன. அவர் எழுதிய தொல்காப்பியச் சண்முகவிருத்தி என்னும் ஆராய்ச்சி நூல் நச்சினார் கினியர் முதலாயினார் கையாண்ட நடையில் அமைந்துள்ளது. அந் நடைச் சிறப்பிற்கு ஓர் உதாரணம் வருமாறு:

இக்கருத்தறியாது நன்னூலார் முதலாயினாரதனை வேலிக்கப்புறம் வளைந்த தெங்கெனக் கொண்டார். அது பொருந்தாது. என்னை? முடம் வினைச் சொல்லாகாமையா னும், வேலிக்கப்புறமென வேதுவின்றி யச்சொல்லை வரு வித்தல் கூடாமையானும், வளைந்த முதுகுபோல்வதெனக் கொள்ளுது மெனின், அது 'கவைமுலையிரும்பிடிக்கவுண்மருப் பேய்க்குங், குலைமுதிர் வாழைக் கூனி வெண்பழம்' என்றார் போலக் கூனெனப்படலன்றி முடமெனப்படாமையானுமென்பது.

(தொல்காப்பியச் சண்முக விருத்தி)

செந்தமிழ் நடையிலே நூல்களையும் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை களையும் வியாசங்களையும் எழுதித் தமிழை வளர்த்த ஏனைப் பெரியார் களுள் செல்வ கேசவராய முதலியார், வேங்கடசாமி நாட்டார், பண்டித மணி கதிரேசன் செட்டியார் (கலியாண சுந்தர முதலியார்,) கா.சுப்பிர மணியபிள்ளை, வையாபுரிப்பிள்ளை, சுன்னாகம் அ.குமாரசாமிப் புலவர், விபுலானந்த அடிகள் ஆகியோரைச் சிறப்பாகக் குறிப்பிட லாம். அவர்களுள் செல்வ கேசவராய முதலியார் எளிமையும் இனிமையும் வாய்ந்த செந்தமிழ் நடையிற் பல வியாசங்களையும் கம்பநாட்ர் முதலிய நூல்களையும் இயற்றினர். உரைநடை இலக்கிய வகைகளுள் ஒன்று வியாசம். அது தமிழிற்குப் புதியது என்றே கூறலாம். வேதநாயகம் பிள்ளை அவ்விலக்கிய வகையினைத் தொடங்கி வைத்தாரெனினும், அவர் எழுதிய பெண்கல்வியென்னும் வியாசத்தில் அதற்குரிய பண்புகள் சிறப்பாக அமையவில்லை. அதனைத் திருந்திய முறையில் அமைத் தவர்களுட் செல்வ கேசவராய முதலியார் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத் தக்கவர். எடுத்துக் கொண்ட பொருளை ஒழுங்கு செய்து அதற்கு ஏற்ற

உருவம் அமைத்துக் காட்டிய பெருமை அவருக்கே உரியது. இடையிடையே பழமொழிகளைப் புகுத்திச் சுவைபட எழுதும் அவர் உரை வன்மைக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு வருமாறு:

கம்பநாடர் சரிதத்தை உள்ளபடி ஒழுங்காக வரையறுக்கத் தக்க ஆதரவுகள் மிகச் சிலவே. அவை தொண்டை மண்டல சதகம் - சோழமண்டல சதகம் - தமிழ் நாவலர் சரிதை முதலிய வற்றிற் காணப்படும் சிலபாக்களும், கன்ன பரம்பரையாக வழங்கும் சில வரலாறுகளுமேயாம். பண்டைத் தமிழ்ப் பாவலர் சரிதங்களைக் கோத்தெழுதற்குரிய சாதனங்கள், இங்ஙனமான சில பாக்களும் சில கன்னபரம்பரை வரலாறுகளும்ன்றி வேறு எவைதாம் உள்ளன? 'பழங்காலைத் தூக்காதே, புதுக்காலை வெட்டாதே' என்று ஒலமிடுகின்ற நாட்டிலே ஜீவசரிதம் என்பதொன்று உண்டோ? பல பேர்களுடைய வரலாறுகளும் ஒரே அச்சில் அடித்தெடுத்தாற்போல் ஒரு படித்தாகத்தானே இருக்கின்றன. எவரிடத்தேனும் சில குணங்குறிச் செயல்கள் சிறந்து தோன்றின், அவை கன்னபரம்பரையிலே பாரித்துத் தூலித்துப் போகின்றன. மாற்சரியத்தால் உலக்கை தேய்ந்து உளிப்பிடி ஆவதும் உண்டு.

(கம்பநாடர்)

வேங்கடசாமி நாட்டாரையும் கதிரேசன் செட்டியாரையும் சிறந்த செந்தமிழ் நடை ஆசிரியர்கள் எனலாம். நாட்டார் எழுதிய நூல்கள் நக்கீரர், கபிலர், வேளிர் வரலாறு, கள்ளர் சரித்திரம் என்பன. அவர் எழுதிய கட்டுரைகள் கட்டுரைக்கோவை என்னும் நூலாக வெளிவந்துள்ளது. பழைய இலக்கண வரம்பு கடவாத நடையில் இக்காலத்திற்குப் பொருந்தக்கூடிய வகையில் தெளிவாக எழுதும் வன்மையை அவர் நூல்களிற் காணலாம். வடமொழியிலும் தமிழ் மொழியிலும் புலமை நிரம்பப் பெற்றவராகிய கதிரேசன் செட்டியார் வடமொழி நூல்கள் சிலவற்றை மொழி பெயர்த்ததோடு பல கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ளார். அவர் எழுதிய சமயக் கட்டுரைகளும் இலக்கியக் கட்டுரைகளும் உரைநடைக் கோவையென இரு பாகங்களாக வெளிவந்துள்ளன. அக்கட்டுரைகளை எழுதுதற்குப் பல ஆண்டுகளுக்கு முன் அவர் எழுதிய நூல் 'நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார்கள் சீர்திருத்தம்' என்பது. அவர் இறுதியாக எழுதியது திருவாசக உரையாகும். மேற் குறித்த நூல்கள் யாவற்றின்கண்ணும் சிறந்த செந்தமிழ்நடை கையாளப்பட்டிருப்பினும், அவருடைய இளமைக் காலத்தில் எழுதியதற்கும் முதுமையில் எழுதிய தற்குமிடையே நடைப்போக்கில் வேறுபாடு உண்டு. நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார்கள் சீர்திருத்தம் என்ற நூலின் நடை கடினமானதாயும் வட

சொற்கள் விரவப் பெற்றதாயும் உள்ளது. கடினமாக இல்லாத தூய செந்தமிழ் நடையில் அவர் கட்டுரைகள் அமைந்துள்ளன. திருவாசக உரை எளிய நடையில் அமைந்துள்ளது. இவ்வாறு காலத்தின் போக்கிற் கிணங்க அவர் நடை மாற்றமுற்றுச் சென்றிருத்தல் நோக்கற்பாலது. பிறர் காண்டற் கரிய இலக்கிய நயங்களையும் சைவ சமய உண்மைகளையும் கண்டு அவற்றைக் கல்வியறிவுடையோர் விரும்பத்தக்க சீரிய செந்தமிழ் நடையில் எழுதி உதவியதே அவர் தமிழ்மொழிக்குச் செய்த பெருந் தொண்டாகும். அவர் நடைக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு வருமாறு:

இவர் மேற்கொண்ட நெறி, சரியை, கிரியை யோகங்களுக்கு மேலான ஞான நெறியாகிய சன்மார்க்கமாகும். இந்நெறியில் நின்ற அடிகள் காணப்படும் இவ்வுலக வியல்புகளைத் தம் கூர்த்த மதியால் உய்த்துணர்ந்து, பருப்பொருளாகிய மாயா காரியங் களெல்லாம் தத்தங் காலவெல்லையில் அழிந்தழிந்து தேய்தே தொழிவன என்னும் உண்மையையும், இவ்வெல்லாவற்றையும் கன்மங்களுக்கீடாகப் படைத்தும், காத்தும், கரந்தும் விளையாடும் பேராற்றல் வாய்ந்து காலவெல்லையைக் கடந்து நிற்கும் கடவுள் ஒருவருளர் என்பதையும், அப்பெருமான் சார்ந்தார்க்குத் தண்ணிழலாய்ப் பேரின்ப வடிவாகத் திகழும் இயல்பினர் என்பதையும் உள்ளவாறுணர்ந்து, அப்பெரும்பெயர்க் கடவுள் உபதேசத்தால், தாம் எய்திய பேரானந்தப் பெருஞ்செல்வத்தைத் தம் சோதரராகிய மக்களெல்லோரும் துய்க்கவேண்டுமென்னும் பேரருளுடையராய்த் திருவாசகம் என்னும் தெளிதேனைப் பொழியும் அருண்முகிலாயினர்.

(உரைநடைக்கோவை: இரண்டாம் பகுதி)

இந்நூற்றாண்டிலே தமிழ் உரைநடையை வளர்க்க முன்வந்த சிறந்த எழுத்தாளர்களுள் ஒருவராகப் பாராட்டப்படுபவர் திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியார் அவர்கள். காலத்தின் போக்கிற்கிணங்கப் பழைய செந்தமிழ் நடையினை இலகுவாக்கிப் பாமரமக்களும் படித்துப் பயனடையக்கூடியதாகச் செய்த பெருமை அவர்களுக்கே உரியது. அவர் கையாண்ட நடை ஓர் இனிய நடையென்றே கூறலாம். அது தவிர, எளிமையும் ஆற்றொழுக்காகச் செல்லும் பண்பும், அவர் உரையில் எங்கும் காணப்படுகின்றன. அவர் எழுதிய யாவும் பொதுமக்கள் படித்தறிதற்கென எழுதப்பட்டனவாகலின் அவர் நடையிற் செறிவைக் காண்டல் அரிது. வாழ்க்கை சம்பந்தமான புதிய எண்ணக் கருத்துக் களைச் சிறுசிறு வாக்கியங்கள் மூலம் தமிழ்மொழியில் வெளிப்படுத்த முடியும் என்பதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக அவர் நடை விளங்குகின்றது. ஆங்கிலம் முதலிய பிறமொழிகள் போல எவ்வகைப் பொருளையும்

வெளிப்படுத்தற்குரிய ஆற்றல் வாய்ந்தது தமிழ்மொழி என்பதை எமது உள்ளத்திற் பதியச் செய்தனர். பொருளியல், குடியியல், அரசியல் முதலிய துறைகளிற் காணப்படும் அரிய கருத்துக்களை எளிய தமிழில் அழகாக வெளியிட்டிருக்கின்றார். சமுதாய முன்னேற்றத்தைக் குறித்து அவர் எழுதிய நூல்களும் நிகழ்த்திய பேருரைகளும் பல. உரைநடையில் நூல்களை எழுத ஆரம்பித்த காலத்தில் இலக்கணக் கட்டுப்பாடுடைய உயரிய நடையினை அவர் கையாண்ட போதும், தேசபக்தன் பத் திரிகையாசிரியராக விளங்கிய காலம் தொடக்கமாக அவர் கையாண்ட நடை பாராட்டற்குரிய முறையில் எளிமையும் இனிமையும் உடையதாக விளங்கலாயிற்று. பொது மக்களுடைய முன்னேற்றத்தை மனத்திற் கொண்டு அவர்களிடத்திலே தேசபக்தி, தமிழறிவு, சமரச மனப்பான்மை என்பனவற்றைத் தழைக்கச் செய்தற் பொருட்டு நூல்களை எழுதின ராதலின், அவர் நோக்கத்திற் கிணங்க அவர் நடையும் அமைவதாயிற்று. தாயுமான சுவாமிகளும் இராமலிங்க அடிகளும் போதித்த சைவசமய சமரசத்தை நாட்டிற் பரப்ப இந்நூற்றாண்டில் முயன்றவர்களுட் சிறப் பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் மறைமலையடிகளும், கலியாணசுந்தரரு மாவர். அதன்பொருட்டுக் கலியாணசுந்தரர் நிகழ்த்திய பேச்சுக்களும் எழுதிய நூல்களும் பலவாகும். பேச்சிலும் எழுத்திலும் அவர் கையா ண்ட நடை ஒன்றென்றே கூறலாம். அது மக்களுக்கு ஆர்வத்தை ஊட்டக் கூடியதாகவும் தண்ணென்ற ஒழுக்குடையதாகவும் காணப்படுகிறது. இலக்கண அமைதியுள்ள அச் செந்தமிழ் நடையிலே பேச்சுத் தமிழின் சாயல் படிந்திருத்தலைக் காணலாம். எழுதப் பழகுவோர் எவரும் பின்பற்ற விரும்பும் நடை அது. ஓர் எழுத்தாளனுடைய உள்பாங்கை அவன் கையாளும் நடையிலிருந்து ஓரளவிற்காயினும் அறிந்து கொள்ள லாம் என இலக்கிய ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர். கலியாணசுந்தரருடைய உள்ளத் தெளிவும் உயர்ந்த குறிக்கோளும் அவர் உரையிலே நன்கு பிரதிவிம்பிக்கின்றன. அவர் எழுதிய நூல்கள் மனித வாழ்க்கையும் காந்தியடிகளும், முருகன் அல்லது அழகு, தமிழ்த்தென்றல், இமயமலை அல்லது தியானம், இந்தியாவும் விடுதலையும் முதலியன. கதை எழுத நிகழ்ச்சிகள் உதவுதல் போலக் கட்டுரை எழுதச் சிந்தனை உதவுகின்றது. ஒரு பொருளைப் பற்றிப் பரந்த அறிவும் ஆழ்ந்த சிந்தனையும் இருந்தா லன்றி அதுபற்றிப் பல பக்கங்கள் கொண்ட ஒரு நூலை எழுதுதல் முடியாது. மற்றொன்று விரித்தல் என்னும் குற்றமின்றி, எடுத்துக் கொண்ட பொருளைப் பலவாறாகச் சிந்தித்து விரிந்த நூலாக அமைத்தல் எல்லார்க்கும் எளிதன்று. அத்தகைய நூல்கள் பலவற்றை திரு.வி.கலி யாணசுந்தரர் எழுதியிருக்கிறார். அவை யாவும் தண்ணென்ற ஓசை

பொருந்திய இனிய தமிழில் அமைந்துள்ளன. அத்தகைய நூல்களை எழுதிய ஆசிரியர்களுள் முதலிடம் வகிப்பவர் திரு.வி.க.அவர்கள் என்றே கூறலாம். அவர் நடைக்கு ஓர் உதாரணம் வருமாறு:

ஆண்டவன் ஒருவனே. அவனுக்குரிய நெறியும் ஒன்றே. 'ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்' என்றார் திருமூலனார். ஓர் ஆண்டவன் உலகில் பல மொழியில் பல பெயரால் போற்றப் படுகின்றான். ஒரு நெறி பன்னெறிகளாகப் பிரிந்து திற்கின்றது. எல்லாம் வல்ல அன்புப் பொருளை எவர் எப்பெயரால் எந்நெறி நின்றேனும் வழிபடலாம். பல பெயர்களும் பல நெறிகளும் பயனளிக்கமாட்டா. வேண்டுவது உறுதி. உறுதிக்கொண்டு கட வுளை எப்பெயரால் வேண்டினாலென்ன? பெயரால் விளைவது ஒன்றுமில்லை. விளைவது உறுதியால் என்க. சமயத்தவர், 'உன் கடவுள் என் கடவுள்' என்று பூசலிட்டுப் பொன்ருவதினும், அவரவர் தாம்தாம் விரும்புங் கடவுள் மீது உறுதி கொள்வாராக. உறுதி உய்வளிக்கும்.

(முருகன் அல்லது அழகு)

பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர்களாக விளங்கிய கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை, வையாபுரிப்பிள்ளை, விபுலாநந்த அடிகள் ஆகியோர் ஆராய்ச் சிக் கட்டுரைகள் பலவற்றையும் நூல்கள் பலவற்றையும் சீரிய செந்தமிழ் நடையில் எழுதித் தமிழ் மொழியை அலங்கரித்துள்ளனர். கா.சுப்பிர மணியபிள்ளை எழுதிய நூல்கள் சைவப் பெரியார் வரலாறுகள், இலக் கிய வரலாறு முதலியன. வையாபுரிப்பிள்ளை எழுதிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் பல நூல்வடிவில் வெளிவந்துள்ளன. அந்நூல்கள் தமிழ்ச் சுடர் மணிகள், இலக்கியச் சிந்தனைகள், தமிழர் பண்பாடு, தமிழின் மறுமலர்ச்சி முதலியன. அவர் எழுதிய இலக்கிய உதயம், உலக இலக் கியங்கள், காவிய உலகம் என்பன இலக்கிய ஆராய்ச்சியிற் சிறந்து விளங்கும் நூல்கள். விபுலாநந்த அடிகள் பல அரிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளையும் மதங்ககுளாமணி, யாழ்நூல் என்பனவற்றையும் எழுதியுள்ளார். மேற்கூறிய மூவரும் கையாண்ட நடைகள் செந்தமிழ் நடையின் பாற்படுவனவெனினும் அவற்றிடையே வேறுபாடு உண்டு. கா.சுப்பிரமணிய பிள்ளை கையாண்ட நடை ஆற்றொழுக்காகச் செல் லும் தெளிவுள்ள சாதாரண நடையாகும். தனித்தமிழ் நடையினைப் போற்றிய ஆசிரியர்களுள் கா.சுப்பிரமணியபிள்ளை அவர்களும் ஒருவ ரெனினும், அவர் நடையில் வழக்கொழிந்த சொற்களும் சொற்றொடர் களும் அருகிக் காணப்படலால், அவர் நடை சாதாரண செந்தமிழ் நடையாகவே காணப்படுகிறது. வையாபுரிப்பிள்ளையுடைய நடை வடசொற்கள் கலந்த, இலக்கண வழுவில்லாத எளிய நடை. சிறுசிறு

வாக்கியங்களிற் பொருளைத் தெளிவாக அமைத்துக் காட்டும் வன்மை அவருக்கு இருந்தலை அவர் உரையில் எங்கும் காணலாம். விபுலாநந்த அடிகள் நடையிலே ஓசைச் சிறப்பும் செறிவும் உண்டு. பொருளைப் புலப்படுத்துதற்குரிய சிறந்த சொற்களைத் தெரிந்து வாக்கியங்களில் அமைத்து அழகுற எழுதும் இயல்பு அவருக்கு உண்டு. அவர் நடையை நாம் எளிய நடையெனக் கூறமுடியாது. கல்வியறிவுடையோர் படித்து இன்புறுதற்கு உரிய நடையென்றே அதனைக் கூறலாம்.

தமிழ் உரைநடையைப் பழைய உரையாசிரியர்கள் கையாண்டது போல இக்காலத்தில் கையாண்டவர்களுட் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத் தக்கவர் சுன்னாகம் அ.குமாரசாமிப் புலவர் அவர்கள். இலக்கண வழுவின்றித் தருக்கமுறையாக அமையும் வாக்கியங்களைக் கொண்டுள்ளது அவர் கையாண்ட நடை. அவர் எழுதிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் பல செந்தமிழ்ப் பத்திரிகையில் வெளிவந்துள்ளன. அவர் இயற்றிய உரைநடை நூல்கள் சிசுபால சரிதம், இரகுவம்ச சரிதாமிர்தம், தமிழ்ப் புலவர் சரித்திரம் என்பன. அவற்றுள் முன்னைய இரண்டும் மொழி பெயர்ப்பு வசன நூல்கள். அவற்றுட் சிசுபால சரிதம் மாணவர் படித் தற்கென இயற்றப்பட்டது என்பது அந்நூலைப் படிக்கும்போது தெரிகிறது. அந்நூலில் உணர்ச்சி பேதங்களைத் தெளிவாகப் புலப்படுத்து தற்குரிய ஓசைச் சிறப்புடைய ஓர் இலகுவான நடையைக் கையாண்டிருக்கின்றனர். அவர் நடைச் சிறப்பிற்குப் பின் வருவது ஓர் உதாரணமாகும்:

தூதுவன் சொல்லிய வார்த்தைகளைக் காதுகளிலே மடுத்ததன், பலராமன், நிததன், யதாசித்து முதலிய கண்ணபிரான் பக்கவீரர் யாவரும், சண்டவாயுவாலே வீசப்பட்டு மண்டலம் அழியவருங் கடல்போலப் பொங்கி நியிர்த்து பொள்ளெனக் கிளர்ந்து தொடையிலே அடித்து வாயையுங் கடித்துக் கோபங் கொண்டனர். கதன் என்னுங் காவலன் கோசுகளை உயர்த்திக் கொம்மென எழுகையிலே, வாகுவலயங்கள் தெறிக்க, வழு விக்கதுமென வீழ்ந்த பதுமராகம் என்னும் திவ்விய மணியின் செய்ய காந்தி, கோப வெந்தீயின் கொழுந்து போல எழுந்தது. பலராமர் தமது வெண்ணிற மேனியைக் கோபத்தினாலே செந் நிறமாக்கி, அட்டகாசத்தினாலே முட்ட வெளிப்பட்ட பற்களின் பிரகாசத்தினாற் பின்னும் தமது வெண்ணிறமாக்கினர்.

(சிசுபால சரிதம்)

மேலே காட்டிய உரைப்பகுதியிலே தூது...காது, சண்ட...மண்ட, அடி...கடி, கொழு....எழு முதலிய எதுகைத் தொடைகளும் பிறவும் அப்பகுதிக்கு ஓசைச் சிறப்பைக் கொடுத்து நிறநல் காண்க. ஓசை

செய்யுளுக்கு இன்றியமையாதது. அத்தகைய ஓசைக் கட்டுப்பாடு உரைநடைக்கு வேண்டுவதில்லை. தருக்க முறையாக ஒன்றை விளக்கு தற்கு வரும் உரைநடை அத்தகைய ஓசை முறைகளின்றி வருதலே சிறப்புடைத்து. தருக்க முறையாக ஒன்றை விளக்குதற்கு மட்டுமன்றி, உணர்ச்சிக் கலப்புடைய பொருள் ஒன்றைப் புலப்படுத்துதற்கும் உரைநடை கையாளப்படுகின்றது. அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களிலே மோனை முதலிய தொடைகள்தாமாகவே வந்து அமைந்து விடுகின்றன. இத்தொடைவகைகள் மிக்குக் காணப்படும் நடை எதுகை மோனைத் தொடைநடை எனப்படுகின்றது. இப்பொழுது செந்தமிழ் நடையில் எழுதிவரும் எழுத்தாளர்கள் பலர் இத்தகைய ஓசைச் சிறப்புடைய நடையைப் பெரிதும் போற்றி வருகின்றனர். அவர்களுள் ஆசிரியர் அண்ணாத்துரை, பேராசிரியர் சேதுப்பிள்ளை முதலாயினாரைச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடலாம். பிரசாரத்துக்குரிய நடையாகவும் அது இப்பொழுது பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது. இத்தகைய நடை உணர்ச்சியைத் தூண்டவல்லதாதலின், உணர்ச்சிக் கலப்பில்லாத ஒரு பொருளை விளக்குமிடத்து அது கையாளப்படுதல் பொருத்தமற்றது. நடையை ஓசைச் சிறப்புடையதாக அமைத்தற்பொருட்டு வேண்டாத சொற்களைப் புகுத்துவதனால் நடைச் செறிவு நெகிழ்ந்து போகின்றது. வளர்ச்சிக்குரிய அந்நடை உணர்ச்சிக் கலப்புடைய இடங்களில் மட்டுமே கையாளப்படுமாயின் வருங்காலத்தில் அது ஒரு தனிநடையாக விளங்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

ஆறுமுக நாவலர் காட்டிய வழியைப் பின்பற்றித் தமிழ் உரை நடையை வளர்த்த ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் பலராவர். அவர்களுள் நாம் மேலே குறித்த புலவர்களை விட, தாமோதரம் பிள்ளை, சின்னப்பா பிள்ளை, சரவணமுத்துப்பிள்ளை, முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை, ஞானப்பிரகாசுவாமிகள், கிங்ஸ்பரி ஆகியோர் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். அவர்கள் எல்லாரும் சிறந்த செந்தமிழ் நடையினைக் கையாண்ட எழுத்தாளர்கள் எனலாம். சரவணமுத்துப்பிள்ளை எழுதிய மோக னாங்கியும் சின்னப்பாபிள்ளை எழுதிய வீரசிங்கன் கதையும் நாவல் இலக்கியத்தைச் சேர்ந்தவை. முத்துத்தம்பிப் பிள்ளை பாரதச்சுருக்கம் என்ற நூலையும் பல ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ளார். அக்கட்டுரைகள் செந்தமிழ் முதலிய பத்திரிகைகளில் வெளிவந்துள்ளன. கிங்ஸ்பரி இராமன் கதை முதலிய நூல்களை எளிய நடையிலே மாணவர்களுக்கென எழுதியுள்ளார். தமிழரின் பூர்வ சரித்திரமும் சமயமும் என்ற ஆராய்ச்சி நூலையும் பல கட்டுரைகளையும் ஞானப்பிரகாசர் எழுதியுள்ளார்.

தனித்தமிழ் நடை

இந்நூற்றாண்டில் உருவாக்கப்பெற்ற நடைகளுட் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கது தனித்தமிழ் நடையாகும். எத்தகைய எண்ணக் கருத்துக்களையும் பிறமொழிச் சொற்களின் உதவியின்றி வெளிப்படுத்த வல்லது தமிழ் மொழி என்பதை எடுத்துக்காட்ட எழுந்தது இந்நடை. பண்டைக்காலம் தொடக்கமாகப் பிறமொழிச் சொற்கள் பல தமிழில் வந்து சேர்ந்துள்ளன. முற்காலங்களிலே பெரும்பாலும் வடமொழிச் சொற்களே தமிழில் வந்து கலந்தன. நாயக்க மன்னர் ஆட்சிக்காலம் தொடக்கமாகத் தெலுங்கு முதலிய இந்திய மொழிகளிலிருந்தும் ஆங்கிலம் முதலிய ஐரோப்பிய மொழிகளிலிருந்தும் சொற்கள் பெருந் தொகையாக வந்துள்ளன. இந்நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த எழுத்தாளர் பலர் ஒரு வரம்பின்றிப் பிறமொழிச் சொற்களைக் கலந்து எழுதலாயினர். இங்ஙனம் அவை வந்து கலத்தலால், தமிழ் மொழியின் தூய்மையும் இனிமையும் குறைந்துவிடப் போகின்றனவேயெனக் கவன்று, நம் மொழியைக் காப்பற்ற முன்வந்த எழுத்தாளர்களுள் முதலிடம் வகிப்பவர் மறைமலையடிகள். இந்நூற்றாண்டிலே வாழ்ந்த ஆற்றல் வாய்ந்த உரைநடையாசிரியர்களுள் ஒருவராகப் பாராட்டப்படும் அடிகள் தமிழ் மொழிக்கும் சைவத்திற்கும் செய்துவந்த தொண்டுகள் பல. அவற்றுள் முக்கியமானது உரைநடை விருத்திக்கு அவர் செய்த முயற்சியாகும். பிறமொழிச் சொற்களைப் பெய்து தமிழில் உரைநடை எழுதிவரின், தூய தமிழ்ச் சொற்கள் நாளடைவில் கைவிட்டபட, தமிழ்மொழி உருக்குலைந்துவிடும் என்று அஞ்சிய அடிகள் 1916 -ம் ஆண்டளவில் தனித்தமிழில் எழுதும் முறையினை ஆரம்பித்தனர். சுவாமி வேதாசலம் என்ற தம் பெயரை மறைமலையடிகள் என மாற்றிக் கொண்டனர். பழைய உரையாசிரிகளைப் போல் அழகிய செந்தமிழில் எழுதக்கூடிய அறிவும் ஆற்றலும் அவருக்கு இருந்தது என்பதற்குச் செந்தமிழ்ப் பத்திரிகையிலும் பிறவற்றிலும் அவர் எழுதிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் சான்றாக விளங்குகின்றன. அவர் கையாண்ட தனித்தமிழ் நடையின் சிறப்பை அவர் எழுதிய மாணிக்கவாசகர் வரலாறும் கால மும், பழந்தமிழ்க் கொள்கையே சைவசமயம், சாதி வேற்றுமையும் போலிச் சைவரும், சிந்தனைக் கட்டுரைகள் என்னும் நூல்களிலும் பிறவற்றிலும் காணலாம். அவர் எழுதிய கடிதங்களிலும் அந்நடை வீறுபெற்று விளங்குகின்றது. அவரைப் பின்பற்றிப் பல எழுத்தாளர்கள் தனித்தமிழ் நடையினைக் கையாண்டபோதும் அந்நடையழகை அவர் உரையிலேயே சிறப்பாகக் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

மறைமலையடிகள் எழுதிய நூல்கள் பலதிறப்பட்டவை. கோகிலாம்பாள் கடிதங்கள், குமுதவல்லி என்பன உணர்ச்சியனுபவங்களை வெளிப்படுத்தும் கதை தழுவிய நூல்கள். சிந்தனைக் கட்டுரைகள் என்பது வியாசம் என்னும் இலக்கிய வகையைச் சேர்ந்தது. சாகுந்தலம் ஒரு நாடக இலக்கியம். அம்பலவாணர் திருக்கூத்தின் உண்மை முதலியவை தத்துவ ஆராய்ச்சி நூல்கள். தொலைவில் உணர்தல் முதலியன உளநூல் சம்பந்தமானவை. முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சி முதலியன இலக்கிய ஆராய்ச்சி சம்பந்தமானவை. இவ்வாறு பல்வேறு வகைப்பட்ட பொருள்களையெல்லாம் அவர் தனித்தமிழ் நடையில் எழுதி வெளியிட்டிருத்தல் பாராட்டத்தக்க தொன்றாகும். தனித்தமிழில் எத்தகைய எண்ணக் கருத்துக்களையும் தெளிவாக வெளிப்படுத்த முடியும் என்பதை நூல்கள் வாயிலாகவும் கட்டுரை, கடிதம் முதலியவை வாயிலாகவும் அவர் காட்டியிருக்கின்றனர். ஓசைச் சிறப்பும் இனிமையும் வாய்ந்த அவர் நடைக்கு மேல்வரும் உரைப்பகுதி ஓர் உதாரணமாகும்:

இங்ஙனமாக நங்கட்புலனெதிரே இயங்காநின்ற மாப் பேருலகங்களும், இவைதமக்கு இடனாய் எல்லையின்றி எங்கும் விரிந்து இலங்காநின்ற நுண்ணிய வான்வெளியும் எல்லாம் என்றும் மங்கா இலகு பேரொளியுடன் சுடர்விரிந்து துலங்கக் காண்டலால், இவ்வொளியின் எல்லையற்ற பரப்பே எல்லையின்றி எங்கும் விரவி விளங்காநின்ற இறைவன்றன் நிருவுருவமாகப் பண்டைத் தமிழரார் கருதி வழத்தப்படுவதாயிற்று. இவ்வாறு வரம்பற்ற வான்வெளியின் ஒளிப்பரப்பு இறைவன்றன் நிருவுருவமாகக் கருதப்படவே, அவ்வான்வெளியிற் நிகழும் ஞாயிறுதிங்களும் அத்திருவுருவத்திற்கு இரண்டு கண்களாகவும், வான் அளாவிதிற்கும் எரிமலைகளின் முகட்டிற் கிளர்ந்து தோன்றும் பேரனற் கொழுந்து, அவ்விரு கண்களின் இடையே நுதலின்கட் சுடர்ந்தெரியும் நெற்றிக் கண்ணாகவும் கருதப்படலாயின.

(தமிழர் மதம்)

மறைமலையடிகள் கர்ட்டி வைத்த வழியிற் சென்று அந்நடையினை விருத்திசெய்ய முயன்ற எழுத்தாளர்கள் பலராவர். அவர்களுள் இளமழகனார், இளமுருகனார், தேவநேயப்பாவாணர், இராசமாணிக் கம்பிள்ளை, வரதராசனார், ஓளவை துரைசாமிப்பிள்ளை முதலானோரைச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடலாம். இவ்வாறு பல எழுத்தாளர்கள் அதைக் கையாண்ட போதும், அது பொதுமக்களின் பாராட்டைப் பெறவில்லை என்றே கூறலாம். அது சிறிது சிறிதாகக் கைவிடப்பட்டு

வருதற்குப் பல காரணங்கள் உள். வழக்கிலுள்ள சொற்கள் சில, பிறமொழிச் சொற்களாதல் கண்டு, அவற்றை நீக்கி அவற்றிற்குப் பதிலாக வழக்கொழிந்த சொற்களைப் பெய்து எழுதும் நடை ஓர் இயற்கை நடையாகாது. காலத்துக்கு ஏற்றதுமாகாது. பிறமொழிச் சொற்களை நீக்க வேண்டுமென்பதால் ஒரு சொல்லாற் கூறக்கூடியதைப் பல சொற்களால் விரித்துக் கூறவேண்டிய நிலையும் ஏற்படுகின்றது. அங்ஙனம் எழுதுதலால் சிற்சில இடங்களிற் பொருள் இலகுவாகப் புலப்படுவதில்லை. அதனால், பொதுமக்கள் படித்தறியப் பயன்படாத அந்நடை, அம்மக்களாற் போற்றப்படாததில் வியப்பொன்றுமில்லை. ஒரு மொழி வளரும்போது அது பிற மொழிகளிலிருந்து சொற்களையும் கருத்துக்களையும் பெற்று வளர்தல் இயல்பாகும். பேச்சு வழக்கிற் பெரிதும் பயின்று வரும் சொற்கள் எழுத்து வழக்கிலும் இடம்பெறும் இயல்பினையுடையன. எம்மொழியினும் காணப்படும் இவ்வியல் பிற்கு மாறுபட்ட முறையிலே நடைவகை ஒன்று தோன்றுமாயின், அது நெடுநாட்களுக்கு நிலைபெறமாட்டாது. மறைமலையடிகள் தொடக்கி வைத்த நடை விருத்தியடையாமைக்கு அதுவே முக்கிய காரணமாகும். தனித்தமிழ் இயக்கத்தால் தமிழ் உரைநடை அடைந்த சிறப்புக்களும் சிலவுள். தேவையற்ற இடங்களிலெல்லாம் பிறமொழிச் சொற்களை அமைத்து உரைநடை எழுதுதல் விரும்பத்தகாததொன்று என்ற எண்ணம் எழுத்தாளர்களிடையே இப்பொழுது பரவி வருகின்றது. இப்பொழுது சிறந்த எழுத்தாளர்களாக விளங்குகின்றவர்கள் கூடுமான அளவிற்குத் தனித்தமிழ் சொற்களையே பிரயோகித்து எழுதுதலை நாம் தெளிவாகக் காணலாம். அது தனித்தமிழ் இயக்கத்தால் ஏற்பட்ட சிறப்புக்களுள் ஒன்றாகும்.

மறுமலர்ச்சி நடை

இன்று வழங்கிவரும் நடைகளுள் இக்காலத்திற்கு ஏற்றதும் பல சிறந்த உரைநடை இலக்கியங்கள் தோன்றுதற்குக் கருவியாயிருந்தது மாகிய நடை மறுமலர்ச்சி நடை எனப்படுகின்றது. ஆற்றலுள்ள எழுத் தாளர்கள் தனித்தமிழ் நடைபோன்ற நடைவகைகளை இந்நூற்றாண்டிலே தொடக்கி வைத்தனர்; ஆனால், காலத்தின் நிலை மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்களையும் மறுமலர்ச்சி நடையினையும் தோற்றுவித்தது எனக் கூறலாம். நாகரிகம் மிக வேகமாக வளர்ச்சி பெற்ற இந்நூற் றாண்டில் ஆங்கிலக் கல்விவிருத்தி, ஐரோப்பிய நாகரிகத் தொடர்பு, தேசிய இயக்கம் முதலியன காரணமாகத் தமிழ் மக்களிடையே ஒரு விழிப்புணர்ச்சி ஏற்படலாயிற்று. கல்வி நாடெங்கும் பரவவே, அரசிய

லிலும் அறிவியற் கலைகளிலும் பொதுமக்களுக்கு ஓர் ஊக்கம் பிறந்தது. ஆங்கிலக் கல்வியறிவைப் பெற்ற அறிஞர் பலர் அம்மொழியிலுள்ள புதிய கருத்துக்களையும் கற்பனைச் சித்திரங்களையும் அறிவு விருத்திக்கு உரிய பிறவற்றையும் பொதுமக்களிடையே பரப்ப முன்வந்தனர். ஆங்கிலம் அறியாமக்கள் தமிழ் உரைநடை வாயிலாக வெளிவரும் புதிய கருத்துக்களை அறியப் பெரிதும் அவாவினர். காந்தியடிகள் முத லாயினார் தொடங்கி வைத்த சுதந்திர இயக்கமும் மக்களிடையே ஒரு புத்துயிர்க் கிளர்ச்சியை உண்டாக்கியது. இந்நிலையில் மக்கள் படித் தறிய விரும்பும் அரசியல் சம்பந்தமான விஷயங்களையும் அறிவியற் பொருள்களையும் பிறவற்றையும் மக்களிடையே பரப்பும் நோக்கமாகப் பத்திரிகைகள் பல தோன்றலாயின. ஆகவே, பொதுமக்கள் விரும்பிப் படித்தற்குரிய புதிய நடை ஒன்று உருவாதல் அவசியமாயிற்று. அந் நடையே மறுமலர்ச்சி நடையாகும். அது மக்களுடைய பேச்சு வழக் கினை ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுந்ததாதலின், அதனைப் பொதுமக்கள் பெரிதும் விரும்பினர்.

மறுமலர்ச்சி நடை என்பது தமிழ் மொழிக்கு மட்டும் சிறப்பாக உரியதொன்றன்று. அது ஏனை இந்திய மொழிகளிலும் இக்காலத்திற் பெருவழக்காகி வருகின்றது. எழுத்தாளர் கையாளும் நடை பொது மக்கள் பேசும் மொழியோடு நெருங்கிய தொடர்புடையதாதல் வேண் டும் என்னும் கொள்கை பலம்பெற்று வருதல்தான் இந்தியமொழிகள் பலவற்றின் கண்ணும் அந்நடை பரவுவதற்கு முக்கிய காரணமாகும். அது எல்லார்க்கும் பயன்படக்கூடியதாக இருத்தலோடு புதிய எண்ணக் கருத்துக்களைத் தெளிவாக வெளிப்படுத்தற்குரிய ஆற்றல் வாய்ந்ததாக உள்ளது. மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்கள் பேச்சு மொழியிலுள்ள சொற்கள், சொற்றொடர்கள், இலக்கண அமைதிகள், பிறமொழிச் சொற்கள் முதலியவற்றைப் பயன்படுத்திச் சிறுசிறு வாக்கியங்களால் தம் உள் ளத்தில் எழும் எண்ணங்களையும் உணர்ச்சிகளையும் வாசகர்கள் மனங்கொண்டு படித்தற்கு ஏற்றவாறு தெளிவாக வெளிப்படுத்திக் காட்டியிருத்தலைக் கொண்டு நாம் அந்நடையின் ஆற்றலை அறிந்து கொள்ளல் சாத்தியமாகும். மனதில் எழுகின்ற கற்பனை உருவங் களையும் உணர்ச்சிபேதங்களையும் உள்ளவாறே சிருட்டித்துக் காட்டு தற்கு அந்நடையைப் போல இந்நூற்றாண்டில் எழுந்த ஏனைய நடைகள் உதவவில்லையென்றே கூறலாம். அந்நடையின் சிறப்பை மணிக் கொடியாசிரியர்களாகிய புதுமைப்பித்தன் முதலாயினார் எழுதிய கதைகளிலே தெளிவாகக் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. அந்நடை தொடங்குதற்கு அடிகோலிய எழுத்தாளன் யார் என நாம் திட்டமாகக்

கூறமுடியாதிருப்பினும், அதன் ஆரம்ப நிலையினை வ.வே.சு.ஐயர் எழுதிய கதைகள் கட்டுரைகள் முதலியவற்றிலும் சுப்பிரமணிய பாரதியார் புனைந்த உரைநடைச் சித்திரங்களிலும் காணலாகும். அவர்கள் காட்டிய வழியைப் பின்பற்றி அதைத் திறம்படக் கையாண்டு பல உரைநடை இலக்கியங்களைச் சிருட்டித்த எழுத்தாளர்களுள் வ.ரா., புதுமைப்பித்தன், கல்கியாசிரியர் கிருஷ்ணமூர்த்தி, கு.ப.ரா. முதலாயினாரையும் இதய ஒலி, கம்பன் யார் என்ற நூல்களை இயற்றிய டி.கே. சிதம்பரநாத முதலியாரையும் நாம் சிறப்பாகக் குறிப்பிடலாம்.

தமிழிலே சிறுகதை இலக்கியத்தை ஆரம்பித்து வைத்தவரும், ஐரோப்பிய மொழிகளின் காணப்படும் இலக்கிய நலனையும் முறைகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு கம்பராமாயணம் முதலிய பேரிலக்கியங்களை ஆராய்ந்து அவற்றிலுள்ள கவி நயங்களை எடுத்துக் காட்டியவருமாகிய மகரிஷி வ.வே.சு. ஐயர் கையாண்ட நடை இலக்கண அமைதியுள்ள செந்தமிழ் நடையாக விளங்குகின்றதாயினும், அதன் கண் மறுமலர்ச்சி நடைக்குரிய பண்புகளும் காணப்படுகின்றன. அவர் காலத்துக்கு முன் எழுந்த உரைநடை இலக்கியங்களிலே பெரும்பாலும் பொருட்சிறப்பை மட்டுமே நாம் காணலாம். ஐயர் அவர்கள் புனைந்த கதைகளிலே காம்ப்ரியமான நடையழகு பொருளைச் சிறப்பித்து நிறைவைக் காணலாம். இலக்கியச் சுவை சொல்லப்படும் பொருளில் மட்டுமன்றிச் சொல்லும் வகையிலும் தங்கியிருக்கிறது என்பதை அறிந்து பொருளுக்கு ஏற்றதாக நடையைக் கையாண்டதனாலேயே ஐயர் அவர்கள் புனைந்த கதைகள் சொல்லோவியங்களாக விளங்குகின்றன. பிறமொழிப் பதங்களைத் தேவைக்கு ஏற்றவாறு உபயோகித்து ஆற்றலும் அழகும் பொருந்திய வசனங்களை அமைப்பதில் அவருக்கு மிக்க திறமை இருந்திருக்கின்றது என்பதை அவர் உரைநோக்கி அறியலாம். அவர் நடை இலக்கண அமைதியுடையதாயினும், அது பேச்சு வழக்கிலுள்ள சொற்களில் ஊற்றெடுத்ததனாலேயே அது உயிர்த்துடிப்பு உள்ளதாக விளங்குகின்றது. அவர் கையாண்ட நடைக்கு ஓர் உதாரணம் வருமாறு:

நாரஸிஸ்ஸனுக்குத் தாகம் எடுத்தது. ஏரிக்கரைக்குச் சென்று நீரை அள்ளிக் குடிக்கலாம் என்று போய், கரையில் உட்கார்ந்து கொண்டு குனிந்தான். ஏரியின் ஜலம் நிர்மலமாய், நீலவானத்தைப் பிரதிபிம்பித்துக் காட்டிக் கொண்டு பளிங்கு போல் அசைவற்றிருந்தது. கரையில் வாளை அளவி தின்ற மரங்களின் நிழல் நீர்ப்பரப்பில் வெகு அழகாக விளங்கிற்று. அம்மரங்களின் புஷ்பங்களும், கரையோரத்திலிருந்த செடிகளில் பூத்திருந்த மலர்களும் நீரில் தோன்றி, நீரிலேயே பூத்த மலர்

களின் எழிலைத் தூக்கிக் காட்டின. மந்தமாருதம் மிருதுவாக வீசிற்று. குயிலொன்று கனிந்த குரலில் கூவிக் கொண்டிருந்தது. அஸ்தமிக்கும் சூரியனுடைய பிரகாசம் மரங்களின் கிளைகளின் வழியே புகுந்து சோலைகளையும் ஏரிக் கரையையும் அழகு படுத்தியது.

நாரஸிஸ்ஸன் குனிந்தானோ இல்லையோ, மகாமோகன மான ஓர் உருவம் அவன் கண்ணிற்பட்டது. அப்படியே பிரமித்துப் போய்விட்டான். (எதிரொலியாள்)

பாரதியார் கவிதை புனைவதிற் புரட்சியையும் புதுமையையும் தோற்றுவித்தது போலவே, உரைநடையைக் கையாள்வதிலும் ஒரு புதுவழியைக் காட்டினர் எனக் கூறுதல் மிகையாகாது. கற்பனைச் சித்திரங்களை உரைநடையில் அமைக்கும் போது அவ்வுரைநடை பாட்டின் தன்மையை அடைந்து விடுகின்றது என்பதற்கு உதாரணங்களைப் பாரதியாரின் உரைநடை நூல்களிலே காணலாகும். அவர் கவிதையிலே காணப்படும் எளிமையும் உணர்ச்சி வேகமும் அவருரை நடைச் சித்திரங்களிலும் காணப்படுகின்றன. அவருள்ளம் தெளிந்த உள்ளமாதலின், அவர் எண்ணக் கருத்துக்களும் தெள்ளிய எளிய முறையில் எழுத்தில் அமைந்துள்ளன. 'பேசுவது போல எழுதுவது தான் உத்தமம்' என்பது அவர் கருத்தாகலின், பேச்சுவழக்கைத் தழுவி எழுதும் இடங்களிலெல்லாம் அவர் நடையிலே ஒரு வேகமும் உயிர்த்துடிப்பும் இருந்தவைக் காணலாம்.

அவர் பத்திரிகாசிரியராக இருந்து பத்திரிகைகளில் கையாண்ட நடை வேறு. இலக்கியங்களைச் சிருட்டித்தபோது கையாண்ட நடை வேறு. பத்திரிகையில் எழுதியவை அப்பத்திரிகையைப் படிப்போர் பொருளறிதற்கென எழுந்தவையாதலின் அவற்றின்கண் கையாண்ட நடை வழக்கிலிருந்த சாதாரண நடையாகும். அவர் காலத்தில் வட மொழிச் சொற்களை அமைத்து எழுதும் வழக்கு நன்கு பரவியிருந்தமையாலும் மக்கள் அந்நடையினை விரும்பிப் படித்தமையாலும் அவர் மட்டுமன்றி ஏனை எழுத்தாளர்களும் நாவலாசிரியர்களும் அந்நடையினைப் போற்றிவந்தனர். அந்நடைவகை தவிர, பழைய செந்தமிழ் நடையைத் தழுவி அவர் எழுதிய கட்டுரைகளும் சில உள. அந்நடை வகையிலே அவரது சொல்லாற்றலைச் செவ்வையாகக் காண்டல் முடியாது. அவர் கற்பனைச் சித்திரங்களை உருவாக்கியபோது கையாண்ட நடையிலேதான் புதுமையும் ஜீவகளையும் மிளிர்க் காண்கிறோம். அதனைச் செய்யுட்பண்பு வாய்ந்த நடையெனக் கூறலாம். அவர் கண்ட கற்பனைக் காட்சிகளை எம் கண் முன்னே நிறுத்தவல்லதாக இருத்

தல்தான் அந்நடைக்குரிய தனிச்சிறப்பாகும். சொற்களும் சொற்றொடர் களும் தனித்தனி வாக்கியங்களாக நின்று கருதிய பொருளைச் செவ் வனே புலப்படுத்துகின்றன. அந்நடை தமிழுக்குப் புதியது. அதனை ஆங்கில மொழியிலிருந்தே அவர் பெற்றனர் எனக் கூறுதல் வேண்டும். அவர் காட்டிய வழியைப் பின்பற்றிப் பல எழுத்தாளர் அந்நடையில் எழுதிய போதும், அவரைப் போலப் பிறர் அதைக் கையாள்வதில் வெற்றி பெறவில்லை யென்றே கூறலாம். அந்நடைக்கு ஓர் உதாரணம் வருமாறு:

சிட்டுக்குருவி

சிறியதானியம் போன்ற மூக்கு; சின்னக்கண்கள்; சின்னத்தலை; வெள்ளைக் கழுத்து; அழகிய மங்கல் வெண்மை நிறமுடைய பட்டுப்போர்த்த வயிறு; கருமையும் வெண்மையும் கலந்த சாம்பல் நிறத்தாலாகிய பட்டுப் போர்த்த முதுகு; சிறிய தோகை; துளித்துளிக் கால்கள். இத்தனையும் சேர்த்து ஒரு பச்சைக் குழந்தையின் கைப்பிடியிலே பிடித்து விடலாம். இவ் விதமான உடலைச் சுமந்து கொண்டு என் வீட்டிலே இரண்டு உயிர்கள் வாழ்கின்றன. அவற்றில் ஒன்று ஆண் மற்றொன்று பெண்.

பாரதியார் எழுதிய கதைகளும் கட்டுரைகளும் பல. மக்களுக்கு அறிவுகொடுத்தும் நோக்கமாகப் பல்வகைப்பட்ட விஷயங்களைப் பற்றியும் எழுதியிருக்கின்றனர். தம்முடைய வாழ்க்கையனுபவங் களையும் கற்பனையில் உதித்த காட்சிகளையும் பிறவற்றையும் உணர்ச் சிக் கலப்புள்ள நடையில் வரைந்திருக்கின்றனர். அவர் எழுதியது எதுவாயினும் அதை நாம் படிக்கும்போது இது பாரதியார் எழுதியது என்று திட்டமாகக் கூறக்கூடும் வகையில் அவர் நடை அமைந்திருக் கிறது. வசன நடையிலே தெளிவு, ஒளி, தன்மை, தட்டுத்தடையின்றி நேரே பாய்ந்து செல்லும் தன்மை என்பன அமைதல் வேண்டும் என ஓரிடத்தில் உரைநடைக்கு வரைவிலக்கணம் அவரே அமைத்திருக்கிறார். அவ்விலக்கணத்திற்கு அமையவே அவர் நடையும் செல்வதைக் காண லாம். அவர் உள்ளத்திற் குடிகொண்டிருந்த நேர்மை, தைரியம் என்னுங் குணங்கள் அவர் நடையிற் பிரதிவிம்பிக்கின்றன. எதைக் கூற எடுத்துக் கொண்ட போதும் அதைத் தன்னம்பிக்கையோடும் உறுதியோடும் கூறுதலால் அவர் வாக்கியங்கள் தத்தளிப்பின்றி நேராகச் செல்லும் இயல்பினவாக உள்ளன. தமிழ் உரைநடைபற்றி அவர் கூறியிருப்பது சிந்தையில் இருத்தற்பாலது. அது வருமாறு:

தமிழ் வசன நடை இப்போதுதான் பிறந்து பல வருஷ மாகவில்லை. தொட்டிற் பழக்கம் கடுகாடு மட்டும். ஆதலால், இப்போது நமது வசனம் உலகத்தில் எந்த பாஷையைக் காட்டி லும் தெளிவாக இருக்கும்படி முயற்சிகள் செய்ய வேண்டும். கூடியவரை பேசுவதுபோலவே எழுதுவதுதான் உத்தமமென்பது என்னுடைய கட்சி. எந்த விஷயம் எழுதினாலும் சரி, ஒரு கதை அல்லது தர்க்கம், ஒரு சாஸ்திரம், ஒரு பத்திரிகை விஷயம், எதை எழுதினாலும் வார்த்தை சொல்லுகிற மாதிரியாகவே அமைந்து விட்டால் நல்லது.

மேலே கூறிய இலக்கணத்திற்கு அமைய அவர் எழுதிய நடைக்கு ஓர் உதாரணம் வருமாறு:

ஒரு விரதமெடுத்தால் அது கலையவிடக்கூடாது. இன் னொருதரம் எதற்காகச் சொல்லவந்தேன் தெரியுமா? ஒருவன் யோக சாஸ்திரம் பழகப் போய் மௌன விரதம் எடுத்தான். அப்போது அவனுக்கு வயிற்றுக் கடுப்பு வந்தது. பல கடன் காரர்கள் வந்தார்கள். ஒரு புது சிஷ்யன் வந்தான். இராத்திரியில் இரண்டு திருடர்கள் வந்தார்கள். இரண்டு விருந்துகள் வந்தன. ஒரு கல்யாணம் வந்தது, அவசியமாய்ப் போய்த் தீரவேண்டியது. இன்னும் பல விஷயங்கள் வந்தன ஒரே நாளில்! அவன் மௌன விரதத்தைக் கலைத்துவிட்டான். உடனே வயிற்றுக் கடுப்பு தீர்ந்து விட்டது. கடன், சிஷ்யன், திருடன், கல்யாணம் தீர்ந்து போய்விட்டன. மறுநாள் ஒரு தொல்லையுமில்லை.

பாரதியார் கையாண்ட நடை பொதுமக்கள் படித்தறியக்கூடிய ஒரு நடையாக இருந்தபோதும், அதனை மறுமலர்ச்சி நடையெனக் கூறும் வழக்கில்லை. அது பேச்சு வழக்கில் ஊற்றெடுத்ததெனினும், அவர் காலத்திலிருந்த சில கட்டுப்பாடுகளுக்குள் அடங்கியிருந்தது. ஆனால், மறுமலர்ச்சி நடை தமிழுக்குப் புதியது. அதனை வாசகர்கள் விரும்பிப் படிக்கக் கூடிய வகையிற் கையாண்டவர்கள் மணிக்கொடி ஆசிரியர்களும் கல்கியாசிரியரும் என்றே கூறலாம். தமிழுரைநடை பழைய கட்டுப்பாடுகளிலிருந்தும் விடுதலை பெற்ற நிலைலை மறு மலர்ச்சி நடையிலே தெளிவாகக் காணலாம். அவ்விடுதலை இயக் கத்தின் ஆரம்பநிலைதான் பாரதியாரின் வசன நடையில் மிளிர்கின்றது. மறுமலர்ச்சி நடையினைத் தமிழ் மக்களுக்கு அறிமுகப்படுத்திய மணிக் கொடி ஆசிரியர்களுள் வ.ரா.(வ.ராமசாமி அய்யங்கார்), கு.ப.ரா. (கு.பா.ராஜகோபாலன்), புதுமைப்பித்தன் (சொ.விருத்தாசலம்) ஆகியோர் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

தமிழ்நாட்டின் சுதந்திர சிற்பிகளுட் பாராட்டத்தக்க ஒருவராக விளங்கிய வ.ரா. அவர்கள் மறுமலர்ச்சி நடையிலே பல புதிய இலக்கிய வகைகளை உருவாக்கியிருக்கின்றனர். அவர் 'பிரபஞ்ச மித்திரன்', 'ஊழியன்', 'மணிக்கொடி', 'சுயராஜ்யா', 'வீரகேசரி' முதலிய பத்திரிகைகளுக்கு ஆசிரியராக இருந்தபோது எழுதிய கட்டுரைகளும் பிறவும் அவருக்குப் பெரும் புகழ் ஈட்டிக் கொடுத்தன. சிறிது கற்றவர்களும் படித்துப் பொருளறியத்தக்க எளிய தமிழில் விஷயங்களை எழுதினர். வழக்கிலுள்ள சொற்களையே பயன்படுத்திப் பொருட்செறிவுள்ள சிறிய வாக்கியங்களில் எத்தகைய கருத்துக்களையும் வெளியிடமுடியும் என்பதை உலகத்துக்கு எடுத்துக்காட்டினர். பொதுமக்களுடைய ஆதரவை அவர் பெறுதற்கு அவருடைய நடைச்சிறப்பு முக்கிய காரணமாக இருந்தது. அவர் நடையிற் காணப்படும் சிறப்புக்களுட் 'சொற்செட்டு' மிக முக்கியமானது. செறிவில்லா வாக்கியங்களை எழுதுபவர்களைக் கண்டித்து ஓரிடத்திற் கூறும் போது, "சொற்களைத் தூவிச் சிதற அடிக்கிறார்கள். நாலாபக்கங்களிலும் அடிபட்டு விழும் சொற்கள் வீறிட்டு அலறி அழுகின்றன" என்று குறிப்பிட்டிருக்கின்றனர். புதிய கருத்துக்களையும் புதிய இலக்கியங்களையும் பழைய கட்டுப்பாட்டுக்குள் அடங்கிய நடையிற் சிருட்டித்தல் முடியாது என்பது அவர் கருத்தாகும். "தூய தனித் தமிழ்" என்ற கட்டுரையிலே அவர் கூறியிருப்பதைக் கொண்டு தமிழில் உரைநடை எவ்வாறு அமைதல் வேண்டும் என்பது பற்றி அவருக்கு இருந்த எண்ணக்கருத்தை நாம் ஒருவாறு அறிந்து கொள்ளலாம்.

அரசியலும் மதமும் பாஷையும் ஜனநாயக ஆவேசங் கொண்ட பொதுமக்களுக்காகத்தான் இருக்கின்றன. ஒரு கூட்டத்தாரின் நன்மைக்காக, ஒரு கூட்டத்தார் அதிகாரம் செலுத்துவதற்காக, இவைகள் மூன்றும் இருக்கவில்லை. பெரிய மனிதர்கள், புரோகிதர்கள், பண்டிதர்கள் என்று சொல்லப்படுபவர்கள் பொதுஜனங்களின் பிரதிநிதிகள் என்ற உரிமை பெற்று, பொது ஜனங்களின் ஆசாபாசங்களைத் தழுவி மனப்பான்மை பெற்றாலொழிய, அவர்களுடைய உபதேசத்தை சாமான்யர்கள் இனிமேல் கேட்கவே மாட்டார்கள். (மழையும் புயலும், பக்கம் 44)

வ.ரா. அவர்கள், வசனநடையிலே ஒரு புது வழியைக் காட்டியது போலவே, உரைநடை இலக்கியங்களைச் சிருட்டிப்பதிலும் ஒரு புது வழியைக் காட்டியிருக்கின்றனர் என்றே கூறுதல் வேண்டும். அவர் சுந்தரி, கோதைத்தீவு, விஜயம் என்ற நாவல்களையும் வாழ்க்கை விநோதங்கள் என்னும் நூலிலே சில நடைச்சித்திரங்களையும், மழையும்

புயலும் என்னும் நூலிலே பல சிந்தனைக் கட்டுரைகளையும் வரைந்துள்ளனர். அவர் சிருட்டித்தவை யாவும் வாசகர்களுடைய சிந்தனையைத் தூண்டக்கூடியனவாகவே அமைந்துள்ளன. மக்களுடைய சிந்தனா சக்தியைத் தூண்டி, அது வாயிலாக அவர்களுடைய மனத்திலே ஒரு புரட்சியை உண்டுபண்ணுவது அவருடைய நோக்கமாகும். சமூகத்திற் காணப்படும் மாசுகளை நீக்கி அதை முன்னேறச் செய்யும் ஆர்வம் மிகுள்ளவராதலின் அவர் வரைந்த கட்டுரைகளும் பிறவும் சிந்தனைக் களஞ்சியங்களாக விளங்குகின்றன. அவர் உருவாக்கிய நடைச்சித்திரங்கள் தமிழுக்குப் புதியவை. அவை நம் கண்முன்னே காட்சியளிக்கும் உயிரோவியங்களாக உள்ளன. கட்டுரை இலக்கியம் ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழுக்கு வந்த ஒரு புதிய இலக்கிய வகை. வ.ரா. அவர்களுக்கு முன்பவர் தமிழிற் கட்டுரைகளை எழுதியிருந்த போதும், சிந்தனையின் விளைவாக எழுந்த சிறந்த கட்டுரைகளுக்கு எடுத்துக்காட்டாக அவர் எழுதியனவே விளங்குகின்றன. அவர் கையாண்ட நடைக்கு ஓர் உதாரணம் வருமாறு:

புத்தி, உணர்ச்சி என்று மனிதனுக்கு இரண்டு வகை சக்திகள் உண்டு. மோட்டார் வண்டிக்கு பெட்ரோல் (எண்ணெய்) எவ்வளவு அவசியமோ அவ்வளவு அவசியமானவை அவைகள் உடம்புக்கு. மோட்டாரை இழுத்துச் செல்லும் சக்தி பெட்ரோலில் இருக்கிறது. மனிதனை இழுத்துச் செல்லும் சக்தி உணர்ச்சிக்கு உண்டு. உணர்ச்சிதான் மனிதனுடைய மூலபலம்.

உணர்ச்சி மனிதனை வாழ்வில் இழுத்துக் கொண்டு சென்றாலும், அதை அடக்கியாள ஒரு சாதனம் வேண்டும். மோட்டாருக்கு பிரேக் எவ்வளவு தேவையோ, அவ்வளவு தேவை மனிதனுக்குப் புத்தி புத்தியின் ஆட்சிக்குக் கட்டுப்படாத உணர்ச்சியின் தாங்கமுடியாத வேகத்தால் மனிதன் தேய்ந்து மாய்ந்து போய்விடுவான்.

புத்தியையும் உணர்ச்சியையும் பக்குவமாய் இணைத்து, அவைகளை மனிதனுக்குப் பெருந் துணையாகச் செய்வதே படிப்பின் நோக்கம். பழக்கத்தின் பயன். உணர்ச்சி என்பது மின்சார சக்தியைப் போல. (மழையும் புயலும், பக்கம் 54)

தமிழிலே சிறுகதை இலக்கிய வகையினை வ.வே.சு. ஐயர் தொடக்கி வைத்தபோதும் அது செழிப்பாக வளரத் தொடங்கிய காலம் 'மணிக்கொடி' ஆசிரியர்கள் காலமாகும். உலகச் சிறு கதைகளுள்ளே தமிழ்க்கதைகளும் இடம் பெறக்கூடிய நிலைக்கு அவ்விலக்கிய வகையினை வளர்த்தவர்களுள் கு.ப.ரா., புதுமைப்பித்தன் ஆகிய இருவரை

யும் நாம் சிறப்பாகக் குறிப்பிடலாம். அவர்கள் இருவர்களையும் சிறுகதை மன்னர்கள் எனக் கூறுவார்கள். கற்பனையுள்ளம் படைத்த எழுத்தாளர்கள் தம் கருத்துக்களை வெளியிடுதற்கு நாவல், சிறுகதை என்னும் இலக்கிய வகைகளைப் பொருத்தமான சாதனங்களாகக் கொண்டனர். பண்படாத உள்ளம் உடையவர்களிடத்தும் இளைஞர் களிடத்தும் புதிய கொள்கைகளையும் எண்ணக் கருத்துக்களையும் பரப்புதற்கு அவற்றைப் போன்ற சாதனம் வேறில்லை. கற்பனைக் கதைகளிலே அவற்றைச் சாதாரணமாக அமைத்துக் கூறுதல் மிக எளிதாகும். அதனாலேதான் 'மணிக்கொடி' ஆசிரியர்களும் பிறரும் சிறுகதையினை வாய்ப்புடைய கருவியாகக் கொண்டனர். கு.ப.ரா. அவர்கள் புனைந்த சிறுகதைகளுட் பெரும்பாலானவை காதலைப் பொருளாகக் கொண்டவை. சம்பவங்களைக் கோவைப்படுத்தி அவர் சொல்லும் வகையிலே கதை உண்மைபோலத் தோன்றுவதோடு பாத்திரங்கள் உயிருள்ளவாக அமைந்துள்ளன. அவர் பத்து ஆண்டுகளாக 'மணிக்கொடி' முதலிய பத்திரிகையில் எழுதிவந்த சிறுகதைகள் கனகாம்பரம், புனர்ஜென்மம் முதலிய நூல்களாக வெளிவந்துள்ளன. அவர் கையாண்ட நடைக்கு மேல் வருவது ஓர் உதாரணமாகும்:

அரிசி மில்லும் பஸ்ஸும் வந்து கொடுமுடியின் அழகையே குலைத்துவிட்டன. அதற்குமுன் அந்த ஊர் அமைப்பும் அடக்கமுமாய் அசல் கிராமாந்தரமாக இருந்தது.

காவேரிக்கரையில் ஊர், சுபிஷ்மான பெரிய அக்கிரகாரம்; வளப்பம் கொண்ட நல்ல குடியானத் தெருக்கள்; தெம்பான வியாபாரிகள், சுற்றிலும் பயிர்ப்ச்சை, தோட்டம் துரவு, மாடு கன்று நிறைந்த ஊர். சதா உயிர் ததும்பிக் கொண்டிருக்கும் காவேரிக்கரை ஒன்றே போதும்.

அதுவும் காவேரிக்கரையில் பார்க்க வேண்டும். குடியானப் பெண்கள் காப்புகள் ஒலிக்கக் கையை வீசிக்கொண்டே காட்டுக்குப் போகும் காட்சி மனத்தைக் கவரும். அவர்களுடைய நடையிலே ஒரு சுறுசுறுப்பும் ஊக்கமும் இருக்கும். சோம்பலற்றவர்கள்; நவநாகரிக முறைகள் இன்னும் அந்தக் கௌண்ட ஜாதியை அவ்வளவாகப் பாதிக்கவில்லை. அப்பெண்கள் தலை மயிரை நன்றாய்ச் சீவி முடித்திருப்பார்கள். சில பிராந்தியங்களில் செய்வது போல, மயிரை அள்ளிச் செருகுவதில்லை. இளம் பெண்கள் கூட ரவிக்கை அணிவது இல்லை. செட்டி நாட்டுப் பெண்கள் போலச் சேலை கட்டுவார்கள்; ஆனால் உடம்பைச் சுற்றினது போக மிகுந்த தலைப்பை இறுக்கி இடுப்பில் செருகிக் கொள்ளுவார்கள். எல்லோருமே பொதுவாக நல்ல உடற்

கட்டுடையவர்கள். முகத்தைப் போலவே உள்ளத் தெளிவும் கொண்டவர்கள்.

(கனகாம்பரம்: மின்னக்கலை)

இந்நூற்றாண்டிலே தோன்றிய புலவர்களுட் பாரதியார் முதல்வராக விளங்கியது போலவே சிறுகதை ஆசிரியர்களுள்ளே புதுமைப் பித்தன் முதல்வராக விளங்கினார். உரைநடை இலக்கிய ஆசிரியர்களுள் ஒரு மேதையாக விளங்கிய புதுமைப் பித்தன் எழுதியவை கதை, மொழிபெயர்ப்பு, கட்டுரை விமர்சனம், கவிதை எனப் பல வகைப் படும். அவற்றுள் அவர் எழுதிய கதைகளிலேயே அவருடைய கற்பனை வளத்தையும் சிந்தனாசக்தியையும் தெளிவாகக் காணலாம். அக் கதைகளுட் பெரும்பாலானவை சோகம் நிறைந்தவையாகவும் சமுதாயத்திற் காணப்படும் குறைபாடுகளை எடுத்துக் காட்டுவனவாயும் உள்ளன. அவர் வாழ்க்கையை வெறித்துப் பார்க்கும் இயல்புடையவர். வறுமைப் பிணியிற் கிடந்து அவர் வாடியதும் அதற்கு ஒரு காரணமாகலாம். வறுமை காரணமாக ஏற்படும் இடுக்கண், கலக்கம் என்பன அவர் கதைகளில் ஆங்காங்கு மிளர்கின்றன. அவருக்கு மட்டுமன்றி உலகில் இலக்கிய ஆசிரியர்களாக விளங்கிய மேதைகளுட் பலர்க்கு மனித வாழ்க்கை சோபையுள்ளதாகவோ இன்பகரமானதாகவோ காட்சியளிக்க வில்லை.

புதுமைப்பித்தன் கையாண்ட நடை முன் ஒருவரும் தமிழிலே கையாளாத ஒரு புது நடையாகும். தாம் புலப்படுத்தக் கருதிய பொருளை ஒரு சில வார்த்தைகளிலே திறம்பட அமைத்துக் கூறும் வகை வியர்தற் குரியது. கூறும் பொருளில் மட்டுமன்றி, அப்பொருளைக் கூறும் வகையிலும் நடையழகு தங்கியிருத்தலைப் புதுமைப்பித்தன் எழுத்திலே தான் நாம் விசேடமாகக் காணலாகும். இலகுவில் வார்த்தைக்குட் சிக்காத கருத்துக்களையுமே ஒரு சில சொற்களில் அழகுற அமைத்துக் காட்டும் ஆற்றல் அவருக்கு இயல்பாக உள்ளது. சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைத்தலுக்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்கும் அவர் நடை பிறர் பின்பற்ற முடியாததொன்று. ஆங்கில மொழிப் பதங்களை இடையிடையே பெய்து எழுதிய வாக்கியங்களைக் கொண்ட அந்நடையைப் படிக்கும்போது, அது ஆங்கிலம் படித்த தமிழ் மக்களிடையே சாதாரணமாக நிகழும் சம்பாஷணையை எமக்கு ஞாபகப்படுத்தி நிற்கின்றது. வடமொழிப் பதங்களையும் ஆங்கிலப் பதங்களையும் ஏற்ற இடங்களில் நாம் காணலாம். அவர் எழுத்திலே ஒரு சிலவார்த்தைகள் மின் வெட்டுப் போல ஆங்காங்குக் கிடந்து சமுதாயத்திற் காணப்படும் குறைபாடுகளைக் குத்திக் காட்டுகின்றன. அவரை ஒரு சிந்தனைச் சிற்பி என்றும்

அவர் உள்ளத்தை ஒரு கற்பனைச் சுரங்கம் என்றும் கூறுதல் மிகப் பொருத்தமானதே. அவர் நடைக்கு ஓர் உதாரணம் வருமாறு:

அன்று விநாயக சதுர்த்தி. நான் பலசரக்குக் கடையிலிருந்து சாமான்கள் கட்டிவந்த சணல் நூல்களையெல்லாம் ஒன்றாகச் சேர்த்து முடித்து, வீட்டின் கூடத்தில் நான்கோணமாகக் கட்டினேன். அப்புறம் மாவிலைகளை அதில் தோரணமாகக் கோத்துக் கொண்டிருந்தேன். ஆமாம், பட்டணத்திலே மாவிலை கூடக் காசு கொடுத்துத்தான் வாங்க வேண்டும். 'என்ன மாவிலைக்குமா விலை?' என்று பிரமித்துப் போகாதீர்கள். மாவிலைக்கு விலையிலை யென்று வேண்டுமானால் வைத்துக்கொள் றுங்கள். ஆனால், மரத்தில் ஏறிப்பறித்து, வீடு தேடிக்கொணர் ந்து கொடுப்பதற்குக் கூலி கொடுக்க வேண்டுமா, இல்லையா? நாங்கள் படித்த பொருளாதார சாஸ்திரப்படி, இந்த 'உழைப்பின் மதிப்பை' அந்த இலையின்மேல் ஏற்றி வைத்துப் பார்க்க வேண் டும். இதுதான் 'விலை' என்பது, நீங்கள் கிராமாந்தரங்களில் இருந்தால், எவனுடைய மாமரத்திலேனும், வழியிற் போகும் எவனையாவது ஏறச்சொல்லி, "டேய் ரெண்டு மாங்குழை பறித்துப் போடுடா" என்று சொல்லி விடுவீர்கள். சில பிள்ளை கள் தாங்களே மரத்திலேறிப் பறிப்பார்கள்; சிலர் மரத்தோடு கட்டி வைக்கப்படுவதும் உண்டு. இந்த 'ரிஸ்க்' எல்லாம் நினைத் துத்தான் பட்டண வாசிகள், மண்முதல் மாங்குழை வரை, எல்லாப் பொருள்களையும் விலைகொடுத்து வாங்க முயற்சிக் கிறார்கள். இதுதான் அழகு, நாகரிகம்! பட்டணத்திலே, ஆந்தை கள் வசிக்கும் பொந்துகள் மாதிரியுள்ள வீடுகளில், கும்பல் கும்பலாய் வசிக்கும் நாங்களும் இந்த நாகரிகத்தின் சிறு சிறு துணுக்குகள்தானே..... நிற்க..... நான் தோரணத்தைக் கட்டிக் கொண்டிருந்தேன். அதாவது, காசு கொடுத்து வாங்கின மாவிலைகளில் 'வேஸ்டேஜ்' (கழிவு) இல்லாமலிருக்க எல்லா வற்றையும் சேர்த்து வைத்துத் தொடுத்துக் கொண்டிருந்தேன். எனக்குப் பல் முளைத்த மாதிரி, அவை கோணல்மாணலாக தொங்கின.....

என் மனம் ஒரு ரசமான பேர்வழி. இந்த மாதிரியான சோம்பேறி வேலை எனக்குக் கிடைத்துவிட்டால், அது கண்டபடி ஓட ஆரம்பித்துவிடும்.

"உனக்கு ஒரு ரசமான கதை சொல்லட்டுமா?" என்றது.

"பிரேக்' கழன்று போய்விட்டது. இனி வெறிதான்!" என்று திட்டப்படுத்திக் கொண்டேன்.

(புதுமைப்பித்தன் கதைகள் - விநாயகர் சதுர்த்தி)

மறுமலர்ச்சி நடையினைக் கையாண்டு சிறந்த உரைநடை இலக் கியங்களை இயற்றித் தமிழ்மொழியை வளம்படுத்திய எழுத்தாளர் களுள் யாவாராலும் பாராட்டப்படுபவர் கல்கியாசிரியர் கிருஷ்ண மூர்த்தி அவர்கள். கல்வியறிவில்லாப் பாமர மக்கள் முதலாக ஆங்கில மொழியை நன்கு கற்றறிந்த அறிஞர்கள் ஈறாக உள்ள தமிழ் மக்கள் யாவரும் தமிழ்ப்பத்திரிகைகளையும் புத்தகங்களையும் விரும்பிப் படித்தற்கு மூலகாரணமாக இருந்தவர் கல்கியாசிரியர் என்றே கூறலாம். இக்காலத் தமிழில் எதையும் எழுதமுடியும் என்பதைச் சாதித்த பெரியார் அவர். அவர் எழுதிய கட்டுரைகளும், விமர்சனங்களும், அரசியல் சம்பந்தமான எழுத்துக்களும் அதற்குச் சான்றாக விளங்குகின்றன. எதை எழுதினும், அதைத் தெளிவாகவும் கவையுள்ளதாகவும் எழுதும் வன்மை அவருக்கு இயல்பாக உண்டு. தம்முடைய கொள்கைகளை எடுத்துக்கூறும்போது, பிறர் மறுக்க முடியாதபடி கூறுதலும், பிறர் கொள்கைகளை மறுத்துக் கூறும்போது அவர்களும் வியந்து பாராட் டக்கூடிய வகையிற் கூறுதலும் அவரிடத்திற் காணப்படும் சிறந்த பண்புகள். அவர் 20 ஆண்டுகளுக்குமேல் நாவல், சிறுகதை, கட்டுரை, வாழ்க்கைச் சித்திரங்கள் என்பனவற்றை இயற்றித் தந்துள்ளனர். அவற்றுள் தமிழ் நாட்டுச் சரித்திரங்களை நிலைக்களமாக வைத்து அவர் எழுதிய நாவல்களே அவருக்குப் பெரும் புகழை ஈட்டிக் கொடுத் துள்ளன. அந்நூல்களிலே சோழப் பெருமன்னர் காலத்திலும், பல்லவர் காலத்திலும் பெருவழக்காக இருந்த சிற்பம், இலக்கியம், நடனம், இசை என்னும் கலைகளைத் தாம் வளர்த்துச் செல்லும் கதைகளோடு பின்னி வைத்திருக்கும் வகை அவர் ஆற்றலுக்கு ஓர் அறிகுறியாக விளங்கு கின்றது. அவர் எழுதிய நூல்கள் ஏட்டிக்குப் போட்டி, சாரதையின் தந்திரம், கள்வனின் காதலி, வீணை பவானி, பார்த்திபன் கனவு, சிவகாமியின் சபதம், பொன்னியின் செல்வன், அமரதாரா முதலியன.

பாமரரும் பண்டிதரும் விரும்பிப் படித்தற்குரிய நடையொன் றினைக் கல்கியாசிரியர் கையாண்டனர். அந்நடை எத்தகைய விஷயத் தையும் கஷ்டமின்றித் தெளிவாகக் கூறுதற்கு மிகப் பொருத்தமானது. இக்காலத்து வழக்கு மொழி ஆற்றலிற் குறைந்ததொன்றன்று என்பதை அவர் நூல்களிலிருந்து அறிந்து கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கின்றது. அம்மொழியில் எதைக் கூறினும் தெளிவாகவும் இனிமையாகவும் கூறமுடியும் என்பதை அவர் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றனர். தமிழ் வசனத்தைச் சுவையுடையதாகவும் ஆற்றலுடையதாகவும் ஆக்கித் தந்த எழுத்தாளர்களுட் கல்கி முதலிடம் வகிப்பவர் எனக்கூறுதல் மிகையாகாது. அவருடைய எழுத்திலே உயர்தரமான நகைச் சுவையை

நாம் காணலாம். அது பிறரைக் கேலி செய்வதாக இல்லை. அது தன்னாலே தாக்கப்படுபவர்களும் படித்துச் சிரிக்கக்கூடியதாகவே அமைந்திருக்கிறது. கூற எடுத்துக் கொண்ட விஷயத்தை வாசகர்களுடைய மனத்திலே நன்றாகப் பதிய வைத்தற்கே அவர் பெரும்பாலும் நகைச்சுவையை ஒரு கருவியாகக் கொண்டனர் எனத் தெரிகின்றது. அம்முறை தமிழிற்குப் புதியது என்றே கூறலாம். அந்நகைச்சுவைக்கு ஓர் உதாரணம் வருமாறு:

இராம லட்சுமணர்களையும் வானரங்களையும் இலங்கைக்கு வரும்படியாக விட்டுவிட்டு அப்புறம் இராவணன் திண்டாடிய கதையை நாம் அறிந்திருக்கிறோம். இராவணனுக்கு தலை பத்து இருந்ததேயொழிய ஒரு தலைக்கு இருக்கவேண்டிய புத்திகூடக் கிடையாது என்பதற்கு இதைக்காட்டிலும் அத்தாட்சி வேண்டியதில்லை. பிற்காலத்திலே இலங்கையை ஜயித்த வெள்ளைக்காரர்களுக்கு இருந்த புத்தியில் அரைவாசியாவது அவனுக்கு இருந்திருந்தால் என்ன செய்திருப்பான்? மண்டபத்தில் ஒரு 'காம்பு' ஏற்படுத்தி இலங்கைக்குள் வருகிறவர்கள் எல்லாம் அம்மை குத்திக் கொண்டுதான் வரவேண்டுமென்று ஏற்பாடு செய்திருப்பான். அம்மை குத்திக் கொள்வதற்குப் பயந்துகொண்டே இராம லட்சுமணர்களும் வானரர்களும் திரும்பிப் போய் இருக்கமாட்டார்களா?

இக்காலத்தில் வாழ்ந்த கற்பனை வளமுள்ள எழுத்தாளர்களுட்கல்கியும் புதுமைப்பித்தனுமே சிறப்பாகக் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள். கல்கியின் கற்பனைவளத்தை அவர் தந்துள்ள வர்ணனைகளிலே தெளிவாகக் காணலாம். அவர் எழுதிய நாவல்களில் ஆங்காங்குக் காணப்படும் வர்ணனைகள் அவர் கையாண்ட நடைக்கு ஒரு தனிச் சோபையை அளித்து நிற்கின்றன. அவற்றுக்கு ஓர் உதாரணம் வருமாறு:

பொழுது புலர்ந்தது. கருநிற அழகியான இராவெனும் தேவி உலக நாயகனை விட்டுப்பிரியமனமின்றிப் பிரிய நேர்ந்தது. நாயகனைத் தழுவிருந்த அவளுடைய கரங்கள் லேசாகக் கழன்று விழுந்தன. வாழ்க்கையிலே கடைசி முத்தம் கொடுப்பவளைப் போல் கொடுத்துவிட்டு, இராவெனும் தேவி இன்னமும் தயங்கி நின்றாள். "மலையில் மறுபடியும் சந்திப்போம், நாலு ஜாம நேரந்தானே இந்தப் பிரிவு! சந்தோஷமாய்ப் போய் வா" என்றது உலகம். இரவு தயங்கித் தயங்கி உலகத்தைத் திரும்பத் திரும்ப பார்த்துக்கொண்டு சென்றது. உள்ளத்திலே அன்பில்லாத கள்ளக் காதலனைப் போல், இரவு பிரிந்து சென்றதும் உலகம் மகிழ்ச்சியினால் சிலிர்த்தது.

“ஆகா! விடுதலை” என்று ஆயிரமாயிரம் பறவையினங்கள் பாடிக்களித்தன.

இதுகாறும் இந்நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த உரைநடையாசிரியர்களுட்கிலர் கையாண்ட நடைவகைகளிற் காணப்படும் பண்புகள் சிலவற்றை எடுத்துக் காட்டினோம். அவர்கள் காட்டிய வழியைப் பின்பற்றி இப்பொழுது உள்ள எழுத்தாளர்கள் நாம் பாராட்டத்தக்க முறையில் தமிழ் உரைநடையினை வளர்த்துவருதலை நாம் காண்கிறோம். நாம் மேலே குறித்த நடைவகைகள் தவிர, வேறு நடைவகைகள் இப்பொழுது புதிதாகத் தோன்றாமையால், இப்பொழுது உள்ள எழுத்தாளர்களைப் பற்றி யாதும் குறியாது விடுகின்றோம். கதை, கட்டுரை, மொழி பெயர்ப்பு, அரசியல், அறிவியல், தெரிவியல், ஆராய்ச்சி, இலக்கிய விமர்சனம், விளம்பரம் இன்னோரன்ன பல துறைகளில் உரைநடை பயன்படுத்தப்பட்டு வரலால், அது விரைவாக முன்னேறி வருகின்றது என்றே கூறலாம். காலத்தின் போக்கை நோக்கும்போது, ஆங்கிலம் முதலிய ஐரோப்பிய மொழிகளில் உரைநடை ஆற்றலுடையதாக விளங்குதல் போலத் தமிழிலும் உரைநடை எத்தகைய கருத்துக்களையும் இலகுவாக வெளிப்படுத்தக்கூடிய வன்மை உடையதாக இன்னும் சில ஆண்டுகளில் விளங்கும் என்பது தெரிகின்றது. தமிழினத்தின் உயர்ச்சி சிறப்பாகத் தமிழுரை நடை வளர்ச்சியிலேயே தங்கியிருக்கின்றது; ஆதலின், தமிழுரை நடையை வளர்த்தல் தமிழினத்தை வளர்த்தலாகும்.

★-----★

பிற்குறிப்பு :

உரையும் நடையும், உரைநடையும்

தமிழின் உரைநடை வரலாற்றைமுதுகை பற்றிய ஒரு குறிப்பு

(பேரா.வி.செல்வநாயகம் எழுதிய "தமிழ் உரைநடை வரலாறு" நூலின் மீள்பதிப்பின் பொழுது எழுதப் பெறும் ஒரு குறிப்பு)

- பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி -

இந்த நூல் (1957) வெளிவந்து நாற்பத்தொரு வருடங்களின் பின்னரும், இத்துறை பற்றி வெளிவந்த ஆய்வுகளுள் முக்கியமான ஒன்று என்ற தகைமை நிலையை இழக்காது உள்ளது. பேராசிரியர் அவர்கள் எழுதிய "தமிழ் இலக்கிய வரலாறு" (1951) அளவு இதற்கு ஒரு புலமை ரஞ்சகம் கிட்டவில்லையெனினும், இந்நூல் அவருடைய தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலும் பார்க்க அனுகுமுறைச் செம்மையுடையது என்பது ஒப்புக்கொள்ளப்பட வேண்டிய உண்மையாகும்.

பாட்டினோடு ஒப்புநோக்கும் பொழுது அதிலிருந்தும் வேறுபட்டு நிற்கும் "உரை" தமிழ் இலக்கியத்தினுள் எவ்வாறு வந்து சேர்ந்த தென்ற வரலாற்றை எடுத்துக் கூறமுனையும் பேராசிரியர் அந்த வருகையின் வளர்ச்சி வரலாற்றைப் படிநிலைப்படுத்திக் கூறுகின்றார். அவ்வாறு கூறும் பொழுது, தமிழ் இலக்கியத்தில் "உரை"யானது எவ்வெக்கட்டங்களில் இலக்கியநிலை பெற்று வந்துள்ளது என்பதையும், அப் "பேறு" எத்தகையனவாக அமைந்து வந்திருக்கின்றதென்பதையும் (உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள், செய்யுள் நூல்களுக்கான (விளக்க) உரைகள், கல்வெட்டுக்கள் என) எடுத்து விளக்குவதுடன் அவ்வக்காலங்களில் பயன்படுத்தப்பட்ட உரையின் "நடை" முறைமையையும் (பண்புகளையும்) எடுத்துக்கூறியுள்ளார்.

இவ்வாறு கூறிச் செல்லும் பொழுது, உரை முக்கியமான இடம் பெறுகின்ற ஐரோப்பியர் காலத்துக்கு வந்ததும், உரையின் பெருக்கம் எத்துணைப் பன்முகப்பாடு உடையதாக அமைந்திருந்தது என்பதையும் விளக்குகின்றார்.

தமிழிற் பேணப்பட்ட பண்டைய இலக்கியங்களில் (செய்யுள் ஆக்கங்களில்) தனியே உரை சார்ந்தவை பேணப்படவில்லை என்பது இப்பொழுது தெளிவாகின்றது. ஆனால் அத்தகைய இலக்கிய ஆக்கங்கள் அல்லது ஆக்கமுறைமைகள் இருந்தன என்பதற்குத் தொல்காப்பியம் சான்று பகருகின்றது. அடிவரையற்ற "செய்யுள்" வடிவங்கள் பற்றிப் பேசும் பொழுது,

"நூலினான உரையினான..... (செய்யுளியல் 153)

என்று பெயர் குறிப்பிடுகிறது. ஆனால் அந்த "உரை"யில் என்ன பதிவு செய்யப்பட்டிருந்தது என்பது நூற்பா நிலையில் தெளிவாகவில்லை. "நூல்"களுக்கு கருத்துச் சொல்வதனால் உரைவிளக்கத்தையே மனதிற்கொண்டிருத்தல் வேண்டுமென்று வாதிடமுடியாது. ஏனெனில் சில மொழிகளில் கதைகளை உரையிற் பதிவு செய்து வைக்கும் ஒரு மரபும் இருந்து வந்துள்ளது.

ஆனால் "பா" வடிவம் தான் வரன்முறையான இலக்கியத்துக்குத் தொடக்கத்தில் முக்கியமாகின்றது.

பாவின் செறிவான மொழியமைவும், அதன் ஒலிக்கட்டிறுக்கமும் இலக்கியத் தொடக்க நிலையில் உரையிலும் பார்க்கப் "பா"வுக்கு ஒரு முக்கிய நிலையை வழங்குகின்றன.

உரையின் தன்மை "பா"வுடன் ஒத்து நோக்கும் பொழுது துல்லியமாகின்றது. "பா" என்பது ஓசைக்கட்டுப்பாடு, ஓசையளவு உடையது. அப்பொழுது தான் அது "பாடல்" ஆகும். இலக்கியத்தின்பாட்டற்ற ஓசையே உரையென்று பண்பு கூறும் ஒரு மரபும் உண்டு.

இந்நூலாசிரியர் ஆரம்பநிலையில் இலக்கிய ஆக்கங்களில் உரைக்கும் பாவுக்கும் ஒலியொழுங்கமைதியில் பெருத்த வேறுபாடு இல்லை என்பர். மொழி வளர்ச்சி நிலையிலும் இது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டத்தக்கதே (நவீனத்துவமடைய அடைய மக்கட் கூட்டத்தினரின் பேச்சொலியில் ஓர் ஓசையமைதி காணப்படும்). ஆனால் மனித வளர்ச்சியின் பொழுது மொழியின் அன்றாடப் பயன்பாட்டுக்கும் செறிவு கலந்த பயன்பாட்டுக்குமிடையில் (உணர்ச்சி பூர்வமான விடயங்களைக் கூறுதல்) ஒரு வேறுபாடு வரும். இதனாலேயே கவிதை எப்பொழுதும் மொழியின் உணர்விறுக்கச் செம்மையைக் கொண்டதாக இருக்கும். அன்றாட வாழ்க்கையின் ஓட்டம், அந்த ஓட்டத்தில் ஏற்படும். சாதாரண புழக்க நிலைகள், இயைபு உணர்நிலைகள் என்பன மொழியிலும் வேறுபாட்டை ஏற்படுத்தும். இந்தப் பிரிநிலையின் வளர்ச்சிதான் உரையைப் பாவிலிருந்து

வேறுபடுத்துகின்றது. அத்தகைய “உரை” சாதாரண “வழக்கு நிலையில்” (அசாதாரணமற்ற வாழ்க்கை நிலையில்) பயன்படுத்தப்படும்.

பாவுடன் ஒப்புநோக்கும் பொழுது உரைக்கு உள்ள நெகிழ்வு, இறுக்கமின்மை தான் உரையின் பிரதான பண்பாகிறது.

இலக்கியத்தில் இப்பயன்பாடு பற்றிச் சிந்திக்கும் பொழுது, இலக்கியம் வாய்மொழியாக இருக்கும் நிலையில் இந்த மொழியொழுங்கு வேறுபாடு குறைவாகவும், எழுத்துநிலையில் வரும் வேறுபாடு துல்லியமாகவும் தெரியவரும். அந்நிலையிலே உரை என்பது சாதாரண ஒலித்தல் என்பதாகின்றது. இந்த உண்மை “புறோஸ்” (Prose) என்ற ஆங்கிலப் பதத்துக்கும் பொருத்தமானதே என்பது புலனாகின்றது. (புறோஸ் என்பதன் வேர்ச் சொல் “Prosa” என்பது - “நேரடியானது”, “நேரடியாக வருவது” என்ற கருத்தைத் தரும்.)

நாகரிக வளர்ச்சி என்பது வாழ்க்கையின் சிக்கற்பாட்டான வளர்ச்சியின் விரிவே. இந்த விரிவு ஏற்படுகிற பொழுது சாதாரண புழக்கத்துக்கும், விதிமுறையான நடைமுறைக்குமான மனிதச் செயற்பாடுகளில் வேறுபாடு ஏற்படுகிறது. சாதாரண புழக்கத்துக்கு உரிய மொழிக்கும் உணர்ச்சி நிலைப்பயன்பாட்டுக்கான மொழிக்குமுள்ள வேறுபாடு துல்லியமாகிவிடும். முதலாவது உரை, இரண்டாவது பாடல் (கவிதை) என்ற வடிவ, பயன்பாட்டு வேறுபாடுகளுடன் வளரத் தொடங்குகின்றன.

செம்மையான இலக்கியத்துக்கு விதிமுறையான (Formal) மொழியே பயன்படும். அதனால் அதற்கு ஆரம்பத்தில் யாப்பு ஒழுங்கமைதியுடைய சொற்களே பயன்படுத்தப்படும். இத்தகைய ஒரு செல்நெறியின் வளர்ச்சி சாதாரண புழக்க மொழிக்கும் விதிமுறையான மொழிக்குமுள்ள வேறுபாட்டை அதிகரிக்கும்.

இத்தகைய ஒரு நிலையிலே தான் உரை/பா என்ற துல்லியமான பிரிநிலை (Split) ஏற்படுகிறது.

இவ்வாறு உரை இன்னொரு நிலைக்குரியதாகக் கொள்ளப்பட்டாலும், அதனை இலக்கிய வடிவத்திலிருந்து முற்றிலும் வேறுபடுத்த முடியாது. உரை கவிதையுடன் இணையும், கவிதை உரையுடன் இணையும் (கதைகூறல் ஒரு நல்ல உதாரணம்). இவ்வாறாக ஒரு இணைநிலை (Synthesis) என்றும் இருக்கவே செய்யும்.

அத்தகைய ஒரு நிலையில்தான் இலக்கியத்தில் “உரை” இடம் பெறுவது பற்றிச் சிந்திக்கத் தொடங்குகின்றோம்,

கதைகூறும் இலக்கியமாகப் பேணப்பட்டுவந்த மொழிகளின் (சீனம்) இலக்கிய வரலாற்றில் இவ்வுண்மையைக் காணலாம் என்பர்.

இந்தியப் பாரம்பரியத்தின் கல்விமரபில் யாப்பொழுங்குள்ள கூற்றுக்களையே (குத்திரம், பாட்டு) இலக்கியமல்லாத விடயங்களுக்கும் (சோதிடம், வைத்தியம்) பயன்படுத்தியதால் வரன்முறையான இலக்கியத்தில் உரையின் இலக்கியப் பயன்பாடு மிக வரையறுக்கப்பட்டதாகவே இருந்து வந்துள்ளது.

ஆனால் இன்று (நவீன காலத்தில்) நிலைமை இதுவன்று. உரை ஒரு திடீர் வியாபகத்தைப் பெற்றுள்ளது. இந்த வியாபகத்தினுள்ளே தமிழின் நவீனமயப்பாடு உள்ளது.

இன்றைய வியாபகமும் அன்றைய அருகிய பயன்பாடும், இந்த வரலாற்றை அறிய வேண்டிய ஆர்வத்தைத் தூண்டுகின்றன. “உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள்” நிலையிலிருந்து உரையே கவிதையான (முதலில் “வசன கவிதை” பின்னர் “புதுக்கவிதை”) வரலாறு இலக்கிய மாணவனுக்கு அவசியமானதாகும்.

அந்த வரலாறு இந்த நிலையிலே பிரதானமாக்கப்பட்டுக் கூறப்படுகிறது.

எனவே தமிழில் உரை “இலக்கிய வளர்ச்சி” பெற்ற வரலாறு, அந்த வரலாற்றின் கட்டங்கள் தமிழிலக்கிய வரலாற்று மாணவனுக்கு மிகமுக்கியமானவையாகின்றன.

இவ்வாறாக இலக்கியத்தில் “உரை” பெறும் இடம், குறிப்பாகத் தமிழ்ப்பாரம்பரியத்தில் முக்கியமாகும் தன்மை, ஆராய்ச்சிச் சிரத்தைக்குரிய பொருளாவது இயல்பே.

ஆனால் இந்த வரலாற்றை உரைநடை வரலாறு எனும் பொழுது மிகுந்த கவனத்தோடு காலடி எடுத்து வைக்க வேண்டும்.

ஏனெனில் உரை/நடை எனும் பொழுது உரையின் நடை (போக்கு, செல்நெறி) என்று ஆகிறது.

எனவே உரைநடை வரலாறு எனும் பொழுது நாம் இரண்டு விடயங்களை நோக்குவது அவசியமாகிறது. அதாவது இலக்கியத்தில் “உரை” வருவதும், வந்த உரையின் “நடை”யும் முக்கியமாகின்றன.

நடை என்பது “எழுத்தாளர்கள் தாம் சொல்வதை - அது எதுவாயினும் சரி - அதை எவ்வாறு சொல்கிறார்கள்” என்பதேயாகும் என்பர்

எம்.எச்.எபிறம்ஸ். இதிலுள்ள முக்கியம் யாதெனில் நடை என்பது உரைக்குமாத்திரம் உரியதல்ல. அது கவிதைக்கும் உரியதாகும்.

எனவே இவை பற்றித் தனித்தனியே பார்த்துக் கொள்வது பயனுடையதாய் இருக்கும்.

“உரை” எப்படி முக்கியப்பட்டது? முக்கியப்பட்ட உரையின் நடை எவ்வாறு அமைந்தது? அல்லது நடைகள் எவ்வாறு அமைந்தன? என்றெல்லாம் பார்க்க வேண்டும்.

முதலில் உரை பற்றி, அதாவது தமிழ் இலக்கிய சூழலில் உரை முக்கியமாகியுள்ள தன்மையினை நோக்குவோம்.

உரை தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிற் பெறும் முக்கியத்துவத்தை மிகச் சுருக்கமாக இருகட்டநிலைப்படுத்திக் கூறலாம்.

முதலாவது, இலக்கியத்தில் உரை பயிலப்படுவது. இரண்டாவது உரை (ஆக்க) இலக்கிய வடிவமாதல். அதாவது இலக்கிய உரை நடை யிலிருந்து நாம் உரைநடை இலக்கியத்துக்கு வருகிறோம்.

நமது சூழலில், உரையின் பரந்துபட்ட வியாபகத்துக்கும், சனநாயகமயமாக்கத்துக்கும் (Democratisation) நெருங்கிய தொடர்புண்டு.

சனநாயகத்தின் வருகை “சமத்துவம்” எனும் கோட்பாட்டை அரசியல், சமூகத்தளங்களுக்கான அத்தியாவசியமான காரணியாக்கிற்று. ஒரு சமூகக் குழுமத்திலுள்ளவர்களைச் சமத்துவமுடையவர்களாகக் கருதுவது (hierarchy) குறிப்பாகச் சட்டத்தின் முன் யாவரும் சமம் என்று கருதுவது அதிகாரப்படிமுறையுள்ள நமது சமூகத்துக்குப் புதியதொன்றாகும். சமமின்மையே மனிதர்களிடையே காணப்படும் பிரதான பண்பு என்று கருதப்படும் ஒரு சமூகத்தில், அரசியல் நிலையில் வயது வந்த மனிதர்கள் சமமாகக் கருதப்படல் வேண்டுமெனும் எடுகோளின் அடிப்படையில் ஆட்சி நிறுவனங்கள், ஒழுக்கமைப்புக்கள் ஏற்படுத்தப் படுகின்ற பொழுது அதனால் ஏற்படும் பின்விளைவுகள், இச்சமூகத்தின் முன் அனுபவத்திலே காணப்படாதவையாகும்.

அவ்வாறு தோன்றிய பிரதான விளைவுகளில் ஒன்று சகலரும் அறிவு பெறுவதற்கான உரிமையாகும். இதற்கு வாயிலாக அமைவது எழுத்தறிவாகும். எழுத்தறிவுள்ள ஒருவர் அறிவுக்கான திறவுகோலைப் பெறுகின்றவர் ஆவார் என்பது சனநாயக எடுக்கோளாகின்றது.

இந்த எழுத்தறிவை ஏற்படுத்தும் கல்விக்கான சமவாய்ப்பு முக்கியமான விடயங்களில் ஒன்றாகும். அத்துடன் இந்தக் கல்வி

முறையும் நமது பாரம்பரியத்தில் நிலவிய கல்வி முறையிலிருந்து வேறுபட்டதாகும். இப்பொழுது கல்வி நிறுவனமயப்படுத்தப்பட்டுத் தரப்படுத்தப்பட்டதாக அமைகின்றது. அறிவு என்பது சமூக வரையறை கொண்ட ஒன்று அன்று என்பதாயிற்று.

இந்தச் சமூக நோக்கும் கல்வி முறையும் முற்றிலும் புதிய தொழினுட்பங்களினால் ஊட்டம் பெற்றன. அச்சயந்திரமும் புதிய தொழினுட்பமாகும். எழுத்தறிவைப் பரந்துபட்டதாய் ஆக்குவதற்கான சாத்தியப்பாடு இந்தத் தொழினுட்பத்துக்கு உண்டு. புத்தகமும், பத்திரிகையும், சஞ்சிகையும் இதன் கணிகளாகும்.

அடிப்படையான ஆட்சிக் கருதுகோள் மாற்றம் பெற்ற இக் காலகட்டத்தில் தான் கிறித்தவமும் இந்நாட்டிற் பரவலாயிற்று. கிறித்தவமும் அச்சவழிப்பரம்பலை மேற்கொண்டது. ஏறத்தாழ 16ம் நூற்றாண்டு முதல் ஐரோப்பிய வழிவரும் கிறித்தவம் தமிழ்நாட்டில் தொழிற்படுகின்றது. அதுவும் தனது “தொகுதியினரை” வேறுபாடற்றவர்களாகவே நோக்கிற்று. அச்ச அதன் பிரதான பரப்புமுறை ஆகிற்று.

இவ்வாறு தோன்றிய அச்ச உற்பத்திகளின் (வாசிப்புப் பொருள்களின்) நுகர்வாளர் (Consumers) சாதாரண எழுத்தறிவுடையோர் ஆவர்.

இவர்களுக்கு எழுதப்படுபவை “உரை”யில் இருக்க வேண்டுமென்று அவசியமாகும்.

இதனால் ஆட்சித்துறை, கல்வித்துறை, மதத்துறைத் தேவைகளின் அடிப்படையில் “உரை”வழியான அச்ச உற்பத்திகள் பரவலாகின.

இந்தச் சனநாயகமயச் சூழலிலே ஏற்பட்டதுதான் பத்திரிகை. இதனை ஆங்கிலத்தில் அச்சடிக்கும் இயந்திரத்தின் பெயர் கொண்டே (பிரெஸ் - Press) குறிப்பிட்டனர்.

சனநாயகத்தின் நடைமுறைப்பாட்டுக்குப் பத்திரிகைகளின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் முக்கியமானவையாகும்.

பத்திரிகை “உரை”யைப் பொதுவான எழுத்து முறைமையாக் கிற்று.

அந்தப் பொதுவான எழுத்துமுறைமை, தமிழின் எழுத்து வழக்கிற் பெரும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்திற்று.

அம்மாற்றங்களில் மிக முக்கியமானது மக்களின் பேச்சு வழக்கிலுள்ள சொற்கள், தொடர்களை எழுத்து வழக்காக்கியமையாகும். (உ+ம்

“தேகவிலோகமானார்” -இறந்தார்). இதுபின்னர் “சாவு” என வரத் தொடங்குகின்றது. இந்த சொற்பயன்பாடுகள் மூலமாகவே பத்திரிகைகள் சாதாரண மக்களை நோக்கி எவ்வாறு செல்லத் தொடங்கின என்பது நன்கு புலனாகும்.

இத்தகைய மொழி மாற்றத்துக்கான வெளிப்பாடாகப் பத்திரிகையை மாத்திரம் கொள்ள வேண்டியதில்லை. வேறும் பல தொழிற் பாடுகள் காணப்பட்டன.

அறிவித்தல்கள் (Notices), சுவரொட்டிகள் (Wall Papers) எனப்படவடிவங்களில் எழுத்தின் பரவல் ஏற்பட்டது. அரசு தனது நிர்வாகத்தில், அடிநிலை மக்களுக்குச் சொல்லவேண்டியனவற்றை அறிவுறுத்தல்களாகவும், அறிவித்தல்களாகவும் வெளியிட்டது.

சுருக்கமாகச் சொன்னால் உரையே தொடர்புமுறைமை (Communicational Model) ஆனது.

இத்தகைய ஒரு சூழ்நிலையில் அரசியல் சார்ந்த மேடைப் பிரசாரம் முக்கியமான அரசியல் தொடர்புமுறைமையாக அமையத் தொடங்கிற்று. இந்திய சுதந்திரப் போராட்டம், திராவிட இயக்க எழுச்சி, இடதுசாரி இயக்க எழுச்சி ஆகிய மூன்றும் அரசியல் மேடைப் பேச்சைத் தமிழுக்கு “இயல்பான” ஒருநடைமுறையாக்கின.

“மேடைப்பேச்சு” என்பதன் உள்ளார்த்தங்களை நன்கு விளங்கிக் கொள்ளல் வேண்டும். நாட்டில் சாதாரண மனிதர் ஒவ்வொருவரும் -ஆணும், பெண்ணும்- ஏதோ ஒரு வகையில் அரசியற் செயற்பாடுடையவர்களாக ஆக்கப்படுவதற்காகவே இந்த பிரதானமான (அரசியல்) மேடைப்பேச்சுக்கள் நிகழ்த்தப்படுகின்றன. இப்பேச்சு முறைமை சிக்கலான விடயங்களும் கேட்டுக் கொண்டிருப்பவர்களுக்குப் புரியும் வகையிற் கூறப்படுதல் அவசியமாகும்.

இந்தப் பேச்சுமுறைமை பாரம்பரியமான “உபந்நியாச” முறைமையிலிருந்து எவ்வாறு, எத்துணை வேறுபடுகின்றது என்பதைப் புரிந்து கொண்டால், மேடைப் பேச்சின் ஆதார சுருதியாக அமையும் சனநாயக உட்கிடக்கை புரியும்.

திராவிட இயக்கம், குறிப்பாக திராவிடர் முன்னேற்றக் கழகம் (1949) மேடைப்பேச்சு வசீகரம் மூலமாகவே அரசியல் தொடர்பு முறைமையில் ஒரு மிகப்பெரிய மாற்றத்தை ஏற்படுத்திற்று.

இத்தகைய மேடைப்பேச்சுக்களுக்கும் அரசியல் எழுத்துப்பாங்கு களுக்கும் தொடர்பு இருக்கும் என்பது இயல்புவழிப்படுவதாகும்.

திரைப்படத்தின் தாக்கம் இத்துறையில் மிகமுக்கியமானதாகும்.

மேடைப்பேச்சு முறைமையை விட, புதிய தொழினுட்பப் பயன்பாடும் “எடுத்துக்கூறும்” முறைமையைப் பாதிக்கத் தொடங்கிற்று. அவற்றுள் மிக முக்கியமானது “தந்தி” (Telegraph) ஆகும். இதில் ஒரு விடயத்தை எத்துணைச் சுருக்கமாகச் சொல்ல வேண்டுமோ அத்துணை சுருக்கமாகச் சொல்ல வேண்டும். அதேவேளையில் எவ்வித கருத்து மயக்கமும் இருத்தல் ஆகாது. இதன் பயன்பாடு தமிழின் செறிவான கையாளுகைக்கு இடமளித்தது. உண்மையில் பத்திரிகைகளில் வரும் செய்தித் தலைப்புக்களில் தந்தி மொழிப் பயன்பாடேயுள்ளது. (உ+ம் “நாளை கதவடைப்பு” என்பது நாளை கதவடைப்பு நிகழும் என்பதை உணர்த்தும். இந்த வாக்கியத்தின் இலக்கண அமைப்பைக் கூர்ந்து கவனிக்கவும்.)

இவ்வாறான பல காரணிகளின் தொழிற்பாடு காரணமாக எழுதப்படும் உரையில் மிகமுக்கியமான மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. வாக்கிய அமைப்பில் ஒரு நெகிழ்வு ஏற்பட்டது. இலக்கண விதிமுறைகள் மாற வேண்டிய அத்தியாவசியம் ஏற்பட்டது.

இதைவிட தமிழில் இல்லாத புதிய சொற்கள் தமிழுக்கு வந்தன. உண்மையில் இந்தப் புதிய சொற்களை, நமது பாரம்பரியத்துக்குப் புதியவையான நடைமுறைகள், மதநிலைபாடுகள் ஏற்படுத்தின. சைக்கிள், காஸ் குக்கர் என்பன வெறும் சொற்கள் மாத்திரமல்ல. அவை புதிய தொழினுட்பங்கள் வழியாக வருவன.

இத்தகைய புதியவருகைகள் தமிழின் பாரம்பரியமான உரை எழுது முறைமையை மாற்றியமைத்தன.

உரைநடையின் சமூக நிலைப் பெருக்கமும், பயன்பாடும் நிறுத்தற் குறியீடுகளை அத்தியாவசியமாக்கிற்று. முற்றுத்தரிப்பு, கமா ஆகியன இல்லாது தெளிவுள்ள வாக்கியங்களை எழுதுவது என்பது சிக்கலாயிற்று.

உண்மையில் அச்சின் வருகை கவிதை பற்றிய புலப் பதிவிற்பெரிய மாற்றத்தை ஏற்படுத்திற்று. அச்சின் வருகையுடன் அடி பிரித்துக் கவிதையை (செய்யுளை) அச்சிடும் முறைமை ஏற்படுகின்றது. இதனால் “அடி” என்பதற்கு இன்று “வரி” (Line) என்று கருதுபவர்கள் பலருள்.

உரையின் வருகை தமிழில் சில புதுவகை ஆக்க முறைமைகளை ஏற்படுத்துகின்றது.

இந்த எழுத்தாக்கங்களை இருநிலைப்படுத்திப் பார்க்கலாம்.

1. ஆக்கவடிவங்கள் (Creative forms)

2. கருத்தாடல் வடிவம்

ஆக்க வடிவங்களுக்கான உதாரணங்களாக சிறுகதை, நாவல் ஆகியனவற்றையும் பிற ஆக்கியல் முறைகளையும் கூறலாம். பிற ஆக்கியல் முறைமைக்கு உதாரணமாக பாரதியின் “காற்று” போன்ற எழுத்துக்கள், கண்ணதாசன் “அர்த்தமுள்ள இந்துமதத்தில்” எழுதியுள்ள முறைமை ஆகியனவற்றை உதாரணமாகக் கூறலாம். இந்த எழுத்துப் போக்கு நம்மை புதுக்கவிதைக்குப் படிப்படியாக இட்டுச் செல்கின்றது. தமிழில் புதுக்கவிதையை முதலில் “வசன கவிதை” என்று குறிப்பிட்ட மையை இங்கு நினைவுகூர்தல் நலம்.

புதுக்கவிதையின் வருகையை உரையின் கவிதை மயமாக்கம் என்று கொள்வதிலும் பார்க்க, ஏற்கனவே நிலவி வந்த கவிதையின் சந்த நீக்கம் என்று பார்க்கும் பொழுது தான் புதுக்கவிதை வரலாறு கவிதை வரலாற்றின் நீரோட்டத்தினுள்ளே கொண்டுவரப்படும்.

எவ்வாறாயினும் உரைநடை கவித்துவப் பாங்கு உடையதாக வளரும் ஒருநிலை ஏற்படுகின்றதென்பது மிகமுக்கியமான ஒன்றாகும். சிறுகதையின் முதிர்வில் இந்த நிலைமை ஏற்படுவதை நாம் அவதானிக்கலாம்.

இந்த எழுத்துமுறை வருகையுடன் உரை இலக்கியம் (Prase Literature) உரையையே ஊடகமாகக் கொண்ட இலக்கியம் ஏற்படுகின்றது என்பது தெளிவாகின்றது.

இக்கட்டத்தில் “கட்டுரை” வடிவம் பற்றி நோக்குதல் அவசியம்.

உரை இலக்கியத்தின் பிரதான வடிவங்களுள் ஒன்றாக விளக்குவது கட்டுரை. கட்டுரை என்ற இச்சொல், வியாசம் என்பதற்கான தனித் தமிழ் வடிவாக அமைத்துக் கொள்ளப்பட்டது. “கட்டுரை” எனும் தொடருக்கு முன்னர் “வாக்குறுதி, உறுதிச் சொல், பொருள் நிரம்பிய சொல், பழமொழி, புனைந்துரை” என்ற கருத்துக்கள் இருந்தன. பத்துப்பாட்டு, எட்டுத் தொகையில் கட்டுரை “புனைந்துரை” என்ற கருத்திலேயே வருகிறது. பின்னர் கட்டாக உரைத்தல் என்ற கருத்தில் கட்டுரை நிற்கலாயிற்று. இந்த மாற்ற விஸ்தரிப்பாகவே ‘Essay’ யைக் குறிக்கும் கட்டுரை எனும் சொல் இக்கால வழக்கில் வந்தது.

கட்டுரை பகுப்பாய்வுக்கான (analysis) ஒரு வடிவமாகும். ஒரு விடயம் பற்றிய சகல தரவுகளையும் அறிவதுடன் அவற்றின் நன்மை,

திமைகளையும் ஆராய்வதான ஒருவடிவமாகும். அடிப்படையில் நோக்கும் பொழுது இதுவும் சனநாயக உலகு அல்லது அறிவொளி உலகு (World of Enlightments) பிரதானப்படுத்தும் ஒரு எழுத்து முறைமையே யாகும். அதாவது ஒன்றை விவாதித்து விவரிப்பதே இதன் பண்பாகும்.

தமிழில் நாம் கட்டுரை என்ற தொடரைப் பொதுப்படையான ஒன்றாகவே பயன்படுத்துகின்றோம். ஆங்கிலத்தில் “essay, article, feature writing” (இது புதினப் பத்திரிகைத் துறையில் பயன்படுத்தப்படும் விவரண எழுத்தாகும்) என நுண்ணியதாக வேறுபடுத்துவனவற்றைத் தமிழில் இன்னும் வேறுபடுத்திச் சுட்டுவதில்லை. எல்லாவற்றையும் “கட்டுரை” என்ற பொதுப்பெயர் கொண்டே சுட்டுகிறோம்.

உரை, ஆக்க இலக்கியத்துக்கான வெளிப்பாட்டு முறைமையாகத் தொடங்கியதும், உரைக் கையாளுகை மரபில் இன்னொரு முக்கியமான மாற்றம் ஏற்பட்டது.

உரையில் வெளிவரத் தொடங்கிய ஆக்க இலக்கிய வடிவங்கள் (சிறுகதை, நாவல்) அவற்றின் அடிநாதமான சனநாயகமயப்பாட்டுக்கு இணங்க, “ஒப்பாரும் மிக்காரும்” அல்லாதாராகிய சாதாரண (சாமானிய) சனங்களைப் பற்றியதாகவே இருந்தன. இந்தச் சாதாரண சனங்கள், தங்கள் சாதாரண பிரச்சினைகளைச் சாதாரணமான தாங்கள் பேசும் மொழியிலேயே எடுத்துக் கூறுவர். இயல்பு நிலை, யதார்த்தம் ஆகியன இந்த இலக்கிய வடிவங்களின் பிரதான பண்பு ஆதலால், அந்த “எழுத்துமுறைமையினுள்ளே” இந்தச் சாதாரண “பேச்சு வழக்கு” இடம் பெறத் தொடங்கியது.

சமூக நியமங்கள் பலவுள்ள அதிகாரப் படிநிலைச் சமூகத்தில் இந்த மாற்றம் பெருத்த ஒரு புரட்சியையே ஏற்படுத்திற்று. “புலவன்” இருந்த இடத்தில் “எழுத்தாளன்/ர்” (ஆண், பெண்) வந்துவிட்ட பின் இந்த மாற்றம் தொலைவிலிருக்கவில்லை.

உரைக் கையாளுகையின் பரப்பில், குறிப்பாக, ஆக்கக் கூறுகளை எழுதும் படைப்புக்களில் இந்தப் பண்பு மிக முக்கியமான ஒன்றாக மேற்கிளம்பத் தொடங்கிற்று. “சேரி மொழி”யைப் பயன்படுத்தும் முறைமை முன்னர் இருந்தது உண்மையே. ஆனால் அப்பொழுது அது புறநடை. இப்பொழுது இது சிறுகதை, நாவலின் பொதுவிதியாயிற்று.

உரை இவ்வாறு தனித்தனி ஆசிரியர்களினால், அவரவர் இயல்பு களுக்கியை எழுதப்படத் தொடங்கத்தான் “நடை” எனும் விடயம் முக்கியம் பெறுகின்றது.

உரைநடை என்பது உரை எழுதப்படுகின்ற முறைமையே யாகும்.

“நடை” எனும் பொழுது அவற்றிற் கீழ்க் காணப்படுபவை முக்கிய இடம் பெறும்:

1. சொல் தோர்வு
2. சொல்லும் திறன், உத்தி (எடுத்துக் கூறப்படும் கருத்துக்கள் வன்மையுடன் வெளிப்படுத்தப் படுவதற்குப் பயன்படுத்தப்படும் உத்திகள்)
3. அணிகள் (சொல் அணிகள்)
4. வாக்கியங்களின் அளவு அமைவுமுறைமை (வாக்கியங்களின் அளவு அமைவு முறைமை என்பது கருத்து எடுத்துக் கூறப்படும் முறைமையின் கட்டிற்றுக்கத்தை உணர்த்தும். சிலருடைய நடை மிக இறுக்கமானதாகவும், வேறு சிலருடைய நடை தளர்வுடையனவாக, பேச்சோசைப்பாங்கினவாக இருக்கும். நடையின் ஓட்டம் என்பது இத்தகைய ஒரு நோக்கு முறைமையினடியாக வருவதே.)

“நடை” என்பது கவிதையோ, உரையோ கையாளப்படும் முறைமை பற்றியதாகும்.

இத்துறைப் பயில்வை “நடையியல்”(Stylis) என்பர். இது மொழியியலின் ஒரு துறையாக அமைவது. இது பற்றித் தமிழில் மதுரைப் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் நீதிவாணன் அவர்களது அறிமுக நூலைத் தவிர ஆழமான ஆய்வு எதுவும் இல்லை எனலாம்.

இக்கட்டத்தில் தமிழ் இலக்கிய விமர்சன ஆய்வுகளில் “நடை” பற்றிய ஆய்வு இல்லையென்று கூறுமளவுக்கு மிக மிகக் குறைவாக இருப்பதைச் சுட்டிக் காட்ட வேண்டியுள்ளது.

கம்பராமாயணத்தை வைத்துக் கொண்டு அக்குவேறு, ஆணி வேறாகப் பிரித்து உரை விந்நியாசம் பண்ணுகிறவர்கள் கூட, கம்பனது நடையின் தன்மைகளையும், அதன் பண்முகப்பாட்டையும் கணக்கிட முயலவில்லை என்பதைக் கூறிக் கொள்ளல் வேண்டும்.

நமது நவீன இலக்கிய விமர்சன மரபில் நடைவேறுபாடுகள் அல்லது நடைத் தனித்துவங்களின் இயல்புகள் பற்றி நுணுக்கமாக நோக்கும் மரபு வளரவேண்டும்.

நடையின் தன்மை அது வாசகரை ஒவ்வொரு முறையில் கவர்வது ஆகும். சொல்லும் சொல்லின் அடுக்கும் வாசகரின் துலங்கலைத் (response) தீர்மானிக்கின்றன.

உண்மையில் வாசகர் சொல்லின் அழுத்தத்துக்கும் அடுக்குக்கு மேற்படவே “உணர்வுநிலை”ப் படுகிறார் அல்லது தெளிவு நிலைப்படுகின்றார். சொல்லின் தன்மை வாசகரின் நோக்கு முறையைத் தீர்மானிக்கும். புதுமைப்பித்தனின் கதைகள் இரண்டிற் காணப்படும் நடைவேறுபாடு, வாசக நோக்கை (மனோபாவத்தை) மாற்றும் முறைமைக்கு உதாரணமாகக் காட்டப்படலாம்.

மதுரை மூதூரின் கர்ப்பக் கருகத்திலே மணியூசலிலே கருங்குயில் ஒன்று உந்தி ஆடிக் கொண்டிருந்தது. விளக்கற்ற வெளிச்சத்திலே, புலன்களுக்கு எட்டாத ஒளிப்பிரவாகத்திலே மணியூசல் விசையோடு ஆடியது. அளகச்சுருள் புலன் உணர்வு நுகரும் இருட்டுடன் இருட்டாகப் புரள, கால் விசைத்து உந்திச் சுழிசுழிந்து அலை போல உகள, கொங்கைகள் பூரித்து விம்மிக் குலுங்க, அன்னை, மணியூசல் ஆடினாள். தோள் துவள அவள் சங்கிலிகளைப் பற்றி அமாந்த பாவனை, சொக்கனை ஆரத்தமுவ அகங்காட்டும் செயல் போல அமைந்திருந்தது. அங்கயற் கண்ணியின் அதரத்திலே கீற்றோடிய புன்சிரிப்பு, மருங்கிலே துவட்சி, கண்ணிலே விளையாட்டு, நெஞ்சிலே நிறைவு, செல்வி மணியூசல் ஆடினாள்.....

(‘அன்று இரவு’ சிறுகதையிலிருந்து)

“பிராணி நூல், மிருகங்களுக்கு, முக்கியமாக முயலுக்கு நான்கு கால்கள் என்று கூறுமாம். ஆனால் பால் வண்ணம் பிள்ளையைப் பொறுத்தவரை அந்த ஆழர்வப் பிராணிக்கு மூன்று கால்கள் தான். சித்த உறுதி, கொள்கையை விடாமை, இம்மாதிரி யான குணங்கள் எல்லாம் படைவீரனிடமும் சத்தியாக்கிரகிகளிடமும் இருந்தால் பெருங் குணங்களாகக் கருதப்படும். அது போயும் போயும் ஒரு கலெக்டர் ஆபிஸ் குமாஸ்தாவிடம் தஞ்சம் புகுந்ததால் அசட்டுத்தனமான பிடிவாதம் என்பார்கள்.

(‘பால்வண்ணம்பிள்ளை’ சிறுகதையிலிருந்து)

முதலாவது பகுதியில் வரும் சொற்களின் செவ்வியல் தன்மையும் அதேவேளையில் அவற்றின் சித்திரிப்பு நுண்மையும் நம்மை எம்மை அறியாமல் ஒரு செவ்வியல் நோக்குக்குத் தயாராக்குகின்றன.

“அன்னை மணியூசல் ஆடினாள்”, “செல்வி மணியூசல் ஆடினாள்” என்ற வரிகள் நம்மைச் சாதாரண உலகுக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு அனுபவத்துக்குத் தயாராக்குகின்றன. அந்த உரையொழுக்கின் ஓட்டத்

தில் அதன் அசாதாரண, அதேவேளையில், பண்பாட்டு நிலைப் பூரணத் துவமுடைய ஒரு நிறைவைத் தருவதை அவதானிக்கலாம்.

இந்த மனநிலைக்கு முற்றிலும் எதிர்நிலைப்பட்ட ஒரு சூழலும், மனோநிலையும் பாலவண்ணம்பின்னையில் தெரியவருகின்றன. "தான் பிடித்த முயலுக்கு மூன்று கால்" என்பவன் என்பதை கிண்டலும், கேலியும் நிறைந்த ஓர் அங்கதச் சுவையில் சொல்வதன் மூலம், அந்தப் பாத்திரத்திடமிருந்து, ஏதாவது இசகுபிசகான செய்கையை நாம் எதிர் பார்க்கத் தொடங்கி விடுகிறோம்.

இந்த இரண்டினுடே காணப்படும் ஒற்றுமையும் முக்கியமானதாகும். அதனுள் புதுமைப்பித்தனின் நடை இயல்பு தெரியவருகின்றது. அதாவது புதுமைப்பித்தன் தான் சித்திரிக்க விரும்பும் மனநிலையை ஒட்டுமொத்தமான ஒரு சூழற் பின்புலத்திலேயே வைத்துச் சொல்வர். அந்தப் பின்புலத்தை காட்டுவதன் மூலம் அந்தக்காட்சி நமக்கு ஒரு நிரந்தர "அனுபவமாகி" விடுகிறது.

"நடை"யினை நாம் ஆக்க இலக்கியத்துக்கு மாத்திரம் வரையறுத்துவிடக்கூடாது. புனைகதை சாராத எழுத்துக்களிலும், நடைமுக்கியத்துவம் பெறும். குறிப்பாக இப்பொழுது வெளிவரும் புதினப் பத்திரிகைகளின் ஆசிரியத் தலையங்கங்களை வாசிக்கும் பொழுது இந்த நடைவேறுபாடு நன்கு புரியும். அரசியல், சமூகப்பிரச்சினை ஆய்வு எழுத்துக்களில் இவ்வேறுபாடுகளை நன்கு அவதானிக்கலாம். உதாரணமாக அண்ணாத்துரை அவர்களினதும், மு.கருணாநிதி அவர்களினதும் எழுத்துக்களை (அவற்றின் நடையை) ஒப்புநோக்கலாம்.

தமிழ் மொழியின் உரை வளர்ச்சியில் இந்த நடைமாற்றங்கள் எவ்வாறு நிகழ்ந்துள்ளன என்பதை 1969 இல் வெளியான தமிழ்வட்டம் இரண்டாவது ஆண்டு விழாமலரில் வழிவழி வந்த வசனநடை என்னும் தொகுப்பில் (பக் 279- 334) கு. அழகிரிசாமி தந்துள்ளார். கி.பி. 7ம் நூற்றாண்டுக்குரியதான களவியல் உரைமுதல் 74 வரை வளர்ச்சிநிலை காணுகிறார். அவரது இறுதிப் பதிகை புதுமைப்பித்தன் பற்றியது ஆகும். இத்தொகுப்பின் இடம் பெறும் ஆசிரியர்கள் தேர்வு மிகப் பரந்து வட்டது. உரைவளர்ச்சியின் பன்முகப்பாடான வளர்ச்சியைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதுமாகும். (இக்கட்டுரையாக்கத்தின் பொழுது தமிழ் வட்டம் பிரதியைத் தந்துதவிய முனைவர் வீ. அரசுவுக்கு என் நன்றி யுரித்து.)

மொழியின் கையாள்கை பற்றிச் சிந்திக்கும் பொழுதும், அதன் தொடர்பு பூரணத்துவம் பற்றி நோக்கும் பொழுதும், ஒரு முக்கியமான

அமிசம் மேற்கிளம்பும். அதுதான் குறிப்பிட்ட ஒரு விடயம் எடுத்துக் கூறப்படுகின்ற முறைமை.

அதாவது "எடுத்துரைப்பு" முறைமைதான் தொடர்பினை (Communication) நிச்சயப்படுத்துவது.

இந்த எடுத்துரைப்பு முறைமையை கவிதை, உரைநடைக்கு உரிய ஒருவிடயமாகவே கொள்வர். குறிப்பாக நவீனகால எடுத்துரைப்பு முறைமைகளிலே பலமாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன.

முதலில் எடுத்துரைப்பு என்பது யாது என்பதைத் தெளிவுபடுத்துவது அவசியமாகிறது. ஆங்கிலத்தில் "Narrate" எனப்படுவதே இங்கு "எடுத்துரைப்பு" எனப்படுகின்றது. சிலர் இதனைக் "கதை சொல்லல்" "சொல்லு முறைமை" என்றும் மொழிபெயர்ப்பர். நரேஷன் (Narration) என்பது கதைக்கு மாத்திரம் உரியதன்று. அது சற்றுவிரிந்தது. சில பாடங்களை (Subjects) எடுத்துக் கூறும் முறைமைகள் வேறு சில பாடங்களை எடுத்துக் கூறும் முறைமையிலிருந்து வேறுபடுவனவாகும். உதாரணமாக சட்டத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். அது எடுத்துரைக்கப்படும் முறைமைக்கும் பொருளாதாரம் அல்லது கணிதம் எடுத்துச் சொல்லப்படுகின்ற முறைமைக்கும் இடையில் வேறுபாடு உண்டு. இன்று எடுத்துரைப்புப் பற்றிய ஆய்வு ஒரு தனி இயலாகவே (Narratology) எடுத்துக் கூறப்படுகின்றது.

அமைப்பியல்வாதம் (Structuralism) பிரதானமாக மொழியியல் நிலை நின்று தோன்றிய வாதமாதலால், ஒரு பாடத்தின் (text) எடுத்துரைப்பு (Narrative) எவ்வாறு அமைந்திருக்கின்றது என்பது பற்றிய புலமைச்சிரத்தை ஏற்பட்டது இயல்பே. அத்துறையில் ஏற்பட்ட சில வளர்ச்சிகள் உரைநடையில் எழுதப்படுவனவாகிய புனைகதை எழுத்துக்கள், புனைகதை சாராத எழுத்துக்கள் பற்றிய ஆய்வில் முக்கியமாகின்றன. (கவிதையிலும் எடுத்துரைப்புச் செய்யுள் (narrative verse) என்பது உண்டு. அந்த எடுத்துரைப்பும் இதனுள் அடங்குவதே).

குறிப்பாக புனைகதை பற்றிய அமைப்பியல் ஆய்வில் (Structralist analysis) இந்த எடுத்துரைப்பு மிகமுக்கியமாகின்றது. உரையின் படைப்பாக்கப் பயன்பாடுகள் (Creative uses of Prose) பற்றிச் சிந்திக்கும் நிலையிலுள்ள நாம் ஒரு புனைகதையில் எவ்வாறு "கதை" கட்டமைக்கப்படுகிறது. அது எவ்வாறு 'எடுத்து' 'உரைக்க'ப்படுகிறது என்பது பற்றி அறிந்து கொள்வது அவசியமாகும்.

தொன்மங்களின்(Myths) கட்டமைப்பில் தொடங்கிய இவ்வணுகு முறை விளாடிமீர் புரொப் (Propp) என்பவர் கையில் நாட்டார் கதைகள் ஏழு செய்கை வட்டங்களைக் கொண்டது என்ற தெரிவிப்புக்கு இடம் கொடுத்தது. ஒரு நாட்டார் கதையை ஏழு கூறுகளாக புரொப் வகுப்பார். இதனை ஏ.ஜே.கிறைய்மார் என்பவர் மேலும் நுண்ணியதாக ஆராய்ந்து, எடுத்துரைப்புக்கான உலகப் பொதுவான ஓர் இலக்கணத்தை வரையறுக்க முற்பட்டார். அது வாக்கியங்களின் பொருட்கூற்று அமைதி பற்றிய ஓர் ஆய்வாக அமைந்தது. எந்த ஒரு எடுத்துரைப்பிலும் மூன்று எதிர்நிலைகள் உண்டு என்றும் (விடயி/ விடயம் - அதாவது பேசப்படுவது பேசுபவர்; விடுப்பவர் - பெறுபவர்; உதவியாளர் - எதிரி) இந்த நிலைகள் மூலமாக எடுத்துரைப்புக்களிலே காணப்படும் மூன்று அடிப்படை மாதிரிகள் தெளிவுறும் என்பர். அவ்வாறு எடுத்துரைப்பின் தளமாக அமைப்பை (அ) விருப்பு, தேடல், நோக்கம் (விடயி - விடயம்) (ஆ) தொடர்புறுகை (விடுப்பவர்/ பெறுபவர்) (இ) துணை உதவி அல்லது எதிர்ப்பு (உதவுபவர் / எதிரி) ஆகும்.

இதுவரை எடுத்துரைப்பின் அமைவு பற்றிப்பார்த்தோம். இதற்கு மேல்வந்த எடுத்துரைப்புக் கொள்கைகள் எடுத்துரைப்புமுறைமையைப் பற்றியதாக அமைந்தன. ஜெராட் ஜெனே (Gerard Genette) என்பவர் ஒரு கதையில் பின்வரும் அம்சங்களை மிக நுண்ணியதாக காட்டுவார்.

1. நெசிற் (recit) “கூறுதல்” - ஒரு பாடத்தில் அல்லது எடுத்துரைப்புப் பகுதியில் வரும் நிகழ்ச்சிகளின் கால ஒழுங்கமைவு
2. ஹிஸ்டோயிரே (histoire) “நடக்குமாறு” - சம்பவங்கள் உண்மையில் அமையும் முறைமை
3. நேரேஷன் (narration) எடுத்துரைப்பு - எடுத்துரைப்பு நடைமுறை

இவற்றைவிட எடுத்துரைப்பவர் / பெறுபவர் என்ற இருநிலை யினரை பற்றியும் மிகவிரிவாக எடுத்துக் கூறுவர். இவற்றுக்கு மேலாக, எடுத்துரைப்புச் செய்யப்படும் கண்ணோட்டம் (Point of View) என்பதும் முக்கியமாகும்.

எடுத்துரைப்பு முறைமைகள், அவற்றின் நுணுக்கங்கள் பற்றிய பரிச்சயம், புனைகதைகளின் கட்டமைப்புக்கும், மொழி நடைக்கும் நம்மை இட்டுச் செல்கின்றன.

தமிழ்ச்சிறுகதை, நாவல் பற்றிய ஆய்வுகளில் இத்தகைய ஆய்வு முறை இன்னும் வரவில்லை. (காப்பியங்களுக்குகூட இத்தகைய ஆய்வு செய்யப்படவில்லை. உ+ம் கம்பனின் எடுத்துரைப்புக்கும் சேக்கிழாரின் எடுத்துரைப்புக்குமுள்ள வேறுபாடுகள்.)

ஜெனேயின் ஆய்வுக்கு மேலே ஒரு படி சென்றது ரோலன்ட் பாத் (Roland Bath)தின் விளக்கம். அவர் எடுத்துரைப்பின் அடிப்படைக் கூறுகளாக (அ) பயன்பாடு (Function) (ஆ) சுட்டு (Index) என்ற இரண்டை இனங்காட்டுவர். பயன்பாடு என்பது, செயற்பாடுகளின் தொடர் ஆகும். சுட்டு என்பது பாத்திரங்களின் தன்மையை எடுத்துக் காட்டுவனவாகும்.

இந்த எடுத்துரைப்பு ஆய்வின் பிரதான எடுகோள் யாது என்பதை அறிதல் வேண்டும். இது புனைகதை பற்றிய எமது ஆய்வை முற்றிலும் வேறுபடுத்துகிறது. சாதாரணமாக, ஒரு புனைகதை எனும் பொழுது, நாம் அதனை ஒன்றன் ‘பிரதிபலிப்பு’ (வாழ்க்கையின் பிரதிபலிப்பு) அதாவது “போலச் செய்யப்பட்டிருப்பது” என்றே கூறி வந்துள்ளோம். இப் பொழுது எடுத்துரைப்பியலுடன் அந்தக் கண்ணோட்டம் மாறுகின்றது. இப்பொழுது புனைகதை (நாவல்) ஒரு கட்டமைப்பு (Structure) ஆகிறது. கட்டமைப்பு எனும் பொழுது, “அது மொழியிலான கட்டமைப்பு” என்பது தெளிவாகின்றது. இந்தக் கண்ணோட்டம் புனைகதையின் ஆக்கத் தில் மொழிப்பயன்பாடு, மொழி மரபுகள் பற்றிய ஒரு விடயமாகின்றது.

தமிழில் அண்மைக்காலத்தில் புனைகதை வளர்ச்சியில் சில முக்கியமான “அபிவிருத்திகளை” க் காணலாம். கோணங்கி, ஜெய மோகன், பிரபஞ்சன், உமாவரதராசன், ரஞ்சகமார், சுரேஷ்குமார், இந்திரஜித் போன்றோரின் படைப்புக்கள் “நடை” வேறுபாடுகள் உடையனவாகக் காணப்படுகின்றன. இந்த நடைவேறுபாடு புனைகதை பற்றிய எடுத்துரைப்பில் ஏற்பட்ட மாற்றமேயாகும்.

இந்த மாற்றத்தினை உன்னிப்பாக நோக்கும்பொழுது, இரண்டு காரணிகளால் நிச்சயிக்கப்பட்டுள்ளது என்பது தெரியவரும்.

1. புனைகதைப் பொருளை ஆசிரியர்கள் பார்க்கின்ற முறை மையில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றம்.
2. பார்க்கின்ற முறைமை வேறுபட்டதால் தோன்றியுள்ள சொல்லுமுறைமை அல்லது சித்திரிப்பு முறைமை.

அதாவது ‘எடுத்துரைக்கும்’ முறைமை மாறியுள்ளது. கோணங்கி, சாருநிவேதிதா போன்றவர்களின் புனைகதைகளில் இந்த மாற்றத்தை மிகத் துல்லியமாகக் காணலாம்.

இந்த வேளையில் தான் நாம் "நடை" (Style) என்பது பற்றிய தெளிவு உடையவர்களாக இருக்க வேண்டும். இந்த நிலையில், "உரையும்", அந்த உரை "கையாளப்படுகின்ற முறைமையும்" வேறுபட்டன வாகின்றன.

இந்த "நடை" வேறுபாடு எழுதுபவர்களின் ஆளுமையோடு தொடர்புடையது. எனவே ஒரு மட்டத்தில் உரைநடை என்பது குறிப்பிட்ட எழுத்தின்/ எழுத்தாளரின் நடை விசேடத்தை (நடைச் சிறப்பை) வெளிப்படுத்துவதாக அமையும்.

அவ்வேளையில் "உரைநடை" வரலாறு என்பது எழுதுமுறைமைகளின் வரலாறு (history of styles) என்ற கருத்திலேயே நிற்கும்.

தமிழிலோ "உரைநடை" என்பது செய்யுள் நடையிலிருந்து வேறுபடுத்திப் பார்ப்பதற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வரும் ஒரு தொடர் ஆகும்.

தமிழின் பொது வழக்கில் "உரைநடை வரலாறு" என்பது தமிழில் உரையின் பன்முகப்பட்ட வளர்ச்சி முறையைக் குறிக்கின்றதேயன்றி அந்த பன்முகப்பாட்டு அமிசங்கள் ஒவ்வொன்றினதும் அகநிலை அமிசங்களைத் தெளிவுபடுத்துவதாக இல்லை. இந்த நிலை மாறுதல் வேண்டும்.

இப்பின்னூரையில் அவ்வாறு நோக்கப்பட வேண்டிய விடயங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. எடுத்துரைப்புப் பற்றிய ஆய்வு இவ்வகையில் முக்கியமாகின்றது.

உரையைச் செய்யுளின் எதிர்வடிவம் என்ற நிலையில் மாத்திரம் பார்க்காமல், அதன் உள்ளார்ந்த பண்புகள், வேறுபாடுகைகள், கையாள்கைகள் பற்றியும் நோக்கல் வேண்டும்.

அட்டவணை

நூல் வரிசை

(எண்-பக்க எண்)

அ

அநித்திய நித்திய வித்தியாசம் 67
அம்பலவாணர் திருக்கூத்தின் உண்மை 117
அமரதாரா 129
அர்த்த சாஸ்திரம் 53

ஆ

ஆத்தும நிர்ணயம் 67
ஆயிரப்படி 63
ஆரியப் பெண்களுக்குக் கல்வி கற்பிக்கு முறைமை 82
ஆறாயிரப்படி 63

இ

இதய ஒலி 120
இந்தியாவும் விடுதலையும் 112
இந்து ஜெயபேரிகை 82
இமயமலை அல்லது தியானம் 112
இயேசுநாதர் சரிதாமிர்தம் 67
இரகுவம்ச சரிதாமிர்தம் 114
இராமன் கதை 115
இருபத்து நாலாயிரப்படி 63
இலக்கணக் கொத்து 79

இலக்கண விளக்கம் 77
 இலக்கண விளக்கச் சூறாவளி 77
 இலக்கிய உதயம் 113
 இலக்கியச் சிந்தனைகள் 113
 இலக்கியவரலாறு 113
 இறையனாரகப் பொருளுரை (களவியலுரை) 16, 17, 19, 22, 23, 24, 25, 72

உ

உண்மை நெறி 90
 உருத்திராக்ஷ மான்மியம் 88
 உரைநடைக் கோவை 110
 உலக இலக்கியங்கள் 113

ஏ

ஏககிறிஸ்து மனிதனே ஏககிறிஸ்துவும் கடவுளா? 82
 ஏகவை நம்பினால் இரக்ஷிப்படையலாமா? 82
 ஏட்டிக்குப் போட்டி 129

ஒ

ஒழிவிலொடுக்கப் பாயிரவிருத்தி 90
 ஒன்பதினாயிரப்படி 63

க

கச்சிக் கலம்பகம் 105
 கட்டுரைக்கோவை 110
 கடவுணிருணயம் 67
 கத்திய சிந்தாமணி 34
 கந்தபுராண வசனம் 82
 கபிலர் 110
 கம்பநாடர் 109, 110
 கம்பன் யார்? 120
 கம்பராமாயணம் 120
 கமலாம்பாள் சரித்திரம் 105, 106
 கல்லாடம் 79
 கலித்தொகை 8, 9, 11, 36
 கள்வனின் காதலி 129

களளர் சரித்திரம் 110
 கனகாம்பரம் 126, 127

கா

காவிய உலகம் 113

கி

கிறிஸ்தவ வேதோபதேசம் (Flos Sanctorum) 68
 கிறிஸ்தவ வணக்கம் (Doctrina Christiana) 68
 கிறிஸ்தவர் விடைகளின் மறுப்பு 82
 கிறிஸ்தவர் ஞானோதய ஆபாச விளக்கம் 82
 கிறிஸ்து மதத்தின் குருட்டு நம்பிக்கை 82
 கிறிஸ்து மத கண்டனத் திரட்டு? 82
 கிறிஸ்து மதத் திரியேகத்துவ ஆபாசம் 82

கு

குமுதவல்லி 117
 குரு பரம்பரைப் பிரபாவம் 63
 குறுந்தொகை 1, 39, 40, 44
 கோ
 கோகிலாம்பாள் கடிதங்கள் 117
 கோதைத் தீவு 124
 கோயிற்புராண உரை 82

ச

சத்திய வேத லக்ஷணம் 67
 சா
 சாகுந்தலம் 117
 சாசனத் தமிழ்க்கவி சரிதம் 41
 சாதாரண இதிகாசம் 89
 சாதி வேற்றுமையும் போலிச் சைவரும் 116
 சாரதையின் தந்திரம் 129

சி

சிகபால சரிதம் 114
 சிந்தனைக் கட்டுரைகள் 116, 117

சிலப்பதிகாரம் 5, 6, 7, 8, 10, 11, 12, 19, 30, 43, 55
 சிவகர்ணாமிர்தம் 80
 சிவஞானபோதம் 59
 சிவஞான போத மாபாடியம் 7
 சிவதருமோத்தர உரை 82
 சிவநாம விளக்கம் 82
 சிவனுந் தேவனா என்னும் தீயநாவுக்கு ஆப்பு 82

சீ

சீவகசிந்தாமணி 37
 சீவகாருணிய ஒழுக்கம் 90

சு

சுகுண சுந்தரி சரித்திரம் 103
 சுந்தரி 124
 சுப்பிரதீபம் 89
 சுப்பிர போதம் 82, 89

சை

சைவசமய நெறியுரை 82
 சைவ துஷண பரிகாரம் 82, 89
 சைவ துஷண பரிகார நிராகரணம் 89
 சைவப் பெரியார் வரலாறுகள் 113
 சைவ வினா விடை 88

ஞா

ஞான தீபிகை 67
 ஞானம் உணர்தல் 70
 ஞானோபதேச காண்டம் 67, 69

த

தகடூர் யாத்திரை 13, 17
 தத்துவக்கண்ணாடி 67
 தமிழ்ச் சுடர் மணிகள் 113
 தமிழ்த்தென்றல் 112
 தமிழ் மொழியின் வரலாறு 107, 108

தமிழ்ப் புலவர் சரித்திரம் 114
 தமிழர் பண்பாடு 113
 தமிழரின் பூர்வ சரித்திரமும் சமயமும் 115
 தமிழின் மறுமலர்ச்சி 113

தி

திராவிடப் பிரகாசிகை 80
 திருக்குறள் 36, 39, 42, 52
 திருக்கையா ஞானவுலா 38
 திருக்கோவையார் 39, 48, 50, 57,
 திருப்புகழ் 63
 திருச்சபைக் கணிதம் 70
 திருமுருகாற்றுப்படை 52
 திருவாசக உரை 111
 திருவாய்மொழி 63
 திருவிளையாடற் புராண வசனம் 82, 83, 84

தொ

தொல்காப்பியம் 36, 37, 39, 56
 தொல்காப்பியச் சண்முகவிருத்தி 109
 தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தி 50, 77
 தொன்னூல் விளக்கம் 70, 71, 72

ந

நக்கீரர் 110
 நன்னூல், 38, 42, 79, 99
 நன்னெறிக் கதாசங்கிரகம் 89

நா

நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார்கள் சீர்திருத்தம் 110
 நாலாயிரப் பிரபந்தம் 62, 63

நி

நித்திய ஜீவன் சல்லாபம் 67
 நினைவு மஞ்சரி 107, 108

ப

பஞ்சதந்திரம் 92
 பட்டினப்பாலை 40, 57
 பத்துப்பாட்டு 36, 40
 பரமார்த்த குரு கதை 70, 71, 72, 73, 74
 பரிபாடல் 52
 பழந்தமிழ்க் கொள்கையே சைவசமயம்

பா

பாண்டிக் கோவை 17
 பாதிநிகளுக்கோர் சற்புத்தி 82
 பாதிநிமார் ஸ்கூல்களில் பெண்கள் படிக்கலாமா? 82
 பார்த்திபன் கனவு 129
 பாரதச் சுருக்கம் 115
 பாரத வெண்பா 17, 18
 பால பாடம் 82, 88
 பாவலர் சரித்திர தீபகம் 89, 90

பி

பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் 103
 பரபஞ்ச விரோத வித்தியாசம் 67

பு

புதுமைப்பித்தன் கதைகள் 128
 புரொடஸ்டாண்டு கிறிஸ்துமத கண்டனம் 82
 புறநானூறு 1, 2, 3, 4, 5, 6, 40
 புனர் ஜென்மம் 126
 புனர் ஜென்ம ஆட்சேபம் 67

பெ

பெண்கல்வி 103, 109
 பெரிய புராணச் சூசனம் 83
 பெரிய புராண வசனம் 82, 83, 84, 85, 87
 பெருங்கதை 39

பே

பேதகமறுத்தல் 83, 88

பை

பைபில் யாரால் எழுதப்பட்டது? 82
 பைபிலும் உலக சிருஷ்டியின் ஆபாசமும் 82

பொ

பொன்னியின் செல்வன் 129

ம

மணிமேகலை 2, 3
 மதங்க குளாமணி 113
 மதிவாணன் 107, 108
 மழையும் புயலும் 124, 125
 மனித வாழ்க்கையும் காந்தியடிகளும் 112
 மனுமுறை கண்ட வாசகம் 83, 90, 91

மா

மாணிக்கவாசகர் வரலாறும் காலமும் 116

மு

முதுகுருகு 1
 முதுநாரை 1
 முப்பத்தாறாயிரப்படி 63
 முருகன் அல்லது அழகு 112, 113
 முல்லைப்பாட்டு 57
 முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சி 117

மோ

மோகனாங்கி 115

யா

யாப்பருங்கலக்க காரிகை 37
 யாழ் நூல் 113
 யாழ்ப்பாணச் சமயநிலை 82

வ

வச்சிர தண்டம் 82
வஜ்ஜிரடங்கம் 82

வா

வாமன் கதை 70, 73
வாழ்க்கை விநோதங்கள் 124
வான சாஸ்திரம் 89

வி

விகிரகத்தை வணங்கல் முதலியன 82
விநோதரச மஞ்சரி 91
வில்லி பாரதம் 63
விவிலிய குற்சிதம் 82, 87
விவிலிய குற்சித கண்டன திக்காரம் 82
விவேக சிந்தாமணி 105
விஜயம் 124

வீ

வீசகணிதம் 89
வீணைபவானி 129
வீரசிங்கன் கதை 115
வீரசோழியம் 37

வே

வேத விளக்கம் 70, 73
வேதியர் ஒழுக்கம் 70, 73
வேளிர் வரலாறு 110

ஸ்ரீ

ஸ்ரீ புராணம் 34, 62

பத்திரிகைகள்

இந்துசாதனம் 93
இலங்காபிமானி 86, 93
இலங்கைநேசன் 86, 93
உதயதாரகை 86, 89, 93, 94
ஊழியன் 124
கல்கி 120, 123, 129
கிறிஸ்தோபகாரி 86, 93
சுயராஜ்யா 124
செந்தமிழ் 109, 114, 115, 116
தேசபக்தன் 112
பாலிய நேசன் 86, 93, 94
பிரபஞ்ச மித்திரன் 124
மணிக்கொடி 119, 123, 124, 125, 126
விவேகபாநு 109
வீரகேசரி 124

புலவர் வரிசை

அடியார்க்கு நல்லார் 37, 43, 55
அண்ணாத்துரை 115
ஆறுமுகநாவலர் 79, 80, 90, 115
ஆன்றிக் (Antiquez) 68
இராசமாணிக்கம் பிள்ளை 117
இராமலிங்க சுவாமிகள் 83, 90, 91, 112
இளம்பூரணர் 12, 13, 14, 15, 35, 37, 38, 39, 40, 41, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 51, 56, 57, 65
இளமுருகனார் 117
இளவழகனார் 117
உமாபதி சிவாசாரியார் 53
ஒட்டக்கூத்தர் 38
கதிரேசன் செட்டியார் 109, 110
கரோல், விசுவநாதபிள்ளை 88
கல்லாடனார் 37

கலியாணசுந்தர முதலியார் 111
 கிங்ஸ்பரி 115
 கிருஷ்ணமூர்த்தி (கல்கி) 120, 129
 குணசாகரர் 37
 குமாரசாமிப் புலவர் 109, 114
 குமாரசுவாமி முதலியார் 88
 சங்கர நமச்சிவாயப் புலவர் 79
 சதாசிவம்பிள்ளை 88, 89
 சபாபதி நாவலர் 79, 80
 சரவணமுத்துப் பிள்ளை 115
 சாணக்கியர் 53
 சாமிநாத தேசிகர் 79
 சாமநாதய்யர்
 சிதம்பரநாத முதலியார் 98, 120
 சிவஞான சுவாமிகள் 50, 51, 79, 96
 சின்னப்பா பிள்ளை 115
 சீகன்பால்கு ஐயர் 74, 75, 77, 90
 சுந்தரம் பிள்ளை 27
 சுப்பிரமணிய பாரதியார் 120, 121, 122, 123, 127
 சுப்பிரமணிய பிள்ளை 109, 113
 வ.வே.சு ஐயர் 120, 125
 சூரியநா ராயண சாஸ்திரியார் 107
 செல்வகேசவராய முதலியார் 109
 சேதுப்பிள்ளை 115
 சேரமான் பெருமாள் நாயனார் 38
 சேனாவரையர் 37, 39, 41, 42, 44, 51, 57, 77, 78, 79
 ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள் 115
 தத்துவபோதக சுவாமிகள் 67, 68, 77
 தாண்டவராய முதலியார் 92
 தாமோதரம் பிள்ளை 115
 தாயுமான சுவாமிகள் 112
 திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் 63
 திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் 85
 திருவள்ளுவர் 53, 72
 துரைசாமிப் பிள்ளை 117
 தெய்வச்சிலையார் 37

தேவநேயப் பாவாணர் 117
 தொல்காப்பியர் 2, 5, 12, 14, 15, 16, 46, 72, 99
 நக்கீரர் 110
 நச்சினார்க்கினியர் 12, 13, 35, 37, 40, 43, 44, 56, 57, 58, 65, 71, 109
 நஞ்சீயர் 63
 நம்பியாண்டார் நம்பி 16
 நம்பிள்ளை 63
 நாதமுனிகள் 16, 62
 நீலகண்டனார் 17
 பவணந்தி முனிவர் 38
 பரிமேலழகர் 37, 40, 41, 42, 43, 53
 பின்பழகிய பெருமாள் சீயர் 63
 புதுமைப்பித்தன் 119, 120, 123, 125, 127, 130
 பெரியவாச்சான் பிள்ளை 63
 பெருந்தேவனார் 18, 25
 பேராசிரியர் 12, 13, 15, 37, 39, 44, 48, 57
 மயிலேறும் பெருமாள் பிள்ளை 79
 மயிலைநாதர் 39, 79
 மறைமலையடிகள் 116, 117, 118
 முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை 115
 மெய்கண்ட தேவர் 59
 கு.ப.ரா. 120, 123, 125, 126
 வ.ரா. 120, 123, 124, 125
 ராஜமையர் 92, 103, 105
 வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை 63
 வரதராசனார் 117
 விபுலாநந்த அடிகள் 109, 113, 114
 வீரமாமுனிவர் 70, 72, 73, 74, 75, 77, 78, 80, 96, 97
 வீராசாமிச் செட்டியார் 90, 91
 வேங்கடசாமி நாட்டார் 109, 110
 வேதநாயகம் பிள்ளை 92, 103, 109
 வையாபுரிப்பிள்ளை 109, 113